

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС А ПИТИЕТО ОТ МЕН!

Част 3 от „Марк Гирланд“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Самолетът от Прага кацна по разписание на парижкото летище Орли. Сред пътниците, които се запуснаха по стълбичката, беше и един нисък широкоплещест мъж около четиридесетте. Кръглото му месесто лице не се отличаваше с нищо особено, стоманеносивите му очи бяха пъргави и внимателни. Беше облечен в кафяво-черно спортно сако, сиви фланелени панталони и кафява панамена шапка, тикната на тила. В ръката си държеше доста поохлузено черно куфарче, което през всичките сто минути на полета почиваше върху коленете му.

Името на този мъж беше Джонатан Кейн. Притежаваше американски паспорт и малък офис на ъгъла на Ру Пол Сезан и Фобур Сен Оноре. Занимаваше се с износ на изящни стъклени произведения за различни галерии в Ню Йорк и Вашингтон. Пътуваше до Прага веднъж на две седмици, там приемаха поръчките му с уважение и внимание. Чехите имаха остра нужда от чужда валута, а Джонатан Кейн им я предлагаше в стабилен, непресъхващ поток.

Кейн слезе от автобуса, който отведе пътниците до залата за посрещане, мина с бърза крачка през контролно-пропускателния пункт, прие поздрава на цветнокожия митничар с кратко кимване на главата и се изправи на тротоара под ярките слънчеви лъчи. Махна с ръка на едно такси и нареди на шофьора да го откара на улица Роял.

Колата потегли, а Кейн се обърна и внимателно огледа обстановката зад нея. Не ги последва друго такси, но той продължаваше да бъде напрегнат. Очите му често се обръщаха назад и след като таксито влезе в магистралата, която скоро щеше да ги отведе в задръстените от автомобили централни улици на Париж.

Кейн имаше всички основания да проявява подобна предпазливост, тъй като освен износител на стъкло, той беше един от основните куриери на парижкия клон на Централното разузнавателно управление. Задачата му беше да поддържа контакт с различни агенти отвъд Желязната завеса, да им поставя задачи, да приема събраната от тях информация и да проверява дали честно си получават парите. Това

— последното, вършеше с особено усърдие, защото в света на разузнаването няма нищо по-лошо от разкрит агент.

От Прага се завръщаше с лоши новини. Рядко влизаше в пряк контакт с главния резидент на ЦРУ в Париж Джон Дори, тъй като засичането му в негова компания би се оказало фатално. Но сега трябваше да го види, това се налагаше от ситуацията. Затова искаше да бъде абсолютно сигурен, че никой не го следи.

Трафикът зад гърба му стана толкова оживен и хаотичен, че той сви рамене и се обърна напред. Ще се наложи да предприеме своите мерки за измъкване от евентуален преследвач едва след като стигне на улица Роял.

Трийсет минути по-късно таксито заобиколи Триумфалната арка и се понесе по Шанз-Елизе. След като пресече площад Конкорд, то най-сетне навлезе в улица Роял. Кейн плати на шофьора и се отправи пеш към площад Мадлен. На ъгъла на улица Роял и булевард Мадлен имаше луксозен магазин за кристални изделия и Кейн влезе в него. Прекоси широкото помещение, отрупано със стъклария, кимна на русокосата продавачка, която му отправи една бледа механична усмивка, и влезе в малката канцелария, в която Жак Фоа говореше по телефона.

Фоа беше млад хубавец с руса коса и загоряло под кварцовата лампа лице. Като видя Кейн, той го поздрави с кратко кимване на глава и продължи оживения си разговор по телефона.

Кейн затвори вратата след себе си, после свали спортното сако и шапката и ги пхна в стенния гардероб. Оттам извади син блейзер и забързано го облече, после посегна към закачалката и свали от нея панамена шапка в кремаво и тъмнозелено. Вдигна три пръста по посока на Жак, отвори вратата в дъното и излезе на тясната алея с куфарчето в ръка. Закрачи бързо по посока на улица Дюфо, спря първото такси и нареди на шофьора да го закара до ресторанта „При Жозеф“ на улица Камбон.

Когато влезе в малкия бар, беше приветстван лично от собственика, Жозеф Февре. Стиснаха си ръцете, след което Февре — широкоплещест здравеняк с оплешивяваща глава и късо подстригана брадичка, поведе Кейн към една закътана трапезария на втория етаж. Масичката, заредена с прибори за двама, беше поставена до прозореца. Бели дантелени пердета предпазваха клиентите от любопитни погледи.

— Надявам се, че пътуването ви е минало добре, мосю Кейн — любезно се обади Февре. — Ще искате ли нещо специално за обяд?

Кейн хвърли шапката си на стола, избърса лицето си с носната кърпичка и поклати глава:

— Оставям на теб да решиш, Жозеф. Наистина ми се хапва нещо вкусно.

— Бих ви предложил говеждо, шпиковано с половин бутилка от специалното ми шабли, след което турнедо „Масена“ с още половин бутилка от „Осон“, реколта 1945-та.

Жозеф Февре знаеше, че Кейн винаги държи на най-доброто и още от сутринта беше обмислил току-що предложеното меню.

— Това звучи добре — кимна Кейн и хвърли нетърпелив поглед на ръчния си часовник. Беше един без четвърт. — Покани приятеля ми горе веднага след като се появи.

— Разбира се, мосю Кейн — поклони се Февре и излезе.

Кейн се отпусна встрани от масата и запали цигара. Едрото му лице беше мрачно и замислено. След няколко секунди на прага се появи келнер, постави пред него голяма чаша с водка-мартини и безшумно се оттегли.

Кейн изяде маслината на коктейла, хвърли бъркалката в камината и отпи първата глътка. После отново погледна часовника си. Джон Дори влезе в момента, в който дърпаше обратно ръкава си.

След трийсет и девет години служба в американското посолство в Париж той беше получил отговорния пост регионален директор на ЦРУ. Беше дребен като пиленце мъж на шейсет и шест години, носеше очила без рамки и приличаше повече на преуспяващ banker, отколкото на твърд като стомана ръководител на една изключително ефикасна организация, поставила си нелеката задача да се бори с шпионската мрежа на руснаците.

— Здравсти, Джонатан — поздрави Дори и затвори вратата зад гърба си. — Изглеждаш великолепно!

— Така ли мислиш? — стисна ръката му Кейн. — Много би ми се искало и да се чувствам великолепно!

На вратата тихо се почука, после в стаята влезе келнер и постави пред Дори чаша горчиво чинцано със сода и лед. Кейн знаеше какво пие Дори и се беше погрижил да даде съответните инструкции. Дори

пое чашата и поласкано кимна с глава. Изчака излизането на келнера и придърпа един стол.

— Случило ли се е нещо? — попита той с подкупваща невинност в гласа.

— И още как — отвърна Кейн. — Уъртингтън е разкрит!

Дори замислено попипа гърбавия си нос. После отпи глътка от питието и разклати чашата си. Кубчетата лед тихо звъннаха.

— Твоят човек в Прага, така ли?

Кейн извади пакетчето цигари от джоба си. Познаваше добре Дори и знаеше, че обича да му обяснят целия проблем отначало докрай, сякаш за пръв път го чува.

— Алек Уъртингтън — търпеливо започна той. — Англичанин, женен за чехкиня. От десет години живее в Прага, преподава английски на тамошните политически лидери. Купихме го преди три години, страшно много иска да натрупа капитал... Всъщност кой не го иска? Превеждаме му парите в банката „Креди Сюиз“, Берн. Има спестени около шейсет хиляди долара. До този момент информацията му беше полезна и честно си е изкарвал парите. Но очевидно е допуснал някаква грешка, вероятно от прекалена самоувереност. В момента е под наблюдение, но лесно би могъл да се отърве, защото срещу него няма нищо конкретно. За съжаление обаче е изпуснал нервите си. Спестените пари го привличат неудържимо, иска да избяга и да си ги харчи на воля. Не бих казал, че го обвинявам за подобно желание, но за нас то е без никаква реална полза. В момента е много объркан и трябва незабавно да го подменим. Твърдо е решен да бяга.

Дори привърши питието си, вратата се отвори и влезе един келнер с количка. Преместиха се на масата за хранене. Очите на Дори зад проблясващите стъкла на очилата бяха безизразни. Но когато пред него бе поставена чинията с шпикованото, той видимо се оживи.

— Жозеф продължава да държи най-добрия неизвестен ресторант в Париж! — одобрително поклати глава той.

— Така е — рече Кейн и започна да се храни. Беше убеден, че Дори няма да направи нищо за решаване на проблема му, преди да приключи с обяда.

Когато поднесоха турнедото „Масена“ и гарафата с „Шато Осон“, Дори се усмихна и поклати глава:

— Ти наистина ме глезиш!

— Какво от това? — отвърна Кейн и наля вино в чашите. — Аз глезя и себе си.

Приключвайки обяда, двамата размениха още няколко незначителни изречения. Дори прояви интерес към бизнеса на Кейн, той му отвърна, че върви добре и толкоз.

Чак след като поднесоха кафето и келнерът се оттегли, Дори премина върху същността на въпроса.

— Никога не съм ценял Уъртингтън особено високо — рече той. — Добре... Ще му намеря заместник.

— Не му завиждам на твоя заместник — мрачно каза Кейн. — В Прага е дадена тревога и положението е лошо. Пристигнал е човек от руското разузнаване за затягане на дисциплината. Казва се Малик.

— Малик ли? — вдигна глава Дори и очите му се присвиха. — Той наистина е един от най-добрите и най-опасните им хора!

— Уъртингтън е в паника именно от неговото пристигане и иска да изчезва.

— А ти как мислиш, ще успее ли?

— Няма кой знае какви шансове — сви рамене Кейн. — Но аз съм сигурен, че ще се опита. По време на последната ни среща направо не беше на себе си.

— Кога ще се опита според теб?

— Не знам. В момента набира кураж. Готов съм да се обзаложа, че ще го пипнат при първото подозрително движение.

— Нямаме ли и някаква жена там?

— Мейла Рейд.

— Точно така. Тя е добра, нали?

— Досега беше полезна.

— Ако бъде притиснат, Уъртингтън ще проговори!

— И още как!

— А това ще бъде опасно за теб и Мейла, нали?

— Дяволски опасно!

Дори отпи глътка кафе. Умът му усилено работеше, но лицето му продължаваше да бъде все така безизразно. Кейн мълчеше и го наблюдаваше.

— Не искам да изгубя Мейла, още по-малко ми се иска ти да изгубиш своите връзки в Прага — рече накрая Дори. — Може би ще успеем да направим нещо за Уъртингтън.

Настъпи дълго мълчание, после Кейн каза:

— Единственото, което можем да направим за спасяване на мрежата, е да го убием. Пипне ли го Малик, шансовете ни стават нула. И Мейла, и аз автоматически излизаме от играта.

— Това не бива да допускаме — рече Дори и приключи с кафето си. — Не сме му задължени с нищо. Той ни носеше полза, но ние почтено си плацахме. Трябва да го сторим бързо, нали?

— Най-късно до утре вечер — загаси цигарата си Кейн. — А може би и тогава вече ще бъде късно.

— Мисля, че разполагам с адреса му. Все още е същият, нали?

— Да.

— Живее там с жена си?

— Да.

Дори се замисли, после бавно остави чашката си. Изглеждаше хладен и разсеян.

— Ще уредя нещата — погледна той Кейн. — Междувременно ти стой по-далече от Прага. Мислиш ли, че Малик те подозира?

— Никой не ме подозира — тихо и убедено отвърна Кейн. — Аз съм белокосото момче, което носи долари.

— Не бъди толкова уверен, Малик е опасен!

— Затвориш ли устата на Уъртингтън, аз ще бъда окей.

— Ще му я затворя — кимна Дори. — А сега да помислим за заместника му... — Помълча известно време, после подхвърли: — Джак Латимър... Говори езика, през последните две години работи за „Интернешънъл Калкюлейтърс“. Лесно мога да уредя прехвърлянето му в Прага. Какво ще кажеш?

Кейн допълни чашата си с кафе.

— Бих казал „да“, ако Малик не беше там. Латимър е опитен човек, но имам чувството, че Малик ще го надуши още преди да се е настанил. Червената светлина е запалена, те знаят, че ти ще направиш опит да замениш Уъртингтън. Всеки новопристигнал ще бъде наблюдаван с микроскоп!

— Не се грижи за това. Ще можеш ли да работиш с Латимър?

— Разбира се.

— Добре — изправи се Дори. — Ще подготвя нещата. Благодаря за великолепия обяд, Джонатан. Няма да правиш нищо, преди да ти дам зелена светлина. Ако имаме късмет, след две седмици ще можеш

да се върнеш в Прага и да осъществиш контакт с Латимър. Сигурен съм, че той ще ни бъде далеч по-полезен от Уъртингтън.

Кейн мълчаливо стисна протегнатата му ръка. Познаваше Дори достатъчно добре, за да задава излишни въпроси. Кажеш ли, че ще уреди нещо, той наистина го прави.

Изчака го да излезе, допи кафето си и позвъни за сметката.

Алек Уъртингтън затвори капака на куфара и щракна ключалките. Погледна ръчния си часовник и се доближи до прозореца. Дръпна леко дантеленото перде и погледна към улицата. Широкоплещестият мъж в къс черен шлифер и шапка с широка периферия продължаваше да стои облегал до отсрещната стена с ръце в джобовете. Не беше мръднал оттам вече четири часа.

Уъртингтън се дръпна навътре и избърса с кърпичка потното си слепоочие. После отново погледна часовника си. Беше десет без пет. Сук всеки момент щеше да пристигне за поредния си урок по английски. А съгледвачът долу щеше да се оттегли. Сук беше заместник-директор на чешката тайна служба. Докато се намираше в квартирата на Уъртингтън, наблюдението й ставаше излишно. То щеше да бъде възобновено след приключването на урока. Уъртингтън отлично знаеше всичко това, вече четвърти ден поред наблюдаваше с безпокойство цялата процедура. Но днес беше денят, в който трябва да тръгне. Времето му изтичаше, напрежението видимо се покачваше. Може би вече беше късно, той инстинктивно чувстваше, че могат да го арестуват всеки миг.

Не успя да се подготви. Ако разполагаше с достатъчно време, сигурно щеше да следва първоначалния си план. Но сега усещаше, че всеки миг ще го арестуват и трябва да бяга.

Натика куфара под леглото и премина в малкия хол. Беше висок и слаб мъж, приближаващ петдесетте. Посивялата му коса беше започнала да оредява. Беше типичен англичанин с гърбав нос и късо подрязани военни мустачки.

Жена му Емили беше отишла на пазар, нямаше да я има поне два часа. В магазините имаше опашки, осигуряването на хранителните продукти в Прага беше сериозна работа. Не се вълнуваше от мисълта, че я напуска. Когато преди петнайсет години се запозна с нея, беше

убеден, че тя е най-прекрасната жена на този свят. Но с течение на времето красавицата постепенно се превърна в досадна дебелана без капка мозък в главата, любовта изчезна. Вече не помнеше кога за последен път е правил любов с нея, самата мисъл го накара да се намръщи. Тя мислеше единствено за начините, по които може да осигури достатъчно продукти за домакинството, нямаше никаква представа, че мъжът ѝ работи за ЦРУ и в Швейцария го очаква малко състояние. А доколкото му беше известно, тя изобщо не подозираше и за другата жена в неговия живот... А пък тази друга жена едва ли подозираше, че Алек Уъртингтън е влюбен в нея.

Пристъпи към бюрото си — старо и издраскано, с многобройни следи от загасени цигари върху неравния плот. Издърпа едно от чекмеджетата и извади от него малко, но тежко платнено чувалче. Беше пълно с пясък и късчета олово от водосточната тръба до прозореца, парчетата беше събирал в продължение на седмици, докато Емили безгрижно спеше. Поклати оръжието в ръка, сърцето му усили ритъма си. Той не беше човек на насилието, мразеше грубостта, но сега ставаше въпрос за живота му. Нямаше друг избор и трябваше да прибегне до насилие.

Натика чувалчето в джоба си и седна зад бюрото. С изненада откри, че е напълно спокоен, в душата му се бе настанила някаква фаталистична обреченост. Спомни си, че днес трябваше да четат откъс от „Сага за Форсайтови“ на Голзуърди.

Мразеше Сук и се страхуваше от него. Но в същото време беше принуден да признае, че този чех напредва с английския изключително бързо, произношението му вече беше съвсем приемливо. Беше му много странно, че човек с ужасна репутация като него може да намира неподправено удоволствие при изучаване на типично английските нрави на Форсайтови.

Уъртингтън отвори охлузеното томче и намери страницата, до която бяха стигнали предния ден. Със задоволство отбеляза, че ръцете му са стабилни. Миг по-късно дървените стълби, които водеха до малкото му апартаментче на четвъртия етаж, заскърцаха под тежки стъпки. Отново избърса ръце с носната си кърпа и се приближи до прозореца.

Наблюдателят беше изчезнал.

Звънецът издрънча. Уъртингтън прибра кърпичката и отиде да отвори.

Сук го поздрави с кратко кимване на глава и пристъпи в хола. Беше дебел мъж с тънки устни и малки подозрителни очички.

— Днес времето е хубаво — автоматически отбеляза Уъртингтън. — Слънцето предразполага към разходка. Моля седнете, господин Сук.

— Времето е хубаво и приятно за разходка — отвърна Сук и пъкна червената си омазнена шапка под стола. Проследи с поглед Уъртингтън, който отиде да вземе томчето на Голзуърди от бюрото и добави: — Надявам се, че съпругата ви е добре.

— Много е добре, благодаря — отвърна Уъртингтън с ясното съзнание, че Сук изобщо не се интересува от жена му, а само упражнява своя английски. — Надявам се, че и вашата съпруга е добре — допълни той.

— Добре е — кимна Сук и кръстоса дебелите си крака. После пое книгата, помисли малко и добави: — Благодаря.

— А сега да се залавяме за работа — рече Уъртингтън и направи видимо усилие да стабилизира гласа си. — Ще продължим четенето, нали? Вчера се справихте отлично... Отбелязал съм докъде бяхме стигнали.

Сук му хвърли още един продължителен поглед, после се настани удобно в стола, отдалечи книгата от очите си и започна да чете. Уъртингтън се заразхожда напред-назад из стаята с ръце зад гърба. Имаше чувството, че Сук ще чуе бесните удари на сърцето му. Мускулите на краката му потръпваха, много му се прииска да седне. Но работата трябваше да бъде свършена бързо и чисто, това положително беше последният му шанс за измъкване.

— Момент — рече той. Учителският инстинкт неволно взе връх над това, което беше намислил да стори. — Схващате ли смисъла на това изречение? Прочетете го още веднъж, ако обичате...

— Пресъхвай! — започна Сук с дебелия си дрезгав глас. — Нали ти казах, че вече е чукнат? — Втренчи се в печатните редове, намръщи се и неохотно поклати плешивата си глава: — Не, това не го разбирам...

— „Пресъхвай“ означава „стига си дрънкал“ — поясни Уъртингтън и попипа чувалчето в джоба си. — А „чукнат“ — че е

преживял някакво неприятно събитие. Разбирате ли?

— Да — кимна Сук.

— Продължавайте, моля — рече Уъртингтън и възобнови разходката си из стаята. След малко се озова точно зад Сук, потната му ръка издърпа чувалчето. Очите му се спряха на голямата плешива глава. Какви ли мисли се въртят под този масивен череп, запита се той. Дали Сук наистина ще го арестува, за да го предаде в ръцете на Малик?

Сук четеше пасаж, в който се описваше външността на Соумс Форсайт при появата му в съда. Изведнъж, сякаш почувствал какво ще се случи, той прекъсна четенето и започна да вдига глава. Уъртингтън изпусна с остро свистене въздуха от дробовете си и нанесе удара.

Брезентовото чувалче се стовари върху главата на Сук и се разкъса. По килима се пръснаха пясък и дребни оловни късчета. Сук остана неподвижен, голямата му глава се сведе към гърдите. На върха ѝ се задържа малка купчинка пясък, която бавно започна да се стича надолу край прилепналите му уши и по покритата с пърхут яка. Стиснал остатъка от чувалчето в ръката си, Уъртингтън ужасено го наблюдаваше. Най-сетне късото и дебело тяло на стола започна да се свлича надолу, сякаш изведнъж останало без кости. Сук се просна на килима — една безформена маса от тлъстини и одърпани дрехи.

Уъртингтън захвърли остатъка от чувалчето и се втурна в спалнята. Измъкна куфара изпод леглото, грабна черния си шлифер, напоследък станал нещо като униформа за половин Прага, после се върна обратно в хола. Сук продължаваше да лежи на килима. Дали не го убих, изпадна в паника Уъртингтън, но после бързо си даде сметка, че няма време за губене с подобни въпроси. Затръшна вратата на апартамента и се запуска по стълбите.

Когато стигна до първия етаж, отдолу се разнесоха стъпки. Той се закова на място и колебливо се огледа. Нямаше къде да се скрие, моментално си даде сметка, че куфарът в ръката му ще събуди любопитството на някой от съседите. Продължаваше да се колебае, когато иззад извивката на стълбите, се появи внушителната фигура на съпругата му.

На четиридесет и четири години Емили се беше превърнала в огромно женище с изрусена и разрошена коса, бледосините ѝ очи бяха

потънали в пластове тлъстина, а овехтялата ѝ лятна рокля не можеше да прикрие почти нищо от натежалата ѝ фигура.

Двамата се гледаха втренчено в продължение на цяла минута. После очите на Емили бавно се плъзнаха към куфара в ръката на Уъртингтън, а той, с напрегната и малко безсмислена усмивка на устните си, се питаше дали да убие и нея.

— Отиваш си, а? — попита тя. Винаги му говореше на чешки. — Недей да трепериш толкова. Да не мислиш, че много ми пука?

От устата му се изтръгна дълбока въздишка на облекчение, даде си ясна сметка, че наистина би я убил в отчаянието си.

— Отивам си, Емили — потвърди с разтреперан глас той. — Сбогом, надявам се да се справиш... Не се прибирай горе, иди да купиш още нещо...

Тя премести в другата си ръка тежката пазарска чанта.

— Значи най-сетне реши да се събереш с твоята курва, а? — процеди тя. — Много се радвам, отдавна чакам този миг!

— Съжалявам... — притеснено се размърда Уъртингтън. — Ти ще се справиш, баща ти...

— Не ми казвай какво да правя! Върви си при курвата! — След тези думи Емили се раздвижи и започна да изкачва с усилие стъпалата към горния етаж.

— Не отивай горе, Емили! — панически изкрещя Уъртингтън. — Аз... аз го ударих и той лежи там... Иди да купиш нещо!

— Глупак! — ледено просъска тя и му хвърли изпълнен с презрение поглед. — Нима си въобразяваш, че ще стигнеш далеч?

Уъртингтън си даде сметка, че губи време и ѝ хвърли един последен поглед. Очите му се плъзнаха по червеното зеле, което надничаше от пазарската ѝ чанта. Винаги купуваше това зеле.

— Сбогом, Емили.

В съзнанието му се запечата гротескната ѝ фигура с пазарска чанта в ръце, съвсем на място на фона на порутеното стълбище. Когато стигна тротоара, чу, че тя е започнала да слиза обратно надолу. Ще иде на пазара и ще се върне натоварена с още плюскане. Не я обвиняваше. Всичко в Прага се въртеше около запасяването с храна.

Тръгна по тясната уличка с бърза крачка, очите му внимателно опипваха всеки вход. Нямахше никой. Бяха прекалено уверени, че няма

да направи опит за бягство, докато Сук чете откъси от Голзуърди в хола му.

На ъгъла се присъедини към опашката, която с търпение на стадо чакаше появата на трамвая. Колко ли време ще мине, преди Сук да се свести и да организира безмилостното му преследване, питаше се той. Няма да е дълго, ако се вземе предвид дебелината на черепа му. Спомни си за жестокия удар с пясъчното чувалче и неволно се намръщи.

Трамваят най-сетне се появи и с дрънчене спря на спирката. Тълпата се втурна напред. Беше немислимо да си намери място за сядане и Уъртингтън се оказа плътно притиснат до някакъв старец, който подозрително го огледа и отмести очи. Прекалено английският му вид винаги предизвикваше подозрение у местните жители, но той отдавна беше свикнал с това. Оглеждаха го с любопитство навсякъде — по улиците, в хотелите и ресторантите. Знаеха, че с тези безлични дрехи не може да бъде турист, и именно това предизвикваше недоумението им. Откакто се беше заселил в Прага, Уъртингтън беше обект на постоянно и непресъхващо подозрение.

Слезе на площада пред общината. Мина с бърза крачка край прочутата часовникова кула, построена през XV век. Пред нея вече се събираха туристи, за да наблюдават появата на дванайсетте апостола, които се въртяха в кръг на всеки кръгъл час. Вдигна глава и хвърли кратък поглед на Смъртта с коса в ръце, която след миг щеше да удари гонга. Това го подсети, че няма време, и отново забърза напред. Сви по една тясна уличка, от двете страни на която се издигаха реставрирани, но въпреки това мрачни барокови сгради. Хлътна в малко дворче и се обърна да огледа тротоара зад себе си. Към него бавно се приближаваше някаква старица, която здраво стискаше дръжката на бастунчето си. Други минувачи нямаше. Той се насочи навътре в дворчето, заобикаляйки покрит с мъх и отдавна престанал да действа шадраван. Хвърли още един поглед зад гърба си и хлътна в тесен, неосветен вход. Пое нагоре по паянтовото дървено стълбище, стигна таванския етаж и, леко задъхан, прекоси дълъг и тъмен коридор. Ослуша се още веднъж, после натисна звънеца до една охлузена врата.

Отвътре долетя шум на стъпки, пъкна се ключ в ключалката и вратата се отвори.

При вида на Мейла Рейд винаги изпитваше вълнение. Влюби се в нея още след първата им среща, но така и не посмя да ѝ разкрие чувствата си. От поведението ѝ разбираше, че тя го приема просто като човек, който ѝ предава определена информация, нещо като пощальон и толкоз. Това негово убеждение се потвърди и сега, когато срещна хладния ѝ поглед под учудено повдигнатите вежди.

— О, здравейте — рече тя. — Какво търсите тук?

Уъртингтън пристъпи в просторната мансарда, остави куфара на пода, после свали шапката и шлифера си. Очите му не изпусаха лицето на момичето, което затвори вратата и се облегна притеснено на нея.

Мейла Рейд беше на двайсет и осем години, родена в Прага от баща чех и майка американка. Баща ѝ бил екзекутиран по време на революцията, а майка ѝ починала преди около три години от рак. Останало само, момичето се издържаше, при това доста добре, като певица в нощния клуб „Алхамбра“. Гласът ѝ не беше кой знае какво, но с помощта на микрофона доставяше съвсем задоволително забавление на непретенциозните туристи. Към скромния си талант съумяваше да добави необходимата доза чувственост и американските туристи я харесваха. Нейните умения се подкрепяха от властите, тъй като носеха допълнителна печалба в долари. Вече две години пееше в този клуб, без да пропуска нито една нощ.

С ръст малко над средния и гарвановочерна коса, тя беше привлекателна, без да е красива. Скулите ѝ бяха високи, очите — теменужени, устата ѝ — пълна и добре очертана. Издълженият тънък нос беше игриво извит и това ѝ придаваше закачлив вид. Най-голяма придобивка обаче беше тялото ѝ: едри гърди над тънък и гъвкав кръст, приятно закръглен ханш и дълги чувствени бедра. Именно него гледаха туристите по време на изпълненията ѝ в бара и може би точно заради него не обръщаха внимание на скромния ѝ талант.

Преди две години беше вербувана от едни от агентите на Дори. Макар и средно интелигентна, тя очевидно не успя да си даде сметка на какви опасности се подлага, приемайки да работи за ЦРУ. Агентът беше забелязал това и съвестно го отрази в рапорта си. Момичето беше яростен противник на ограниченията, налагани от комунизма, и за нея беше съвсем естествено да приеме предложението. Работата ѝ не беше нищо особено — просто приемаше информацията на Уъртингтън и я

предаваше нататък по веригата, без да има представа нито кой е той, нито в каква обстановка работи. На три пъти през последните две години тя беше предоставила жизненоважна информация на ЦРУ, но, естествено, нямаше никаква представа за нея. В централата отбелязаха тези нейни постижения, макар да продължаваха да я третират като обикновена пощенска кутия. Дори отдавна я считаше за най-добрата си агентка в Чехословакия — факт, който би предизвикал дълбокото ѝ смайване, ако можеше да го научи отнякъде.

Поради факта, че цял живот не беше мърдала от Прага, печелеше хубави пари за държавата и се държеше прилично, тя нямаше никакви проблеми с властите. Никой не я подозираше и това я правеше особено ценна в очите на Дори.

Внезапната поява на Уъртингтън я изплаши. Беше единайсет и десет сутринта, тя току-що беше станала и още не беше допила кафето си. Носеше избелял пенъор, на краката ѝ имаше розови пантофки. Погледът ѝ се премести от лицето на Уъртингтън към очукания куфар в краката му.

— Заминавате ли?

Уъртингтън извади носна кърпичка и избърса слепоочията си.

— Да, Мейла — рече той. — Седнете, моля, искам да си поговорим...

— Нещо не е наред ли?

В съзнанието на Уъртингтън изплува сгърченото тяло на Сук и разтворената „Сага за Форсайтови“ на килима до него. Когато погледна Мейла, в очите му се четеше болка и страх. Дори на четиридесет и седем годишна възраст, въпреки продължаващото вече осем години сексуално въздържание, той все още беше в състояние да си представи каква наслада би получил от момиче с толкова пищно тяло. Неволно я сравни с тлъстата си жена и потръпна от погнуса.

— Налага се да остана при вас за няколко дни — каза той, след като Мейла се отпусна насреща му. — Съжалявам, но наистина се налага... Имам да свърша някои неотложни неща, вие също... — Приведе се напред и напрегнато повтори: — Трябва да остана тук!

— Невъзможно! — зяпна насреща му Мейла. — Нямам достатъчно място за двама!

— Налага се! Обещавам да не ви досаждам. След няколко дни ще напусна Прага, но за това ще ми е необходима вашата помощ.

— Но аз имам само едно легло! — прошепна Мейла и махна по посока на малкия диван в нишата под полегато спускащия се покрив. — Просто е невъзможно!

Колко по-просто би било, ако ми предложи да сподели леглото си с мен, горчиво си помисли Уъртингтън. Но защо би трябвало да го стори? Тя не ме обича, аз съм й напълно чужд...

— Не се безпокойте, мога да спя на пода — рече той. — Просто ми се доверете, защото нямам друг изход!

Мейла го гледаше с широко разтворени очи. Добре забеляза преbledнялото му лице и паническият страх в погледа му.

— Търсят ли ви? — прошепна тя.

— Да — кимна Уъртингтън.

Капитан Тим О'Халоран се облегна назад в стола си. Висок и широкоплещест, с хладни сини очи, твърда уста и червендалесто лице, той отговаряше за всички агенти на ЦРУ в Европа и беше дясната ръка на Дори.

Самият Дори седеше зад бюрото и си играеше с ножа за отваряне на писма. Току-що бе разказал на капитана за срещата си с Кейн. О'Халоран слушаше, без да задава въпроси, грубите черти на лицето му останаха безизразни. Беше сигурен, че Дори ще измисли нещо, вярата му в шефа беше огромна.

— Такива работи — проточи Дори и остави ножа на масата. — Ако Малик пипне Уъртингтън, това ще означава сигурен провал за Мейла Рейд и Кейн. Затова Уъртингтън трябва да бъде ликвидиран. Кой може да свърши тази работа?

— Майк О'Брайън — отвърна без нито секунда колебание О'Халоран. — Още довечера може да вземе самолета, има дипломатически паспорт. Късно през нощта или рано сутринта работата ще е приключена.

Дори се намръщи, помисли малко, после сви рамене.

— Добре, Тим — махна той по посока на телефона. — Заемай се за работа.

Докато О'Халоран набираше някакъв номер, той извади дебела папка и я постави на бюрото пред себе си. Не беше я прелистил и до половината, когато О'Халоран привърши разговора си и затвори.

— Можеш да считаш, че въпросът е уреден — тихо рече капитанът.

Дори кимна, без да прекъсва четенето. О'Халоран седна обратно в стола си и зачака. Докато по-възрастният мъж преглеждаше документите с мрачно и бледо лице, капитанът се замисли за годините, които беше изкарал под негово командване. Макар и малко ексцентричен, този дребничък и вече немлад човек беше изключително умен и комбинативен, а когато картите се сваляха на масата — и напълно безпощаден. В кратката секунда, в която Дори слагаше подписа си под някакъв документ в папката, О'Халоран стигна до заключението, че никой друг във висшите среди на ЦРУ не би бил по-добър началник от него.

Дори премести папката и впи хладните си очи в лицето на О'Халоран.

— Трябва да помислим и за заместник на Уъртингтън — каза той. — Според мен Джак Латимър ще свърши работа, но Кейн има известни резерви. Има чувството, че ще го разкрият още преди да е започнал.

— Латимър е добра кандидатура — кимна О'Халоран. — Да поговоря ли с Кейн?

— Аз вече свърших тази работа — отвърна Дори и събра в снопче тънките си пръсти. — Възражението му не е лишено от логика, тъй като в Прага е пристигнал Малик. Помниш ли го?

— Как да не го помия! — изправи се в стола си капитанът.

— Да, най-добрият агент на руснаците... Поне знаем, че е там... — Впил поглед в ноктите си, Дори замислено добави: — Значи трябва да заблудим Малик и да внедрим Латимър в Прага.

О'Халоран знаеше, че Дори вече е решил какво трябва да се прави и търпеливо чакаше.

— Ще пуснем димна завеса — продължи Дори. — Ще изпратим в Прага някой, който прекалено бие на очи. Малик ще се залови да го проучва и това ще даде възможност на Латимър.

О'Халоран потърка масивната си челюст.

— Звучи добре, но агентът, който ще бие на очи, вероятно доста ще си изпати.

— Разбира се — бледо се усмихна Дори. — Ще бъде един от хората, за които няма да ни е особено мъчно... — Погледна по-младия

си помощник и подхвърли: — Знаеш ли, че Гърланд се е прибрал? Тази сутрин е пристигнал със самолета от Хонконг.

— Гърланд е тук? — изправи се в стола си О'Халоран.

— Да, тук е — кимна Дори. — Знаеш, че ми дължи куп пари и аз внимателно следя ходовете му. Дойде време да си върне дълговете. — Взе в ръка ножа за писма и внимателно започна да го разглежда: — Ще го използвам за димната завеса, която ти споменах. Когато Малик разбере, че Гърланд е в Прага, той несъмнено ще го вземе за заместника на Уъртингтън и ще започне обработката му. Това ще даде възможност на Латимър да се настани на спокойствие. Какво ще кажеш за тази идея?

О'Халоран сведе поглед към обсипаните си с лунички ръце и се замисли. Изпитваше дълбоко уважение към Гърланд, който дълго време беше най-добрият агент на Дори.

— А защо мислиш, че Гърланд ще пожелае да замине за Прага? — попита той. — Той вече не работи за нас и не е глупак. Не виждам какво би го накарало да замине оттатък завесата.

— Гърланд има два порока — жени и пари — отвърна Дори. — Мога да ти гарантирам, че ще приеме!

— Но това означава да го загубим завинаги — възрази О'Халоран. — Ти искаш ли да го загубим?

Устните на Дори се превърнаха в тънка черта.

— Гърланд мисли единствено за себе си. Работеше за нас просто защото печелеше добре. Успя да измъкне от мен доста голяма сумичка и сега му е времето да му върнем номера! Няма да плача за него в случай, че го загубим!

О'Халоран сви рамене.

— След като мислиш, че ще го прелъжеш да замине за Прага, на мен ми е все едно. Все пак трябва да ти напомня, че е умно копеле и не мога да си представя, че ще приеме да се прехвърли оттатък просто ей така, за идеята...

— Когато стръвта е достатъчно съблазнителна, рибата винаги я налапва — отвърна Дори. — А на Гърланд съм му приготвил една наистина прекрасна стръв! Ще замине за Прага, бъди сигурен в това!

Уъртингтън излезе от малката баня, попивайки с хавлия влагата от лицето си. Беше си обръснал мустачките и лицето му изглеждаше някак отслабнало и издължено.

— Разликата е доста осезаема — рече той. — Двайсет и пет години съм носил мустаци и сега се чувствам съвсем необичайно. — Извади от джоба на сакото си чифт очила с рогови рамки и ги окачи на носа си. — С тези очила и без мустаци едва ли ще ме познаят, не мислите ли?

Мейла го гледаше с отчаяние. Оголената горна устна и очилата действително променяха лицето му. Но все още не можеше да приеме начина, по който този човек нахлу в жилището ѝ в очакване на помощ от нея.

— Май ще трябва да боядисам и косата си — продължи Уъртингтън и пристъпи към огледалото над камината. — Имам шишенце кислородна вода в куфара, но не зная как да го използвам... — Обърна се към нея и я погледна: — Вие не можете ли да ми помогнете?

Мейла изпусна една дълбока въздишка и се изправи:

— Не и нямам подобни намерения! — отвърна тя, като с усилие контролираше гласа си. Ясно съзнаваше, че Уъртингтън ще я предаде в момента, в който го хванат. Издълженото слабовато лице на мъжа срещу нея съвсем определено бе лишено от твърдост. Такива като него пропяват още на първия разпит. А после агентите ще дойдат да я приберат. Прилоша ѝ при мисълта, че ще попадне в ръцете на тайните служби. — Моля ви, вървете си! Много ви моля!

Уъртингтън озадачено я погледна и поклати глава:

— Не, вие просто сте прекалено развълнувана. Ще ви направя чай... Той действа много по-добре от алкохола... — Огледа се разсеяно и попита: — Къде си държите чая?

Мейла се вкопчи в облегалките на стола.

— Моля ви най-настойтелно да си вървите! — извика тя. — Не ви искам тук и нямам намерение да ви помагам! Вървете си!

— Не ставайте глупава! — повиши глас и Уъртингтън. Свали очилата си, внимателно ги пхна в джобчето на сакото си, после добави: — Ако хванат мен, ще хванат и вас! По-добре да изпием по един чай!

Отиде в малката кухничка и Мейла го чу да поставя чайника на печката. Очите ѝ отчаяно пробягаха по вътрешността на мансардата, сякаш търсеха начин да избягат. Много ѝ се искаше да изтича надолу по стълбите, но къде можеше да отиде? За пръв път изпита съжаление, че се беше хванала на умните приказки на онзи агент, който дрънкаше за патриотизъм, дълг и тем подобни глупости. Едва сега си даде сметка с какво се беше заловила и къде може да я отведе то. В главата ѝ се появиха всички ужасни истории за заловени шпиони, които беше чувала в разни компании. Ами ако сама позвъни в полицията? Дали ще проявят снизходителност, ако им предаде Уъртингтън? Едва ли. Почти усети горещите им груби лапи върху тялото си, ясно си представи какво ще ѝ сторят, за да я принудят да говори. Дори и да им каже всичко, което знае, а то не беше много, те ще продължаваха да я измъчват с надеждата да измъкнат още нещо от нея.

На прага се появи Уъртингтън с чайник в ръце.

— Искам да ми направите няколко снимки, след като си изсветля косата — каза той. — Нося фотоапарат... — Скри се за миг в кухничката и се появи с чаши и лъжички: — Ще ми трябват за паспорта... След това ще идете на един адрес, който ще ви дам и човекът ще смени снимката. Той е майстор на тези неща. След това тръгвам. Никой не знае, че още си пазя английския паспорт. С променен външен вид спокойно мога да мина за турист. — Вдигна капачето на чайника и погледна тъмната течност вътре: — Страшно ми липсва китайският чай! С мляко ли го пиете?

Мейла го наблюдаваше, без да помръдва от стола си. Наложил ѝ се да ухапе пръстите си, за да не изкрещи.

Майк О'Брайън пристигна в Прага с кола в девет часа вечерта. Беше прелетял с въздушно такси до Бурнберг, а оттам бе взел кола под наем и с пълна скорост се понесе към Прага.

Младият О'Брайън, с пясъчноруса коса, плоско луничаво лице и ледени сиви очи, беше ексекюторът на О'Халоран. Изпълняваше тази длъжност вече три години и за това време беше ликвидирал четирима агенти, които се канеха да избягат. За него ексекуциите бяха просто начин да си изкарва хляба, той никак не се вълнуваше, че отнема човешки живот. Работа като всяка друга: натиска звънеца, насочва

пистолета със заглушител и дръпва спусъка. Винаги стреляше в главата, така грешка не можеше да стане. Куршум 45-ти калибър и мозъкът на жертвата се залепва за стената. Толкоз.

Проучил картата на града, той с лекота откри апартамента на Уъртингтън. Паркира колата си, затръшна вратичката и с бърза крачка се отправя към входа на блока. Намести пистолета в джоба си и пое нагоре по стълбището. Ако имам късмет, още преди полунощ ще бъда обратно в Нюрнберг, помисли си той. Там ще пренощува, а утре сутринта ще се върне обратно в Париж.

Спря пред вратата на Уъртингтън и вдигна предпазителя на пистолета си. Провери дали лесно излиза от кобура и едва тогава заби пръст в бутона.

Кратка пауза, последвана от шум от провлачени стъпки. Вратата се отвори.

На прага се изправи огромен мъжага с посребрена коса, квадратно скулесто лице и безизразни зелени очи.

О'Брайън моментално го позна и потръпна. Това беше Малик! Никога не беше го виждал, но познаваше добре това лице от снимките му в досието на ЦРУ.

Зад гърба на гиганта стояха трима души с тъмни костюми и мрачни лица. Двама от тях стискаха автомати в ръце.

— Моля? — изрече любезно Малик, но зелените му очи бяха студени като лед и напълно лишени от живот.

Мислите на О'Брайън бясно препускаха. Дали са пипнали Уъртингтън? По всичко личи, че точно това е станало. Иначе какво ще правят тук?

— Търся господин Уъртингтън — каза на глас той. — Разбрах, че дава уроци по английски.

— Заповядайте — рече Малик и се дръпна встрани.

О'Брайън се поколеба за миг, но автоматите, насочени в гърдите му, бяха съвсем недвусмислени. Пристъпи в бедно обзаведения хол. Тримата продължаваха да го гледат, без да се помръдват.

— Господин Уъртингтън отсъства — съобщи му Малик и затвори вратата. — Мога ли да видя паспорта ви?

О'Брайън леко сви рамене и му подаде документа.

— Как се чувства господин Дори? — попита Малик и подхвърли паспорта на мъжа без оръжие.

— Доколкото знам, все още е жив — усмихна се леко О'Брайън и на свой ред попита: — А как се чувства Ковски?

Така се казваше прекият началник на Малик.

— И той още диша — отвърна Малик, поколеба се за миг, после добави: — Малко сте закъснял... Уъртингтън е напуснал дома си малко след десет тази сутрин. Моля ви да предадете на господин Дори, че аз ще имам грижата за него. Предайте му още, че няма да го изпусна! — Направи лек и малко вдървен поклон: — Съжалявам, че напразно сте се разкарвали. Моля ви да приемете компанията на този човек. Ще ви върне паспорта на летището.

Ниският здравеняк, който вече беше прибрал паспорта на О'Брайън в джоба си, мълчаливо се насочи към вратата. О'Брайън прие неизбежното и с нежелание го последва.

— Един момент, господин О'Брайън — спря го Малик. — Моля да не се връщате повече тук, защото сте нежелан гост в тази страна. Разбирате ли ме?

— Разбира се — кимна О'Брайън, мина пред широкоплещестия и се насочи към стълбището. — Сбогом.

Стори му се, че някъде във вътрешността на жилището се чуват приглушени женски ридания. Вероятно жената на Уъртингтън, сви рамене той. Не би желал да е на нейно място в момент като този.

Малик!

Лицето на О'Брайън се изкриви в грозна гримаса.

ВТОРА ГЛАВА

— След пет минути трябва да излизам, котенце — каза Гърланд.
— Бъди така добра да си допиеш питието и да си сложиш кънките!

Момичето насреща му разклати полуразтопените бучки лед в чашата си. Беше я забърсал на левия бряг, пред някаква дискотека. Най-много осемнайсетгодишна, страшно красива в червените си ластични панталони и блузка на червено-бели райета. Тъмнокоса и добре сложена, тя моментално привлече опитното око на Гърланд. Едва тук, в апартамента си на улица Де Сюиз, той разбра, че момичето е твърде младо, твърде неопитно и твърде всичко останало...

— Искаш да кажеш, че трябва да си вдигам чуковете, а? — попита го тя, свела глава на една страна като филмовата звезда, която беше видяла в някакво списание.

— Съжалявам, но наистина трябва да излизам — пусна в ход очарователната си усмивка Гърланд.

— Нищо ли няма да правим? Аз съм добра, защо бързаш толкова?

Гърланд изпусна една тежка въздишка. Докога ще се забърквам в подобни истории, отчаяно се запита той. Проблемът ми е, че никога не мога да кажа „не“, когато това се налага. Но тя изглеждаше наистина страхотно. По дяволите! И сега си е страхотна! Но защо, Господи, жените изведнъж се превръщат в такива досади, когато отворят уста? Ако това коте тук си беше държало езика зад зъбите, щяха да прекарат страхотно!

— Поканих те за едно питие — рече той. — Получи го, а сега трябва да излизам. — Стана на крака и добави: — Хайде, котенце, слагай кънките!

Тя се нацупи и отпи глътка от питието си. После хвърли поглед към високата му широкоплещеста фигура, гладкото лице с твърди черти и посребрялата по слепоочията черна коса. Какъв мъж, Господи, въздъхна вътрешно момичето, а на глас попита:

— Не говориш сериозно, нали? Имах чувството, че двамата с теб ще включим на скорост! В квартала ми викат „Врътливото дупе“ и ще те побъркам, приятелче! В момента ни разделя единствено ципът на панталона ми!

Гърланд внимателно я погледна. Изведнъж се почувства уморен мъж на средна възраст, тази сексуална прямота му действаше като леден душ.

— Някой друг път, котенце — отвърна той. — А сега сгъвай палатката и изчезвай!

Телефонът извъня.

— Най обичам така! — въздъхна момичето. — Пипна ли някой истински мъж и телефонът почва да дрънчи!

— Това е животът — рече Гърланд и вдигна слушалката. С другата си ръка посочи към входната врата: — Ей натам. Като слезеш долу, ще видиш спирката на метрото вляво. Сбогом, котенце!

В ухото му прогърмя глас с типичен нюйоркски акцент:

— Гърланд?

— Май съм аз — рече Гърланд и се отпусна обратно в креслото.

— Казвам се Хари Мос — съобщи гласът на фона на едва доловима музика. — Не ме познаваш, взех номера ти от Фред.

Момичето се приближи до Гърланд и бавно изсипа остатъка от питието си върху главата му. Две полуразтопени бучки лед го чукнаха по рамото и изтропаха на пода. Тя внимателно закрепил на темето му чашата с дъното нагоре, после тръгна към вратата, като въртеше съблазнително малкото си твърдо задниче. Гърланд въздъхна, свали чашата от главата си и я постави на шкафчето до себе си. После помахал с ръка на момичето, което вдигна два пръста на прага.

— Кой Фред? — попита в слушалката той.

— Имам една работа за тебе — пренебрегна въпроса му гласът. — За много мангизи.

Гърланд си спомни за празния си портфейл и вниманието му моментално се изостри.

— Колко много?

— Колкото да си скриеш пъпа в скъпоценности! — отвърна онзи. — Интересува ли те?

Погледът на Гърланд прекоси просторното студио и се закова върху момичето, което тъкмо отваряше входната врата. То се спря,

отправи му една ослепителна усмивка, после дръпна ципа на прилепналите си панталони и започна да ги смъква. След това се зае с блузката си.

— Интересува ме, но сега не мога да говоря — припряно рече в слушалката Гърланд. Дано портиерката не вземе да се качи по стълбите, помисли си притеснено той. Един Господ знае какво ще си помисли, като види картинката, която се разиграваше на площадката! Свалило и блузката си, момичето остана по оскъдни черни бикини и зае съблазнителна поза.

— До десет ще бъда в „Кроа Д’Ор“ — рече гласът. — Знаеш ли къде се намира?

— Че кой не знае? — отвърна Гърланд и побърза да затвори.

Момичето зае нова поза и пак го възнагради с ослепителна усмивка:

— Харесваш ли ме?

Гърланд много я харесваше, само дето беше прекалено млада и прекалено безцеремонна.

— Разкошна си! — похвали я той. — Благодаря ти за представлението. На ъгъла има малка пералня, не е зле да си изпереш мозъчето, котенце!

После тресна вратата и превъртя ключа. Остана зад нея да послуша виковете и ругатните на момичето, не след дълго изпита дълбоко страхопочитание от богатството на речника му. Най-накрая голото създание отвън очевидно се умори и до слуха на Гърланд долетя шумоленето от нахлузваните дрехи. Какво ли ще си помислят съседите, намръщено се запита той. Не след дълго стъпките на момичето заглъхнаха надолу, той запали цигара и облекчено въздъхна.

Кой е този Хари Мос, запита се той, докато седнаше обратно в креслото. Ами Фред? Единственият човек с това име, който познаваше, беше барманът на кафе „Бресан“ — едно от любимите му заведения. Вдигна телефона, набра номера на кафенето и поиска да го свържат с Фред.

— Обажда се Гърланд — рече той, после, след като размениха обичайните реплики за живота и здравето, директно попита: — Познаваш ли човек на име Хари Мос?

— Как да не го познавам! — отвърна Фред с явно неодобрение в гласа. — Само допреди два часа се наливаше тук! Млад е, най-много

на двайсет и две-три години. Прилича ми на педераст, макар че не бих могъл да се закълна в това... Във всеки случай не бих оставил жена си в негова компания, нито пък майка си... Искаше да му се свърши някаква работа, струва ми се, че става въпрос за контрабанда... Не знаех какво ти е финансовото състояние, затова реших да му дам телефона ти... Сбъркал ли съм?

— Не, Фред, благодаря ти. Не бива да изпускам никакви шансове. Има ли торта, аз искам да си отрежа най-доброто парче! — После затвори телефона и се замисли. Трябваха му пари. Но те винаги му трябваха... „Стегни се, Гърланд, рече си той. И си признай, че сега особено много се нуждаеш от пари!“ Беше допуснал грешка, като остана толкова дълго в Хонконг. Спомни си за Тан Той и от гърдите му се изтръгна тежка въздишка. Какво момиче, Господи! Китайските мадами наистина са страхотни! Остана с нея, докато изхарчи и последния цент от мангизите на Дори. Добре, че беше си купил билет за отиване и връщане, иначе положително би си останал завинаги там, в Далечния изток. И Дори би умрял от кеф. Но я да видим какво предлага тоя Хари Мос, рече си той и се изправи на крака. Животът е пълен с изненади и човек никога не знае от коя трънка ще изскочи заек. Скъпоценности до пъпа, беше казал Мос. Господи, какъв речник, усмихна се Гърланд.

„Кроа Д’Ор“ беше съмнително нощно свърталище на педераста, разположено по средата на улица Бак. Гърланд се беше отбивал там и знаеше, че вътре обикновено е пълно с млади русокоси хубавци, които си търсят клиент. Негърът тромпетист беше добър почти колкото Армстронг, а по масичките около подиума рядко можеха да се видят жени. Тези, които все пак се навъртаха там, бяха почти без изключение лесбийки.

Гърланд се спусна по стълбите към заведението, което се намираще в приземието на стара сграда. До ушите му достигнаха сладките извивки на тромпет — негърът очевидно добросъвестно си вадеше хляба. Кимна на портиера, който равнодушно го изглежда, после хлътна в задимената изба. В ноздрите го удари миризмата на човешка пот, в ушите му нахлуха сладките трели на тромпета, примесени с шумни разговори. Спря за миг да се огледа, после бавно си запробива път към бара, заобикаляйки русокосите хубавци, които изглеждаха като безвкусно облечени манекени.

Плешивият барман, дебел и мазен, бързо се насочи към него.

— Да, скъпи? — усмихна му се той. — С какво да те направя щастлив?

— Здравсти, Алис — протегна му ръка Гърланд. Знаеше, че онзи обича да го наричат с това име. — Да се е мяркал Хари Мос?

— Да, скъпи, очаква те... — Барманът мечтателно извъртя очи: — Какво хубаво момче, Господи! Чака те горе, стая номер четири!

— Сам ли е? — попита Гърланд.

— Разбира се, скъпи. Нали ти казах, че те очаква?

— Май забравяш годинките си, Алис — усмихна се Гърланд. — Вече си доста сбръчкан.

Обърна гръб на бармана и започна да си пробива път към изхода. Качи се на горния етаж и спря пред стая номер четири. Почука и влезе. Стаята беше тясна, край масата седеше младо момче. Пред него имаше бутилка скоч, две чаши и купа с лед.

— Мос? — попита Гърланд и затвори вратата зад гърба си.

Момчето се обърна, гъстата му руса коса опря в яката на каубойската риза. Имаше малки и зли зелени очи, бандитският му вид се подчертаваше още повече от гърбавия нос и тънките устни.

— Влизай и сядай — рече то и махна към стола насреща си. — Аз съм Хари Мос, радвам се, че дойде. — Акцентът му беше наистина на кореняк нюйоркчанин.

Гърланд седна, извади един палмал от кутията и щракна със запалката.

— Ти се обади и аз дойдох — рече. — Казвай сега каква е работата.

Зелените очички внимателно го оглеждаха.

— Имам една работа, която не мога да свърша сам — започна Мос. — Мръсна работа, но сигурна. Мизата е трийсет хиляди долара. Делим наполовина. Интересува ли те?

— Може би — отвърна Гърланд. — Но първо трябва да ме убедиш, че работата е наистина сигурна.

— Доста поразпитах тук-там — рече Мос, без да вдига очи от чашата си. — Изглежда ти си единственият човек, който може да ми помогне... А аз се нуждая от помощ, братко! — Отпи една глътка и хвърли кратък поглед към Гърланд: — Казвам ти това, защото съм

принуден да ти го кажа. Можеш и да се разпльмпаш, но хората казват, че обикновено си държиш езика зад зъбите.

— Хората ли? — развеселено го погледна Гърланд. — Кои хора?

— Нали ти казах, че поразпитах тук-там — отвърна Мос и отново се зае да изучава чашата си. — Сега ще ти разясня картинката. Взеха ме в проклетата казарма и още преди да се усетя ме изстреляха в Западен Берлин. Представяш ли си? Дивизионният ми командир беше такъв тъпак, че едва се подписваше. Едно от задълженията му беше да взема заплатите на офицерския състав. Аз карах микробуса с мангизите, а той си седеше на дебелия гъз и се правеше на важен. С нас пътуваше и едно приятелче — Ферди Нюман. Като охрана. За да не губя време в повече подробности, ще ти кажа, че решихме да отмъкнем микробуса. Свършихме тая работа преди около месец. Наложих се да чукнем оня тъпак по главата, но нищо му нямаше. Черепът му се оказа доста дебел. Прибрахме петдесет бона, но веднага ни нагряха задниците... — Мос отпи глътка от чашата си и отправи замислен поглед към Гърланд. — Доста ни ги нагряха! Накратко казано — изчезнахме в Източен Берлин. На Ферди му дойде гениалната идея да се прехвърлим в Прага, а оттам да търсим начин да се доберем до Кайро, където имал приятели. — Нова пауза и още един остър поглед в лицето на Гърланд: — Досаждам ли ти?

— Продължавай — отвърна Гърланд. — Никога не се отегчавам, когато ми говорят за мангизи.

Тънките устни на Мос се извиха в подобие на усмивка.

— И аз съм така — каза той. — Както и да е... Най-накрая успяхме да се доберем до Прага. Онези ни бяха по петите, към тях се присъедини и чехословашкото контраразузнаване. Стана страшно напечено, братко! — Лицето му се намръщи: — От една мадама в Западен Берлин взехме адрес на неин познат. Излезе страхотно змийче. Скри ни в някакъв апартамент, но ни отмъкна цели двацет бона. Уговорката беше да ни държи на сянка, да ни снабдява с храна и да ни изведе от града, когато му дойде времето. Той наистина ни скри в онзи апартамент и прибра мангизите, но повече не го видяхме. Стояхме в оная дупка три дни и направо умряхме от глад. Случвало ли ти се е да гладуваш три дни подред?

— Какво ти пука? — отвърна Гърланд. — Продължавай.

— Ами... На четвъртата сутрин вече бяхме готови да се изядем. Хвърлихме чоп и на Ферди се падна да излезе и да потърси нещо за ядене. Нямаше го само две-три минути и долу почнаха да вият полицейски сирени. Умрях от страх и хукнах към тавана. Бях изпаднал в такава паника, че забравих да взема мангизите. — Млъкна колкото да си бръкне в носа, после продължи: — От покрива видях, че Ферди бяга като откачен, а подире му тичат две ченгета. Бяха тромави като слонове с отрязани нокти и Ферди бързо набираше преднина. После едното ченге извади пищова си и гръмна. Видях как от гърба на Ферди се разхвърчаха парчета от ризата му, бликна поток кръв... — Намръщи се и добави: — Край с Ферди! Започнах да се спускам по противопожарната стълба, прескачах стъпалата през пет-шест. В онзи момент изобщо бях забравил мангизите, исках само да изчезна! — Млъкна и поклати глава: — Ще ми дадеш ли една цигара?

Гърланд мълчаливо извади пакетчето палмал и го хвърли на масата. Цялата тази история би могла да бъде както истина, така и лъжа. Но защо ще му я разказва, ако е лъжа?

— Няма да те отегчавам с подробности — продължи Мос, след като запали цигара. — Появи се една мадама... — Устните му отново се свиха в язвителна усмивка: — Некадърници като мен са загубени, ако ги няма мадамите... Както и да е. Тя ми помогна да се измъкна от Прага и ето ме тук. Вече две седмици седя и си хапя ноктите. Не мога да мисля за нищо друго, освен за мангизите, които стоят в Прага и ме чакат!

Гърланд отпи от чашата си и попита:

— Това ли е всичко?

— Да... Това е целият проблем... Парите са си там. Искам някой като теб да отиде там и да ми ги донесе. Делим поравно — петнайсет бона на теб, петнайсет на мен...

— Откъде знаеш, че още са там? — попита Гърланд.

— Там са. В това поне съм сигурен. Скрихме ги на такова място, че никой няма да се сети за него... Триста парчета по сто долара... Не отнемат кой знае колко място...

— А какво те кара да мислиш, че аз мога да ги прибера, а ти — не?

— Мен ме търсят, а теб никой не те познава. Сигурно не знаеш това, но Прага е най-либералният град отвъд Желязната завеса. Чехите

имат големи финансови затруднения и охотно приемат западни туристи. Ще заминеш като турист, ще останеш два-три дни, после ще прибереш мангизите и се връщаш... Много е просто. А те дори не проверяват багажа на туристите... Обичат ги, нали ти казах?...

Гърланд загаси цигарата си и замислено попита:

— Да предположим, че намеря парите... Какво те кара да мислиш, че ще ме видиш пак?

— Риск и толкова — усмихна се Мос. — Аз самият не храня надежда да ги прибера, така че нищо не губя. Но ако ме измамиш, все някога ще те открия. И тогава ще си имаш неприятности!

Гърланд се облегна назад и на лицето му се появи широка усмивка.

— По-вероятно е неприятности да имаш ти, Хари — рече той. — Ставам доста непредвидим, когато хлапета като теб се опитват да ми погаждат номера!

— Знам вече — усмихна му се приятелски Мос. — Разбрах, че не си от лесните, но все пак реших да опитам. Какво ще кажеш?

— Ще си помисля. Къде са скрити парите?

— Ще ти кажа на летището, след като ми покажеш билет за Прага.

— А кой ще го плаща? Струва най-малко две хиляди франка!

— Вече мислих по този въпрос. Мисля, че ще мога да ги събера...

— Добре тогава — кимна Гърланд и се изправи на крака. — Обади ми се утре сутринта около десет. Не си падам много по пътувания оттатък Завесата... Ще видим...

— Можеш да поразпитаеш — каза Мос. — Всеки ще ти каже, че туристите нямат проблеми.

— Точно това ще направя — кимна Гърланд. — Засега чао.

Мос го изчака да излезе, довърши питието си и слезе в заведението. Там се затвори в една от телефонните кабинки и забързано набра някакъв номер. След няколко секунди отсреща вдигнаха слушалката:

— Да?

— „Я“ като ябълка — произнесе в мембраната Мос. — Вашият човек ще ми съобщи решението си утре сутринта. Но мога още сега да се обзаложа, че ще замине.

— И аз така мисля — отвърна Дори и затвори.

Гърланд също проведе един телефонен разговор. Влезе в кафенето срещу „Кроа Д’Ор“ и набра номера на Бил Ламптън от „Ню Йорк Хералд Трибюн“, когото често ползваше вместо енциклопедия.

— Здравсти, Бил, аз се прибрах — рече в слушалката той. — Как я караш?

— Господи, Гърланд? — възкликна онзи. — Мислех си, че никога вече няма да се върнеш. Никога!

— Не го вземай толкова навътре, в Париж има достатъчно място и за двама ни... Какво ти измъчва черепа?

— Още нищо. Как прекара в Хонконг?

— Чудесно!

— Мадамите?

— Приказни!

— Истина ли е това, дето се говори за китайките?

— Ако имаш предвид това, което и аз, отговорът е „не“ — отвърна Гърланд, после, спомнил си за Тая Той, добави: — Но все пак ти ги препоръчвам, при това горещо!

— Защо се обаждаш? — полюбопитства Ламптън. — Да ме накараш да ти завиждам или има нещо друго?

— Малка справка, Бил. Искам да зная дали преди около четири седмици е била ограбена камионетка със заплатите на наши военнослужещи в Западен Берлин.

Кратка пауза, после Ламптън попита:

— Знаеш ли нещо по този въпрос?

— Тебе питам, Бил. Не се прави на непристъпен!

— Имаше такова нещо — отвърна журналистът. — Две войничета са отмъкнали петдесет хиляди долара.

— Знаеш ли кои са?

— Хари Мос и Ферди Нюман. Ченгетата продължават да ги издирват, говори се, че са духнали оттатък Желязната завеса. Но защо се интересуваш от тях, знаеш ли нещо? Слушай, Гърланд, от това става голямо заглавие!

Гърланд бавно окачи слушалката. Значи Мос е казал истината. Трийсет хиляди долара! Излезе от кафенето и замислено се насочи към

колата си. Какво губи? Мос каза, че поема разноските. Дори да не открие парите, пак ще му остане едно интересно пътуване до Прага. Реши да приеме предложението.

Върна се у дома. Трябва да си извади виза, напомни си той. Но тя няма да му отнеме много време. Ако всичко върви гладко, след три-четири дни ще може да тръгне.

Обикаля в продължение на десетина минути, преди да намери място за паркиране на своя малък Фиат-500, после бавно пое по стълбите на блока си. Когато най-сетне се добра до седмия етаж, рязко спря с крак на последното стъпало.

Момичето с прилепналите червени панталони седеше на мозайката, главата ѝ беше опряна на входната му врата. Прегърнала с две ръце коленете си, тя му отправи широка и малко подигравателна усмивка.

— Здравсти, любими, помниш ли ме? Някой ти е влизал в жилището.

Гърланд с мъка възпря надигащото се в душата му раздражение.

— Нали ти казах да си вървиш! — тросна се той. — Имам много работа! Някой ден, като пораснеш, ще си поиграем. Но сега изчезвай!

— Памук ли имаш в ушите? — погледна го учудено момичето. — Казах, че някой е влизал в жилището ти!

— Хубаво де! Благодаря ти. А сега слагай кънките и изчезвай. Дим да те няма!

— Висок мъжага с тлъсто червендалесто лице — продължи момичето, без да пуска коленете си. — Част от дясното му ухо липсва. Страхотен професионалист. Трябваше само да го видиш как се оправя с ключалката ти! Аз седях на стълбите, ей там горе. — Пръстчето ѝ се повдигна по посока на таванската врата. — Не ме видя. Беше като на криминален филм.

Гърланд застана нащрек. Високият червендалест мъжага без дясно ухо можеше да бъде само Оскар Брукмън — един от копоите на О'Халоран. Няма начин двама едноухи едновременно да искат да проникнат точно в неговия апартамент.

— Виждам, че най-послед започваш да проявяваш интерес — рече момичето и се изправи на крака. — Името ми е Рима. Хайде да влизаме и да почваме отначало!

Гърланд отключи входната врата, без да ѝ обръща внимание. Огледа от прага вътрешността на апартамента си и попита:

— Колко време остана вътре онзи?

— Точно двацет минути, засякох го — отвърна момичето и се изправи до него. — Не мога да си представя какво може да се открадне от тази дупка.

— Аз също — рече Гърланд и бавно започна да обикаля просторното помещение. Момичето се насочи към леглото и се настани върху завивките.

След внимателната проверка стана ясно, че нищо от жилището не липсва. Но посещението на Брукмън беше изненадващо, много изненадващо. Може би Дори го е изпратил да види дали не може да открие поне част от парите, които му беше задигнал Гърланд, но едва ли беше така. Дори не е глупак и знае, че Гърланд никога не би оставил пари в апартамента си. Озадачен и неспокоен, Гърланд сви рамене. Дори е непредвидим и с него трябва да се внимава. После изведнъж си даде сметка, че Рима вече е в леглото му, а дрехите ѝ се валят по пода. Хвърли ѝ един изпълнен с досада и загриженост поглед, а тя му отвърна с ослепителна усмивка.

— Хайде, не го вземай толкова навътре — подхвърли Рима. — Човек не може винаги да печели!

Жени, въздъхна вътрешно Гърланд. Но тази тук е права — мъжът не може вечно да печели... не може дори от време на време да прави това... После, просто от инат, той се насочи с бърза крачка към вратата и я затръшва зад гърба си. Стъпалата до улицата взе тичешком...

Когато си толкова млад, нетърпелив и глупав като онова коте горе, не е зле да ти се сервира и порция киселец, помисли си той.

Нощта прекара в долнопробен хотел, при това я прекара зле. Почти през цялото време се въртеше в леглото, напразно опитвайки се да заспи. По едно време пред очите му изплува голото тяло на момичето, което съблазнително се извиваше пред него.

Май е време да ида на изследване, ядосано си рече той и заби палец в рехавата възглавница. Някъде около пет сутринта беше все още буден. В съзнанието му неведнъж се появи натрапчивата мисъл, че напоследък е позволил на съвестта си да ръководи живота му.

Облече се надве-натри и слезе при колата си. Десет минути покъсно отново се катереше към седмия етаж на блока. Нищо чудно, че

животът ми представлява един вечен проблем, рече си той, докато влизаше в апартамента, вече полусветъл от настъпващото утро.

Леглото беше празно, в жилището му нямаше никой.

Гърланд направи гримаса, после сви рамене.

Приблужи се до леглото, смъкна чаршафите и ги захвърли на пода. После взе един душ, легна върху голия матрак и заспа.

Оскар Брукмън стоеше пред писалището на Дори, дебелиите му пръсти мачкаха шапката зад гърба му.

О'Халоран — прекият му началник, гледаше замислено през прозореца и ритмично предъвкваше крайчето на угаснала пура.

Дори седеше зад бюрото си и си играеше с ножа за отваряне на писма.

Атмосферата в стаята беше напрегната.

— Не зная как става, но винаги когато планирам някаква операция някой някъде прави глупави грешки — каза Дори с нисък ядосан глас. — Получих рапорта на О'Брайън. Не е изпълнил задачата и Уъртингтън е все още жив!

— Не можем да виним за това О'Брайън — извърна се от прозореца О'Халоран. — Информацията на Кейн дойде твърде, късно!

— Вечното оправдание! Но в момента на сцената е Малик, а нашият човек е позорно изритан! Няма начин да се върне отново! Ако Малик пипне Уъртингтън, в което съм почти сигурен, аз ще изгубя двама от най-добрите си агенти!

О'Халоран нямаше какво да отговори на тава. Размени един бърз поглед с Брукмън и зачака.

— Добре поне, че Гърланд ухапа въдицата — въздъхна Дори. — Но това стана единствено, защото свърших всичко със собствените си ръце! — Гневните му очи, леко увеличени от пенснето, бавно се спряха върху Брукмън: — Какво ще докладваш?

Брукмън беше доволен от себе си, сигурен, че е свършил работата както трябва.

— Влязох в апартамента на Гърланд и сложих в куфара му онзи плик, дето ми го дадохте — започна той. — Може да го открие само ако нареже куфара на парчета. Но те ще го намерят в момента, в който им се мерне пред очите!

— Сигурен ли си, че никои не те видя да влизаш там? — остро попита Дори.

Брукмън с усилие потисна една усмивка на превъзходство. Добре знаеше, че Дори никак не обича да го гледа усмихнат.

— Абсолютно сигурен, сър — отвърна той.

Дори видимо се поуспокои.

— По-добре е да обясня подробно целите на тази операция — каза той и се облегна назад. — Искаме да внедрим Латимър в Прага, а Гърланд ще бъде използван за димна завеса. Малик е там, а той знае всичко за Гърланд. Без съмнение ще го приеме за новия ни резидент. Проблемът беше да накараме Гърланд да замине. — Взе в ръка любимия си нож за отваряне на писма и замислено продължи: — Преди около месец двама военнотружещи задигнаха парите за заплатите на цяла дивизия в Западен Берлин. Казват се Хари Мос и Ферди Нюман. Успяха да се прехвърлят в Прага. Там Нюман е убит от полицията, а Мос е вкаран зад решетките. Тук, в Париж, живее моят племенник, който учи в Театралния институт. Със задоволство разбрах, че той с лекота може да изиграе ролята на Хари Мос. Вече осъществи контакт с Гърланд и му поднесе паничката с просо, която му бях приготвил. Онзи клъвна и всеки момент ще замине за Прага да прибере остатъка от заплатите. Важна част от тази операция е той наистина да намери парите. — След тези думи Дори отвори чекмеджето пред себе си и извади оттам пакет, увит с дебела кафява хартия и запечатан със скоч. — Тук има точно трийсет хиляди долара — уточни той и хвърли поглед към Брукмън. — Ще отидеш в апартамента на Мейла Рейд и ще ги скриеш така, че тя да не може да ги намери. После ще кажем на Гърланд къде да ги търси. В момента, в който това стане, ти ще се обадиш анонимно в щаба на чехословашките тайни служби и ще им съобщиш, че Гърланд носи пари да плати за информацията, която се надява да получи от агентите на Уъртингтън. Те, разбира се, моментално ще идат в хотела на Гърланд и там ще открият не само парите, но и писмото, което си пхнал в куфара му. А то ще им докаже недвусмислено, че собственикът на куфара е нашият нов резидент. Полицията ще го предаде на Малик, а той без съмнение ще бъде уверен, че именно Гърланд е избран за заместник на Уъртингтън. Докато всичко това е в ход, Латимър ще има време да се вгради спокойно на новия си пост.

Това е операцията. — Дори млъкна, после подаде лист хартия на Брукмън: — Това са инструкциите ти. Всяко действие трябва да бъде синхронизирано по време. Сега тръгвай. Ще те предупредя, когато Гърланд отлети за Прага. Няма да правиш нищо, преди да получиш зелена светлина лично от мен!

— Слушам, сър — изпъна се Брукмън. После взе пакета и инструкциите си и излезе.

Дори остави ножа на бюрото и отправи поглед към О'Халоран.

— Искам Уъртингтън мъртъв, Тим — тихо изрече той. — Иначе всичко може да отиде по дяволите!

— Ще си позволя да отбележа, че цялата операция е много рискована — откровено каза О'Халоран. — Не мога да се отърва от мисълта, че подценяваш Гърланд. От него можем да очакваме всичко, освен това изобщо не сме сигурни, че ще замине за Прага!

— Точно в това съм сигурен — поклати глава Дори. — Ще замине и още как!

О'Халоран сви рамене. Това беше неговият начин да покаже, че не е убеден.

— Добре, да приемем, че ще замине — кимна той. — Но какво би му попречило да се измъкне с парите? Той е умна глава!

— Кое те кара да мислиш така? — нетърпеливо го погледна Дори. — Гърланд е един дребен мошеник и едва ли е толкова умен! Освен това аз предварително съм отписал парите, тъй като те ще попаднат в ръцете на чехите, а не на Гърланд! В крайна сметка, това са държавни пари... Бедата при теб е, че по отношение на Гърланд имаш комплекс за малоценност, Тим! Послушай ме — той не е чак толкова умен!

О'Халоран си спомни за начина, по който Гърланд беше измъкнал куп пари от Дори, но веднага си даде сметка, че сега не е време да припомня това на шефа си.

— Добре — въздъхна той. — Ще видим какво ще се получи.

Доволен от начина, по който приключи разговора, Дори придърпа някаква папка пред себе си и се намръщи. Всеки от подчинените му знаеше, че това е знак да го оставят сам.

Уъртингтън пренави филмчето, после отвори задната част на фотоапарата и измъкна касетката.

— Не бива да се безпокоите — рече той. — След два дни вече няма да съм тук. Защо да не се изтърпим?

Мейла вече се беше примирила с факта, че ще трябва да споделя жилището си с този човек. Преодоляла първоначалния шок, тя си даде сметка, че за да се отърве по-бързо от него, ще трябва наистина да му помогне. Беше му направила двайсет снимки и докато гледаше през визьора измъченото му лице, неволно беше започнала да го съжالياва.

— Не зная как ще го сторим, но ще трябва — въздъхна тя.

Той ѝ се усмихна, а тя си помисли, че с мустаци изглеждаше далеч по-добре.

— Разбира се, че ще се справим — окуражително рече той. — Два дни, не повече. Обещавам ви това! — После ѝ подаде касетката с филмчето и английския си паспорт. — Ще занесете тези неща на Карел Власт, живее на улица Селетна. Той е възрастен, но умен човек и знае, че случаят е много спешен. — Уъртингтън попипа горната си устна и пак се изненада от необичайната ѝ гладкост. — Нали знаете къде е тази улица? Вземете трамвая.

— Да — кимна Мейла, после се поколеба и рече: — Моля да идете в банята, трябва да се облека.

— Разбира се.

Уъртингтън влезе в банята и затвори вратата зад себе си. После свали капака на тоалетната чиния и седна.

Слушаше меките ѝ стъпки и си мислеше за първата им среща. Кейн му беше съобщил, че в Прага действа тяхна агентка, която работи в бар „Алхамбра“. Самият той често посещаваше този бар и нямаше да бъде трудно да взема от нея информацията, която щеше да ѝ предава Уъртингтън. Така двамата ще престанат да имат преки контакти, които винаги криеха известна опасност.

Уъртингтън помнеше добре първото си посещение в този дом. В джоба му имаше невинен наглед списък с покупки, но под него със симпатично мастило беше написана информацията, която искаше да предаде на Кейн. Влюби се в нея в секундата, в която я зърна. Стори му се абсурдно да я сравнява с Емили — едната — дебела, тъпа и упорита, а другата — красива, гъвкава и весела. Така и не посмя да

разкрие чувствата си пред Мейла. Постоянно си напомняше, че е много по-възрастен от нея, при това женен.

През двете години, в които работеха заедно, чувствата му ставаха все по-пламенни. Болеше го от нейното безразличие, болеше го, че тя се вижда с него единствено, за да изкара малко пари.

А откакто се нанесе тук му стана направо непоносимо да се въздържа. Желаше я. Тялото му просто тръпнеше от това желание, но той продължаваше да си дава сметка, че дори и най-малкият намек за чувствата, които го вълнуваха, може да се окаже фатален. Защото през цялото време тя недвусмислена му показваше, че иска той да изчезне, при това бързо...

Направи усилие на волята и прехвърли мислите си на Власт. Беше се запознал с него на едно тайно антикомунистическо събрание. Власт веднага го хареса и каза, че човек може да има доверие на англичаните. Заговориха се, после започнаха да се срещат. След известно време Власт сподели, че някога е бил майстор гравьор, но в момента работел като оператор на асансьор в един от големите международни хотели. Само нощна смяна. После приближи уста до ухото на Уъртингтън и добави:

— Обадете ми се, ако някога имате нужда от паспорт! Никой не знае какво го очаква, а в тази работа аз съм най-добрият!

По онова време Уъртингтън беше абсолютно спокоен за себе си, но въпреки това запомни предложението на стареца. Още тогава си даваше сметка, че наистина може да му се наложи да напусне Прага с фалшив паспорт.

Допреди две седмици всичко в живота му вървеше по ноти. С външен вид на преподавател в английско учебно заведение и приятни маниери, той притежаваше дарбата да бъде интересен събеседник. Учениците му — професори, политици и държавни служители, с удоволствие се отпуснаха пред него. Получената от тях информация минаваше през Кейн и стигаше до Дори, доларите в швейцарската му сметка стабилно се увеличаваха. После изведнъж на сцената се появи Малик — гигантът с посребрена коса. Уъртингтън беше предупреден, че той е най-опитният агент на ГРУ, съветската разузнавателна служба. Същевременно си даваше ясната сметка, че не може да бъде герой. Започна да крои планове за бягство още в деня, в който научи за пристигането на Малик в Прага. Свърза се с Власт. Старецът се

съгласи да му направи фалшив паспорт, но не даром. В продължение на няколко дни Уъртингтън търсеше заеми, с които, прибавени към мизерните му спестявания и получените в аванс пари за уроци, събра поисканата сума. През същите тези дни откри, че е следен, вероятно от хората на Малик. Откри и друго — арестуват ли го, положително ще предаде както Кейн, така и Мейла. Прилошаваше му само при мисълта за методите, чрез които горилите на Малик ще изтръгнат признанията му. Даваше си сметка, че попадне ли в ръцете им, той ще се превърне в панически бърборещ и пищящ извор на информация и Дори незабавно ще научи за това. Мразеше Дори. Беше го виждал само веднъж, но веднага усети, че този човек не му вярва. Дори ценеше само Мейла и Кейн. Какво ли ще направи този тип? Седнал на тоалетната чиния с цигара, която пареше пръстите му, Уъртингтън неволно потръпна. Дори ще прати някой да го ликвидира. Просто и ясно. Мъртвата уста не говори. Така че сега трябва да се пази не само от горилите на Малик, но и от убийците на Дори.

На вратата се почука и той отвори.

— Тръгвам — съобщи му кратко Мейла.

Уъртингтън се усети и притеснено се изправи от срамното си ложе. Тя беше облякла проста синя рокля и изглеждаше чудесно. Душата му се сгърчи от желание. С усилие откъсна поглед от стройната ѝ фигура, бръкна във вътрешния си джоб и извади един плик.

— Това са парите за Власт — подаде ѝ го той. — Внимавайте да не ги загубите. Взехте ли филмчето и паспорта?

— Да — отвърна тя, сложи плика в чантичката си и тръгна към вратата. Очите му се забиха във високата ѝ съблазнителна фигура. — В хладилника има нещо за хапване, в случай че огладнеете...

— Благодаря. Внимавайте да не ви проследят.

Тя му хвърли един остър поглед. Усещаше, че този мъж се притеснява от принудителното им съжителство и това я тревожеше. Беше сигурна, че ще съумее да се контролира, но колкото по-бързо си отиде, толкова по-добре. Присъствието му тук не събуждаше никакви чувства в душата ѝ, само я притесняваше и толкоз.

— Ще внимавам — отвърна тя и излезе.

След двайсетина минути се добра до улица Селетна, влезе в една от мрачните сгради и пое към петия етаж, на който се намираше

апартаментът на Власт. На третия етаж спря и хвърли поглед надолу. Нямаше никой. Успокоена, тя изтича по стълбите и миг по-късно натискаше звънеца на Власт.

Наложи ѝ се доста да почака преди вратата да се отвори. Насреща ѝ се появи страхотно дебел старец, облечен в сива бархетна риза и черни омазани панталони. Ушите му бяха закрити от мръсни кичури сивкава коса, а малките очички, късият нос и тройната гуша биха накарали всеки холивудски продуцент да позеленеет от завист.

— Моля, заповядайте — вдървено се поклони дебелото старче. — Вече не помня от колко време не съм имал толкова хубава гостенка.

После се обърна и тромаво я поведе към малка гостна, обзаведена с две счупени кресла, малка масичка и протъркан килим. Всичко беше посивяло от прах.

— Изгубих съпругата си — обясни старчето и изтупа праха от седалката на по-близкия стол. — Ще бъде жалко, ако изцапате хубавата си рокля. — После отиде в дъното на стаята, взе стар брой на „Утро“ и го постла върху стола. — Ето, така вече е по-добре... Моля, седнете.

Мейла седна, бръкна в чантичката си и извади парите, филмчето и паспорта. После видя дебелия бинт около дясната ръка на стареца и изведнъж застина.

— Какво ви е? — попита с пресъхнала уста тя.

— Нищо страшно, обикновено порязване. Но на моята възраст всяко порязване носи доста неприятности... А сега ми кажете на какво дължа тази приятна изненада?

— Идвам от името на господин Уъртингтън — рече Мейла и с усилие съдържа все по-нарастващото си безпокойство. Постави трите пакетчета на масата и добави: — Той каза, че ще се справите бързо...

Власт взе паспорта и поклати глава.

— Няма късмет — рече той. — Подобни неща стават все когато не трябва. Наистина ще се справя бързо, но първо трябва да ми зарасне ръката... — Очичките се преместиха върху плика: — Това парите ли са? — Отвори плика, преброи банкнотите и доволно кимна с глава: — Господин Уъртингтън ми харесва. Обещах да му помогна и наистина ще го сторя. Няма да отнеме много време...

— Колко? — попита напрегнато Мейла с широко разтворени очи.

— Най-много две седмици.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Въпросът е страшно спешен! — прошепна тя. — Вече го търсят!

Власт потърка тридневната си брада и дебелиите му пръсти издадоха рязък стържещ звук.

— Много лошо — рече той и лицето му помръкна. — Не мога да го направя по-рано. Уверявам ви, че бих го сторил, но просто не мога!

Две седмици! Не мога да държа този човек у дома цели две седмици, отчаяно си помисли Мейла.

— Наистина ли не можете да побързате? — с последна надежда попита тя.

— Работата трябва да се изпипа — отвърна старчето. — Не я ли изпипам, значи да го пратя на сигурна смърт! Не, не мога да рискувам, ще стане след две седмици, не по-рано...

Мейла несигурно се изправи на крака.

— Добре, ще му кажа — прошепушна тя.

— Кажете му, че съжалявам — рече старчето и огледа със светнали очи стройната ѝ фигура. — Няма ли да изпиете чаша чай с мен?

— Не, благодаря.

Той проследи с очи придвижването ѝ към вратата и изведнъж му стана мъчно, че едно толкова прекрасно създание напуска тъжния му живот. После прибора донесеното от нея в едно чекмедже и го заключи. Стана и с пъшкане се приближи до отворения прозорец, наведе се навън и проследи бързо отдалечаващата се фигура на младата жена.

Защо не съм с четирийсет години по-млад, горчиво си помисли старчето. Блазе му на Уъртингтън, сигурно спи с тая красавица. Въздъхна и се върна в прашното кресло. Бинтованата му ръка започна да пулсира. Следобед ще иде в поликлиниката. Трябва да оправи тази ръка, за да може да изпълни обещанието си пред Уъртингтън.

Останал сам, Уъртингтън се зае да изследва жилището на Мейла, състоящо се от една-единствена стая, но доста просторна. В нишата беше тесният разтегателен диван, на който спеше момичето, кухнята беше съвсем миниатюрна, тоалетната беше в банята. Насреща имаше френски прозорец, от който се излизаше на малко балконче. Украшено с две големи саксии, то гледаше към калкана на

отсрещната църква. В случай на опасност той би могъл да се скрие там, сигурен, че няма да го видят нито от улицата, нито от вътрешността на жилището. Тази мисъл го поуспокои.

Напъха кюфара си под дивана и се отпусна на стола. В отсрещния ъгъл беше поставен коленичил ангел от дърво в естествен ръст, църковен орнамент, вероятно закупен от някой антиквариат. Почувства как се успокоява, докато очите му пробягваха по изящно разперените криле, простата дреха и смиреното изражение на дървеното лице. Истински шедьовър на дърворезбата, помисли си Уъртингтън. С удоволствие би притежавал подобна вещ. Е, когато се добере до Женева и си изтегли парите, ще има възможност да се поогледа за нещо от този род. Може пък да има късмет...

Все още мислеше за парите и новия живот, който го очакваше, когато по стълбите отвън се разнесоха стъпки. Скочи на крака, плъзна се на балкончето и се прилепи до стената с разтуптяно сърце. Ръката му неволно докосна ръкохватката на автоматичния колт, калибър 32, който лежеше, в кобура под лявата му ръка. Ключалката изщрака, после настъпи тишина. Уъртингтън внимателно надникна иззад избуялото мушкато. Мейла се беше изправила в средата на стаята и озадачено се оглеждаше. Той въздъхна и напусна скривалището си.

— Ох! — стреснато си пое дъх тя. — Помислих, че сте изчезнал!

Видял разочарованието, което се изписа на лицето ѝ, Уъртингтън горчиво се усмихна.

— Не, просто взех предпазни мерки — отвърна той. — Чух стъпките ви по стълбите. — Замълча и очаквателно я погледна: — Кога ще ми направи паспорта Власт?

— Порязал си е ръката. Най-рано след две седмици.

Кръвта нахлу в главата на Уъртингтън, после рязко се оттече надолу по вцепененото му тяло. Лицето му стана бяло като вар.

— Две седмици ли?! — прошепна той. — Не може да бъде!

— Това е положението — отвърна тя, после яростно извика: — Но вие не можете да останете тук цели две седмици! Трябва да си вървите, не ви искам тук!

Колената на Уъртингтън се подгънаха и той безсилно се отпусна на стола. Две седмици! Всеки ден и всеки час от тях Малик ще се доближава до него, същото ще правят и убийците на Дори! Душата му

се сгърчи. Излезе ли оттук, обречен е на сигурна смърт. Тази малка квартира е единственото му убежище!

— Моля ви, вървете си! — почти истерично изкрещя Мейла. — Не искам да имам нищо общо с вас! Не стойте, ами си вземайте багажа и се махайте!

Уъртингтън се замисли за нейното положение. Прекрасно разбираше как се чувства тя в този момент. Съвсем различно би било, ако го обичаше както той я обича! Когато има любов, има и готовност за саможертва, горчиво си помисли той.

— Ако изляза оттук, бързо ще ме хванат — тихо започна той. — Не си правете илюзии, вече говорихме по този въпрос. Никога не съм се отличавал с особена смелост, всъщност колко ли са наистина смелите хора на този свят?... Лесно ще ме принудят да говоря. И колко дълго ще се наслаждавате на спокойствието си, след като проговоря? Трябва да остана тук за наше общо добро. Няма къде другаде да отида.

Мейла го погледна с отчаяние, съзнавайки, че казаното е чиста истина.

— Тогава аз ще се махна — тръсна глава тя. — Ще помоля една приятелка за временен подслон.

— Дали е разумно? — усъмни се Уъртингтън и запали цигара с треперещи ръце. — Приятелката ви сигурно ще попита защо сте напуснали дома си. А това е все едно да ѝ кажете, че съм тук!

Тя рязко се отпусна на близкия стол.

— Ще се оправим — продължи успокоително Уъртингтън. — Вие работите до полунощ, а аз ще се напивам, докато ви няма. Обещавам да не ви досаждам.

Тя мълчеше, очите ѝ бяха вперени в конвулсивно стиснатите юмруци.

Въпреки чувствата си, Уъртингтън разбра, че скоро ще изгуби търпение. Нима не е в състояние да прояви дори и най-обикновена любезност, раздражено се попита той. Нима е толкова безразлична към съдбата му?

— Опитвам се да бъда разумен — малко по-рязко подхвърли той. — Бихте ли се взели в ръце? Нима не разбирате, че ако ме хванат, ще ни убият и двамата?

Тя вдигна глава. Лицето ѝ беше бледо, устните ѝ трепереха.

— Защо ми погодихте това? — измъчено прошепна тя. — Защо проявихте този чудовищен егоизъм? Аз бях в пълна безопасност!

— Никой не е в пълна безопасност — смутено отвърна Уъртингтън. — Глупаво е да се разсъждава по този начин. Знаем, че съм страхливец, но и вие сте същата. Мислите само за себе си, а аз мисля и за двама ни! — Почака малко, но тя мълчеше. Затова тръсна глава и придаде фалшива бодрост на гласа си: — По-добре да помислим за обяд. Гладен съм, ще пригответе ли нещо?

ТРЕТА ГЛАВА

Оскар Брукмън беше в Прага вече втори ден. Отседна в скромен хотел в Старе Месте и се държеше като опитен американски турист. Между първите атракционни заведения, които посети, беше и бар „Алхамбра“. Изчака внимателно края на номера на Мейла Рейд и си отбеляза точния час. Беше напълно лишен от слух, затова не можеше да прецени дали това хубаво момиче го бива като певица, или не. В замяна на това оценката за тялото ѝ беше напълно професионална.

Посети и блока, в който живееше Мейла. Там, с фотографическа прецизност, запомни всички детайли, които по-късно щяха да му влязат в работа. Отби се във входа да запали цигара и отбеляза, че няма нито портиер, нито асансьор.

На втория ден, около пет часа следобед, получи кодираната телеграма на Дори с разрешение за начало на операцията. Гърланд беше получил виза и тръгваше за Прага на следващата сутрин.

В момента, в който Мейла излизаше на подиума в „Алхамбра“, Брукмън сложи трийсетте хиляди долара на Дори в охлузено куфарче и напусна хотела.

Насочи се към апартамента на Мейла пеш. В късния час улиците на града бяха пусти, тук-там групички любопитни туристи се спираха да гледат знаците по старите сгради, с които някога бяха замествали номерата.

Влезе в блока и пое внимателно нагоре по стълбите. Не си правеше труда да омекотява стъпките си по дървените стъпала и те глухо ехтяха. Беше твърде опитен, за да допусне някой страничен наблюдател да го вземе за крадец. Напротив — качваше се с увереността на очакван посетител и това позволи на Уъртингтън да го чуе отдалеч.

През последните два дни Уъртингтън се изнерви много. При всеки външен звук се втурваше на балкончето и се залепяше за стената. Съвсем разбираемо Мейла избягваше неговата компания и почти през цялото денонощие беше навън. Висеше по кафенетата,

разхождаше се, ходеше на кино... Изобщо, правеше всичко възможно да е далеч от него. Прибираше се едва около осем вечерта, но само, за да се подготви за работа в бара.

Времето сякаш беше спряло, Уъртингтън беше принуден да стои сам с неспокойните си мисли.

Мейла беше опънала въженце пред нишата с леглото си, а на него закачи голям чаршаф. След работа разменяше с мъка по няколко думи с него, после се скриваше зад чаршафа и чакаше разсъмването, за да се измъкне отново навън. Уъртингтън прекарваше нощта на креслото, потънал в мрачни мисли. Надвечер той заемаше място зад импровизираната завеса и така й даваше възможност да се преоблече. Слушаше стъпките ѝ, шумоленето на дрехите, шуртенето на душа в малката баня и с копнеж си представяше, че тя изведнъж е започнала да го обича. Силно и всеотдайно като него. Ние сме двама самотници, повтаряше си той. Двама самотници на ръба на отчаянието, пред прага на смъртта. Но тя с нищо не го окуражаваше. Беше все така сдържана и любезна, с цялото си поведение показваше, че с нетърпение очаква неговото заминаване.

И тази вечер побърза да го напусне, от нея остана само едва доловимият аромат на лек парфюм, подарен ѝ от някакъв американец в бара. А пред него бяха четири часа неспокоен сън в леглото ѝ и нищо друго. Чу стъпките на Брукмън, точно когато понечи да се съблече.

Сърцето му пропусна един такт, очите му светкавично огледаха помещението. Уверил се, че вътре няма никаква следа от присъствието му, той загаси лампата и леко притича към балкончето. Придърпа френския прозорец с върха на пръстите си и се притаи в мрака. После извади пистолета и приклепна зад саксиите с мушката. Насоченото оръжие не му донесе очакваното успокоение и чувство за сигурност. Не можеше да си представи, че ще натисне спусъка, дори и да беше сигурен, че идват за него.

Брукмън спря пред вратата и се ослуша. Сградата тънеше в тишина. Натисна звънеца и зачака. Беше готов с едно невинно съчинение, в случай че някой отвори — в паметта си беше запечатал името на обитателя на друг апартамент и щеше да се извини, че е сбъркал етажа.

Изчака известно време, после отново позвъни. Тишина. Извади от портфейла си гъвкава стоманена пластинка и за броени секунди се

справи с ключалката. Пристъпи в тъмната стая, вдигна ръка и включи осветлението.

Уъртингтън, надничашц внимателно иззад саксията на балкона, успя да зърне лицето му. Веднага го позна. Предварително знаеше, че е страхливец, но никога не беше допускарал, че може да бъде напълно парализиран от подобно чувство.

Едрият мъжага отгатык беше Брукмън, дясната ръка на О'Халоран, специалист по мръсната работа. Официален екекутор на ЦРУ, той влизаше в действие, когато трябваше да се отстрани излишен агент!

Кой ме е предал, запита се безмълвно Уъртингтън, а сърцето му бясно препускаше. Вдигна предпазителя на пистолета си, но веднага си даде сметка, че няма да може да стреля в Брукмън. Беше прекалено мекушав, за да отнеме човешки живот. Потънал в студена пот, той бавно се отпусна на колене и зачака неизбежното.

Нищо не се случи, минутите бавно се точеха. Уъртингтън се отърси от парализиращия ужас и отново надникна в стаята.

Брукмън тъкмо излизаше от банята, лицето му беше напрегнато. Прекоси стаята и се изправи пред дървения ангел.

Уъртингтън озадачено го наблюдаваше, ангелът бе напълно скрит от широкия му гръб. После Брукмън леко се извъртя и Уъртингтън видя, че е свалил главата на ангела. Убиецът се наведе и внимателно я постави на пода, после отвори куфарчето си и извади от него пакет, увит в кафява амбалажна хартия. Работеше бързо и сръчно, пакетът скоро бе натикан в кухняя врат на ангела, главата се върна на мястото си. Изправи се, затвори празното куфарче и се огледа. После се насочи към вратата, угаси осветлението и излезе.

Уъртингтън, парализиран от изненада, все още не можеше да повярва на късмета си. Изминаха няколко минути, преди да бъде в състояние да побутне притворения френски прозорец и да влезе обратно в стаята. Точно навреме, за да чуе как тежките стъпки на Брукмън заглъхват надолу по стълбите. Внимателно пристъпи към входната врата и леко я откряна. Отдолу ясно долетя затръшването на тежката порта, после всичко утихна.

Обърна се, запали лампата и безсилно се отпусна в близкия стол. Размина се на косъм със смъртта! Беше толкова уплашен, че дълго време не можеше да прави нищо друго, освен да гледа лицето на

дървения ангел и да благодари на Бога, че е съхранил живота му. После умът му се раздвижи и отново го обзе чувството за смъртна опасност.

Така го завари Мейла — полузадрямал на стола, изтощен от преживяното напрежение. В момента, в който зърна бледото му лице, тя разбра, че нещо се е случило. Бързо затвори вратата и сложи резето, после тихо попита:

— Какво има?

Уъртингтън бавно се изправи на крака. Направи върховно усилие да надмогне страха си, но от ужаса в очите ѝ разбра, че не е успял.

— Тук беше Брукмън — промълви той. — Докато обработваше ключалката, аз успях да се скрия на балкона...

— Кой е той? — попита с треперещ глас Мейла. — Какво искаш да кажеш?

— Човек на Дори — нетърпеливо отвърна Уъртингтън. — Помислих, че някой ме е предал... — Потърка брадичка и тихо добави: — Бях сигурен, че е дошъл да ме убие.

— Но защо трябва да те убива? — потръпна Мейла.

— Дори знае, че ако ме хванат, аз ще издам както теб, така и Кейн — отчаяно промълви Уъртингтън. — Но задачата му беше друга... — Ръката му махна по посока на дървения ангел: — Сложи някакъв пакет там, вътре, после си тръгна... И друг път ли са използвали фигурата за пощенска кутия?

— За какво говориш? — объркано попита Мейла и извърна глава към ангела. — Оставил е нещо вътре, така ли?

— Да. Отвъртя главата и пхна нещо в кухнята отдолу. Помислих, че е нещо, което очакваш... В крайна сметка ти все още работиш за Дори, нали? — Забеляза учудването ѝ и продължи: — Ако не знаеш за какво става въпрос, най-добре ще е да погледнем там, вътре...

— Не! — извика Мейла. — Не искам да имам нищо общо с това!

Уъртингтън озадачено вдигна глава.

— Наистина ли? — попита той. — Сигурна ли си, че ангелът никога не е бил използван като тайник?

— Сигурна съм, разбира се! Не го пипай! Не искам да се забърквам!

— Държиш се детински. Ти си агент на ЦРУ и вече си приела и предала огромно количество информация. Чрез мен и чрез Кейн, срещу което си получавала пари. А това те превръща в професионалист. Я се съвземи! Рано или късно те ще ми намерят заместник и тогава ще трябва да работиш с него!

— Няма да работя вече с никого! — изкрещя Мейла. — До гуша ми дойде! А ти се махай! Никой не може да ме принуди да правя нещо, което не желая да правя!

Уъртингтън ѝ хвърли един изпълнен със съчувствие поглед. Отлично разбираше чувствата ѝ. Нали и той ги беше изпитал, когато научи за пристигането на Малик в Прага?

— Моля те да се съвземеш и да ме слушаш внимателно — тихо рече той. — Ти си вземала парите им. Можеш да се отървеш от тях само ако те го пожелаят. В противен случай ще ти затворят устата. Единственият ти шанс да се откачиш е да изчезнеш — така, както аз се опитвам в момента... Ако нямаш начин да се измъкнеш от страната и да се покриеш някъде, ще бъдеш убита!

Тя го погледна с обезумели очи.

— Не ти вярвам! Те не биха сторили подобно нещо!

— А не се ли питаш защо аз бягам от Прага? Винаги съм знаел, че този момент ще дойде и съм вземал необходимите предпазни мерки. — Поколеба се за миг, после продължи: — Не му е сега времето да ти казвам подобни неща, но няма как... — Слабото му лице се покри със ситни капчици пот, очите му бяха отчаяни, но искрени: — Аз те обичам, Мейла. Обичам те още от първата ни среща. Бих желал да мога да се изразя с не толкова банални думи... — Срещнал изумения ѝ поглед, той рязко млъкна и наведе глава: — Извинявай, не трябваше...

— Извинявай, а? — рязко просъска тя и той потръпна от омразата в гласа ѝ. — Защо дойде тук, след като ме обичаш? Защо реши да ме използваш? Не, ти не обичаш мен, обичаш единствено себе си!

Уъртингтън зашеметено мълчеше.

— Нямахше къде другаде да ида — промълви най-сетне той. — В същото време отчаяно се надявах, че ще проявиш някакви чувства към мен...

— Не те искам тук! — изкрещя Мейла. — Колко пъти трябва да ти го повторя? Ти не означаваш нищо за мен! НИЩО, разбираш ли?

Рязко се извърна от него, а Уъртингтън погледна гърба ѝ с натежали от мъка очи. Господи, сигурно е прекрасно да прегърнеш такава жена, отчаяно си помисли той.

— Бихме могли да се измъкнем заедно — тихо каза той. — Защо не дойдеш с мен в Швейцария? Власт ще направи паспорт и за теб, бихме могли да пътуваме като съпрузи... А когато стиснем Женева, сама ще решиш дали да останеш при мен, или да търсиш късмета си другаде.

— Никъде няма да ходя! — рязко се извърна тя. — И вече не съм агент на никого! Ще бъда в пълна безопасност, ако благоволиш да изчезнеш, разбира се!

— Агентът никога не е в безопасност. Това може да стане само ако дойдеш с мен в Женева!

— О, престани! — повиши глас тя и Уъртингтън притеснено си помисли за съседите. — Защо не вземеш да се махнеш?

— По-добре е да видим какво остави тук Брукмън — рече той.

— Не! Нищо няма да пипаш!

— Може да е нещо, което заплашва живота ти! Не познаваш Дори! Трябва да видим какво е!

Мейла си пое дъх и замълча, а той пристъпи към дървения ангел и бавно започна да развинтва главата му.

Гърланд слезе от автобуса, който отвеждаше заминаващите пътници в залата за обработка на багажа. Хари Мос го чакаше.

— Здравсти — рече му той. — Ето ти билета. Ела да ти предадем багажа, а после ще поговорим.

Гърланд свали охлузения си куфар от автобуса и го последва към гишетата. Предадоха го на служителя и се отправиха към близката скамейка. Мос извади от джоба на каубойската си риза сгънат на две плик.

— Това е адресът — рече той. — Парите са във вътрешността на един дървен ангел. — Информацията беше получил от Дори едва предната вечер, когато в щаба на ЦРУ беше пристигнала кодираната телеграма на Брукмън. — Проста работа. Главата се развинтва. След три дни, в събота, имаш запазено място за обратния полет... Ще те чакам тук.

— За това, последното, мога да се обзаложа! — кисело се усмихна Гърланд, после прочете адреса, който не му говореше абсолютно нищо. — Дървен ангел ли каза?

— Да. Изправен е в левия ъгъл на стаята. Няма начин да не го забележиш.

— Живее ли някой там? — попита Гърланд и прибра адреса в портфейла си.

— Не знам, но е напълно възможно... Жилищната криза в Прага е доста голяма, ще се оправиш на място... — Мос му хвърли един изпълнен с подозрение поглед и добави: — Надявам се, че няма да ти хрумне да изчезнеш и с моя дял!

— Нещо друго относно апартамента?

— Няма портиер, ще трябва да се качваш пеш до четвъртия етаж — започна Мос, цитирайки дума по дума информацията, която беше получил от Дори. — Ключалката е проста, трябва само да провериш дали вътре няма някой...

Гърланд замислено се почеса по врата. Всичко изглеждаше прекалено лесно, но в крайна сметка нищо не губеше.

— Добре... — промърмори той. — А пари за текущите разноски?

Мос бръкна в джоба си и с нежелание му подаде пачка банкноти.

— Хиляда франка, не можах да събера повече — въздъхна той. — Внимавай и не ги пръскай всичките!

Гърланд сложи парите в портфейла си. Миг по-късно по радиоуредбата съобщиха, че пътниците за полет 714 до Прага трябва да се насочат към изход номер осем.

— Е, тръгвам — рече той и се изправи на крака. — Недей да припадаш, ако не се видим в събота. Нещо може да се обърка.

— Нищо няма да се обърка — отвърна Мос и тръгна да го изпрати до ескалатора. — В събота ще бъда тук!

Гърланд подаде бордната си карта на служителя при ескалатора, махна с ръка и изтича нагоре.

Петнайсет минути по-късно вече се качваше по стълбичката, която водеше в туристическия салон на големия каравел. Стюардесата запърха с мигли насреща му и той я възнагради с очарователната си усмивка. Имаше способността да се превръща в любимец на стюардесите и изобщо не се учуди, когато, малко след излитането,

момичето се наведе над ухото му и прошепна, че в първа класа е почти празно.

Гърланд вдигна глава да я погледне. Беше хубаво миньонче с тъмни блестящи очи и сладка усмивка.

— Чудесно! — промърмори той, стана от неудобното кресло и се насочи към първа класа под завистливите погледи на останалите пътници.

Отказа предложеното шампанско и поиска двоен скок с лед. Пофлиртува със стюардесата, а когато тя си отиде, усети как питието го размяква и затвори очи. Трябваше да обмисли предстоящите си действия.

Безпокойството от неочакваното посещение на Брукмън в жилището му не го напускаше. През двата дни, в които очакваше чехословашка виза, прерови апартамента из основи. Очакваше, че Дори е пожелал да го подслушва, но не откри нищо. После му хрумна, че „дървеницата“ може да е в дрехите му, но отново удари на камък. Неволно стигна до заключението, че Дори е искал да си върне част от отмъкнатите преди време пари, макар това да му се струваше малко вероятно. Но не виждаше никаква друга причина за неочакваната визита на Брукмън.

Хари Мос също му се струваше подозрителен. Макар историята му да излезе вярна, той не можеше да се отърве от чувството, че хлапакът играе някаква роля.

Добре, ще видим какво ще излезе на място, нетърпеливо сви рамене Гърланд. Миг по-късно стюардесата отново се появи и му подаде хапка препечен хляб с черен хайвер. После седна до него, очевидно успокоена от факта, че в първа класа имаше още само двама пътника. До самото кацане на бялата птица в Прага двамата се смееха и флиртуваха, забравили всички земни грижи.

Хари Мос изчака излитането, влезе в най-близката телефонна кабина и набра номера на Дори.

— Налапа стръвта заедно с кукичката! — тържествуващо съобщи в слушалката той. — Искаш ли още нещо от мен?

— Браво, Алън — похваля го Дори. — Ще ти пратя малка компенсация за добрата работа. Благодаря ти.

— За мен беше удоволствие — отвърна Мос помълча, после добави: — Нека компенсацията да не е чак толкова малка, вуйчо!

Дори се намръщи и прекъсна разговора. Взе писалката и нахвърля текста на кратка телеграма до Брукмън, в която му съобщаваше за пристигането на Гърланд. Най-отдолу добави:

„Гърланд те познава, дръж се по-далеч от него и не го подценявай! Операцията трябва да бъде доведена до успешен край!“.

Повика Мейвис Пол, секретарката си, и ѝ подаде телеграмата. Изчака я да излезе, облегна се назад и запали цигара.

Беше доволен от себе си.

Въздухът в просторното помещение на Министерството на вътрешните работи беше тежък и застоял. В тази солидна като крепост сграда се помещаваше щабът на чехословашките тайни служби.

Трима мъже бяха седнали около масата. Над голяма карта на Прага беше приведен Сук, заместник-директорът на контраразузнаването. Широка лепенка на голата му глава очертаваше мястото, върху което Уъртингтън беше стоварил своята пясъчна торба. Все още се измъчваше от силно главоболие.

Срещу него седеше Малик, неподвижен като сфинкс. Хладните му зелени очи се местеха от картата върху лицето на Сук и обратно. Третият присъстващ се казваше Борис Смирнов — широкоплещест здравеняк с грубо лице и голяма плешивина, която неуспешно се опитваше да прикрие с дълги кичури коса от тила си. Той беше дясната ръка на Малик, безупречен стрелец и най-опитният ловец на хора сред всички кадри на ГРУ.

— Няма начин да се измъкне — каза Сук и почука с пръст по картата: — Трябва да е някъде в този район... Залавянето му е само въпрос на време.

— А времето не е важно, така ли? — попита на лош английски Малик. Дватама разговаряха единствено на този език. — Само въпрос на време, казвате... Вие, другарю, проявихте престъпна небрежност въпреки моите предупреждения! Казвате, че залавянето му е

единствено въпрос на време. Надявам се наистина да е така. Какво възнамерявате да предприемете?

Сук избърса изпотеното си лице и отвърна, без да го гледа в очите:

— Сигурен съм, че не може да се измъкне от страната. В момента правим съответните разследвания, които ще ни заведат при онзи, който го е укривал. Хотелите вече са проверени, всички гранични пунктове са предупредени. Освен това...

Малик го макар да млъкне с нетърпеливо махване на ръка.

— Искам да го разпитам веднага след като го заловите! Ясно ли е?

— Тъй вярно, другарю Малик.

— За нас е по-важно кой ще го замени. Те с положителност ще му изпратят заместник. Искам информация за всички пристигащи в страната чужденци, независимо дали идват по въздуха, с влак или автомобил. Дори едва ли ще бърза, но ние трябва да сме готови. Всеки подозрителен пътник да бъде подлаган на задълбочена проверка. Разбирате ли?

— Тъй вярно, другарю Малик.

— Добре. А сега се заемайте с издирването на Уъртингтън!

Сук стана и излезе, внимателно затваряйки вратата зад себе си.

Малик се обърна към Смирнов, който спокойно палеше цигара.

— Докладвай! — кратко нареди той.

— Търговец на стъклария, името му е Джонатан Кейн — усмихна се онзи, разкривайки пожълтели от никотина зъби. — Интересен е с това, че пътува до Прага два пъти в месеца и купува продукцията от местните производители. Преди четири дни е обядвал с Дори в Париж. Информацията получихме от наш агент, който работи като келнер в ресторанта „При Жозеф“ — дискретно заведение, особено подходящо за тайни срещи. Малинков просто споменава този факт в рапорта си. Може и нищо да не означава, тъй като Дори често излиза да обядва с приятели.

— Малинков е глупак! — тросна се Малик. — Какво научи за този Кейн?

— Съвсем малко... Типичен американски бизнесмен. Когато е в Прага, редовно посещава бар „Алхамбра“. До този момент нямаме абсолютно нищо срещу него... Ако не се брои обядът с Дори.

Малик се облегна в стола си и се намръщи.

— Бар „Алхамбра“? Знаеш ли го?

— Отбивал съм се един-два пъти — отвърна Смирнов и изтръска пепелта си на пода. — Храната е прилична, има доста уединени сепаренца... Програмата не е нищо особено. Певицата е дете от смесен брак между чех и американка... Баща ѝ е езекутиран като противник на режима. Казва се Мейла Рейд — това е фамилното име на майка ѝ...

Малик приключи с разглеждането на късо подрязаните си нокти и рязко вдигна глава.

— Има ли някаква връзка е Кейн?

— На пръв поглед той е просто един от нейните почитатели. На няколко пъти ѝ праща цветя. Никога не е ходил в квартирата ѝ.

— Цветя, а? — промърмори Малик и протегна дългите си ръце. — Май трябва да поогледаме това момиче, Борис... Постави я под наблюдение. Може би само ще си изгубим времето, но засега разполагаме единствено с време... — Вдигна глава и впери блестящите си очи в лицето на своя подчинен. — Искам да зная всичко за нея, Борис! Ясно ли е?

— Аз също — отвърна Смирнов, после стана и излезе от стаята.

Малик се изправи и пристъпи към прозореца. На отсрещния балкон се клатушкаха два гълъба. Мъжкарят беше зает с изпълнението на сложен любовен танц, а женската се правеше, че не му обръща внимание. Малик ги наблюдаваше, в душата му се надигаше негодувание към мъжкия. Какъв глупак, поклати глава той и се отдръпна от прозореца.

Мислите му се насочиха към Кейн, после към Уъртингтън и евентуалния му заместник. Може би Сук ще се окаже прав. Всичко в тази страна е въпрос на време. И на търпение, разбира се.

Уъртингтън извади кафявия пакет и започна да го върти в ръце.

— Виждаш ли? — попита той. — Дори ти е подхвърлил нещо! Никога не съм изпитвал доверие към този човек!

— Но защо? — не скри ужаса си Мейла. — Какво съм сторила?

— Кой знае? — сви рамене Уъртингтън. — Трябва да видим какво ти е пробутал! — След тези думи извади джобното си ножче и се приготви да отвори пакета.

— Недей, моля те!

— Трябва, за да знаем какво ни чака! — отвърна нетърпеливо Уъртингтън и пъкна острието под лепенката. Действаше с изключително внимание, надвесен над него, Мейла го наблюдаваше с разтуптяно сърце.

Най-сетне опаковката се разтвори и под нея се показа дебелата пачка стодоларови банкноти.

Двамата замръзнаха от изумление. Пръв се окопоти Уъртингтън и се зае да брой парите с треперещи ръце. Когато свърши, в стаята се възцари тежко и напрегнато мълчание. Най-сетне той преодоля смайването си и прошепна:

— Пресвети Боже, та това е цяло състояние! Трийсет хиляди долара!

Мейла се строполи до него, останала изведнъж без сили.

— Какво означава това? — едва чуто прошепна тя.

Уъртингтън мълчеше и гледаше купчината пари на масата. После рязко вдигна глава и каза:

— Възможно е едно-единствено обяснение, Мейла. Това не е капан за теб, а пари, предназначени за моя заместник... — Слабото му лице помръкна: — На мен никога не са давали толкова много... Вече ти казах, че новият агент ще дойде да се свърже с теб. Затова Брукмън скри парите в твоето жилище. Пет пари не дават и за теб, след като те излагат на такъв риск. А мен отдавна са ме отписали...

— Колко много пари, Господи! — изпусна една сподавена въздишка Мейла.

— Те нямат право да се отнасят така с теб! — продължи Уъртингтън, очите му не можеха да се откъснат от новичките банкноти. — Биха могли да те попитат дали си съгласна, но никога не го правят! Просто вършат каквото са си наумили и нищо друго не ги интересува! — Приведе се и почука купчината банкноти: — Ако Малик ги открие тук, с теб е свършено!

Мейла също гледаше като хипнотизирана.

— Какво ще правим сега? — безпомощно попита тя.

— С подобна сума няма да имаш никакви проблеми с изчезването си — бавно и отчетливо каза Уъртингтън. — Ще бъдеш напълно независима, ще можеш да си купиш паспорт, всичко...! И да дойдеш в Женева с мен!

Мейла с мъка откъсна поглед от парите и озадачено го изгледа:

— Но тези пари не са мои! Как бих могла да ги взема?

— Те не мислят за теб, защо ти трябва да се съобразяваш с тях? Парите за тях са нищо. Ако вземеш тези, ще изпратят други. А с толкова пари ти ще можеш да купиш свободата си!

Мейла се поколеба, после поклати глава.

— Не! Върни го обратно. Няма да ги взема.

Уъртингтън внимателно я изгледа, после бавно сви рамене.

— Добре — въздъхна той. — Постъпваш глупаво, но аз не мога да ти помогна.

— Така е по-добре — каза тя, притисна с длани слепоочията си и се изправи. Хвърли последен поглед към парите и се отправи към импровизираната завеса. — Лягам си, а ти ги върни на мястото им. — Спря се и го погледна право в очите: — Може би съм глупава, но не съм крадец!

— По-добре е да си крадец, отколкото глупак, когато става въпрос за живота ти! — тихо, но натъртено отвърна Уъртингтън.

Тя се поколеба, после изчезна зад завесата. Уъртингтън я чу как тежко се отпусна на леглото и премести очи към съблазнителната купчина на масата. Прибавени към неговите спестявания в Швейцария, тези трийсет хилядарки го правеха независим за цял живот! Колебанието му трая само секунда. Отиде в кухничката и се върна с два стари вестника. Прегъна ги и започна да ги реже на продълговати късове. Когато свърши, събра хартията и я постави в опаковката от амбалажна хартия.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — попита Мейла, която мълчаливо го беше наблюдавала иззад завесата.

— Просто не се правя на глупак — отвърна Уъртингтън, провери за последен път лепенките и се насочи към дървения ангел в ъгъла. Натика пакетчето в кухнята и завинти главата върху нея. — Ти можеш да бъдеш глупачка, щом искаш, но аз зная цената на парите!

— Вземаш ги, така ли?! Но те не са твои!

Уъртингтън събра купчината.

— Лягай си, нали си уморена? Остави това на мен.

— Какво мислиш да правиш с тях?

— По-добре да не знаеш. Моля те да си легнеш.

— Ти си глупакът, а не аз! — извика тя. — Никога не бихме могли да измъкнем през границата толкова пари!

Уъртингтън ѝ отправи един уморен поглед.

— Правя всичко възможно да те измъкна от бъркотията — тихо рече той. — Но ти май още не разбираш сериозността на положението си. Новият агент на Дори не трябва да намира тези пари тук. Ти не трябва да бъдеш замесена. След като си решила да бъдеш чиста като сълза, не е ли по-добре да ме оставиш да сторя каквото мога, за да те защитя?

Тя ясно забеляза, че напрежението върху слабото му лице е истинско, също както и загрижеността му за нейното положение. Поколеба се за миг, после попита:

— Къде ще ги скриеш?

От гърдите му се изтръгна въздишка на облекчение. В крайна сметка беше осъзнала не само собственото си опасно положение, но и всичко, което те двамата биха постигнали с тези пари.

— Под ангела — отвърна той. — Така ще можем да ги приберем за секунда, когато това се наложи. Ще ги прикрепя със скоч.

— Добре — рече тя, после се приближи и леко го докосна по ръката. — Извинявай, Алек. Не исках да ти създавам трудности... Зная много добре какво изпитваш към мен... Ще дойда с теб в Швейцария, стига да успеем да се измъкнем...

Уъртингтън мрачно се усмихна. Парите, а не неговите чувства, я бяха накарали да промени решението си.

— Утре трябва да идеш при Власт — каза той. — Кажи му, че имаш нужда от английски паспорт. Ще ти го достави, особено след като разбере, че плащаш добре... — Прехвърли купчината банкноти в ръцете си и попита: — Да ти се намира някой плик?

— В кухнята имам найлонова торбичка. Няма ли да свърши работа?

— Ще свърши — кимна Уъртингтън.

Забелязала тъжното изражение на лицето му, тя усети как я заливат горещите вълни на срама.

— Благодаря ти за всичко, Алек — промълвиха устните ѝ. — Но какво мога да направя, като не те обичам? Съжалявам за начина, по който се отнесох с теб, но просто съм изплашена до смърт!

— Няма нищо — усмихна ѝ се Уъртингтън. — Аз също съм изплашен до смърт... Успеем ли да се доберем до Женева, нещата вероятно ще се променят. Кой знае? Може би ще вземеш да се влюбиш в мен!

Докато те разговаряха, в апартамента срещу блока на Мейла мълчаливо се нанесоха двама мъже с черни шлифери и също така черни широкополи шапки.

Старицата, която от много години обитаваше малкото жилище, беше безцеремонно изхвърлена и в момента хълцаше в мизерната стаичка на някакъв старчески дом.

Заповедта на Смирнов беше изпълнена. Двамата мъже се настаниха зад дантеленото перденце и от този момент нататък Мейла Рейд влезе завинаги в полезрението на могъщото ГРУ.

Мейвис Пол, секретарката на Дори, беше стройна и красива жена, от чието поведение се излъчваше самоувереност. Вдигна глава и на лицето ѝ се появи приветливата усмивка, с която посрещаше своите любимци.

— Добро утро, капитане — поздрави О'Халоран тя. — Влизайте направо, очакват ви.

О'Халоран се ухили, отдаде шеговито чест и галантно отбеляза:

— Тази сутрин изглеждате чудесно! Всъщност кога ли пък сте изглеждали другояче?

Мейвис се засмя.

— Все това слушам, но все пак благодаря — рече тя и щракна с пръсти към вратата на Дори: — Заповядайте, капитане.

После пръстите ѝ чевръсто започнаха да тичат по клавишите на електронната машина.

О'Халоран направи тъжна физиономия и попита:

— Какво ще кажете за една разкошна вечеря в „Лазаре“? Три звезди в програмата, подвижен покрив... Толкова съм самотен!

— Моят покрив е неподвижен — спря за миг тя. — Благодаря, но не приемам подобни покани!

— Човек е длъжен да опита — рече О'Халоран и се насочи към вратата на Дори. — Може би покривът ви се нуждае от ремонт!

— Сама ще се погрижа, благодаря.

Господи, каква жена, въздъхна вътрешно О'Халоран. Отдавна беше разбрал, че Мейвис Пол не само се отнася напълно сериозно към своите задължения, но и упорито отказва покани за срещи в свободното си време.

Почука и натисна ръчката на вратата.

Както обикновено, Дори беше потънал в някаква папка. Посрещна го с кратко махане на ръката, което означаваше да сяда, после продължи да чете.

О'Халоран се настани в едно от креслата и сложи фуражката си на пода. Минута по-късно Дори сложи подписа си под някакъв документ и затвори папката. Облегна се назад и отправи една бледа усмивка към своя помощник.

— Радвам се да те видя, Тим — рече той. — Добре ли пътува?

О'Халоран току-що се беше върнал от скучно и уморително пътуване до Антверпен, продължило цели три дни.

— Нищо особено — промърмори той. — Утре ще ти предам рапорта.

— Тук нещата се развиват по план — доволно му съобщи Дори. — Брукмън потвърди, че Гърланд е пристигнал в Прага. Латимър е готов да замине всеки миг. Трябва внимателно да изчислим времето. Ще се появи в Прага точно в момента, в който приберат Гърланд, резервацията му е готова. Вероятно ще замине най-много след два дни. Гърланд е бързак. Ще вземе парите и ще направи опит да изчезне. Но Брукмън следи всяка негова крачка.

— Няма ли да пратиш и още някой? — попита О'Халоран. — На Брукмън ще му бъде доста нанагорно!

— Ще се справи. Попитах го дали има нужда от помощници и той рече „не“. Вярвам на този човек.

— Аха — проточи О'Халоран със съмнение в гласа. — На твое място бих му пратил подкрепление. Гърланд е пълен с номера и усети ли, че Брукмън е по петите му, нашият човек няма никакъв шанс!

— Стига с твоя песимизъм, Тим — размърда се нетърпеливо Дори. — Брукмън си знае работата и ще стои на сянка.

— Щях да бъда по-спокоен, ако там има и други наши хора — въздъхна О'Халоран и сви широките си рамене.

— Остави тая работа на мен! — с леко раздражение каза Дори. Беше доволен от плана си и нямаше никакво намерение да търпи

вечните съмнения на своя помощник. — Между другото, в твое отсъствие пристигна една паметна записка от Генералния щаб — подхвърли той. — Висока степен на секретност, което означава, че не може да напуска кабинета ми. — Стана и се приближи до вградената в стената каса. — Отнася се до бъдещите ни действия във Виетнам и начините, по които бихме ги предпазили от очите на руснаците. Истински динамит! Надявам се, че си дават сметка какво вършат, още повече че са получили одобрението на президента Джонсън. Искам да се запознаеш с раздела, който се отнася до мерките за сигурност.

Завъртя шифъра, набра комбинация от цифри и дръпна вратичката. След миг се върна пред бюрото си с дълъг бял плик, през който минаваше яркочервена лента. Подаде го на О'Халоран и седна обратно на мястото си.

— Прочети го внимателно, Тим — каза той. — А през това време аз ще отхвърля още малко работа.

Придърпа поредната папка пред себе си, а О'Халоран извади от плика два листа хартия.

След кратка пауза капитанът вдигна глава и объркано погледна шефа си:

— Какво е това? Май си сбъркал плика!

Дори вдигна глава и намръщено го изгледа.

— Моля?

О'Халоран му подаде двата листа.

— Тук няма нищо от Генералния щаб на армията. Това по-скоро е ключът за кода ни от миналия месец.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? — замръзна Дори, после грабна листовете и се взря в тях.

О'Халоран ясно видя как лицето на Дори стана бяло като стената зад него. Пръстите му изпуснаха хартията, главата му се люшна.

Господи, май получи удар, скочи на крака капитанът.

— Какво става, шефе? — извика той. — Да повикам ли лекар?

Дори се помръдна, очите му с усилие се фокусираха върху лицето на младия капитан, миг по-късно в тях блесна дива ярост.

— Млъквай и ме остави да помисля! — изкрещя той със странно одрезгавял глас.

О'Халоран покорно замълча, безпогрешно доловил особеното настроение на началника си.

Дори отново взе листовете, прочете ги от край до край, после се протегна за белия плик. Разгледа го с безкрайно внимание, след което блъсна стола си назад и се върна при сейфа. Когато свърши с проверката на съдържанието му, лицето му изведнъж се състари. Но очите му бяха все така блестящи, а устата — решително стисната.

— Тим! — бавно и тържествено каза той. — Направил съм най-фаталната грешка в своя живот! — Краката му се подгънаха и той беше принуден да седне. — Документите, които дадох на Брукмън със задачата да ги пъкне в куфара на Гърланд, бяха в също такъв бял плик. Сам ги сложих вътре, исках да впечатля руснаците с лентата „строго секретно“! Проявил съм необяснима небрежност и съм разменил двата плика... Онзи с инструкциите на Генералния щаб също беше на бюрото ми... — Замълча и отправи поглед към безсилно потрепващите си ръце. — И сега строго секретен документ се намира точно в ръцете на тип като Гърланд, а той го отнесе не другаде, ами в Прага! Попадне ли в ръцете на руснаците, с мен е свършено! Ще настъпи истински ад!

О'Халоран го гледаше удивено и не можеше да повярва на ушите си. После тръсна глава и изведнъж се превърна в онази безупречна машина за аналитично мислене, която му беше извоювала репутацията на един от най-способните млади разузнавачи.

— Ще телеграфирам на Брукмън — кратко рече той. — Той ще иде да прибере плика. Гърланд едва ли ще успее да прибере парите и да изчезне от Прага за ден-два. Отменяме цялата операция. След като Брукмън не съобщи нищо на чехословашкото разузнаване, те няма да имат причина да го задържат. Дори Брукмън да не успее да прибере плика, те няма да знаят за парите и ще оставят Гърланд на спокойствие. Прав ли съм?

— Но не и Малик — изпъшка Дори. — Той положително ще иска да прибере Гърланд!

— Значи Брукмън наистина трябва да вземе плика на всяка цена!

— Мислиш ли, че ще се справи? Господи, Тим, ти беше прав! Наистина трябваше да изпратя още някой заедно с него! А сега трябва да действа сам и от това зависи животът ни!

— Той е опитен агент, шефе. Трябва да се справи! Няма време да му пращаме подкрепление!

Дори помисли малко, после кимна с глава. Придърпа лист хартия и започна да пише телеграмата. О'Халоран гледаше нетрепващата му

ръка и поклати глава с безмълвно възхищение. Човекът насреща му можеше не само да погуби кариерата си, но и да превърне Студената война в нейна гореща заместница. Макар и пред прага на нещастieto, той проявяваше великолепно самообладание и енергично се хвърляше в трудната битка.

— Това стига ли според теб? — попита Дори и му подаде черновата.

О'Халоран я прочете и кимна с глава:

— Напълно. Искаш ли аз да я зашифровам?

Размениха си по един продължителен поглед, после Дори бавно наведе глава.

— Ще се радвам, Тим — промълви той. — Нека запазим това между нас, поне докато е възможно. Ако Брукмън не успее да вземе обратно документа, няма да имам друг избор, освен да алармирам Вашингтон. — Дори вдигна глава, очите му изведнъж бяха станали празни: — А това ще означава, че трябва да си прережа гърлото!

О'Халоран само въздъхна, после взе телеграмата, вдигна шапката си от пода и бързо излезе.

Мейвис Пол спря да пише и стреснато проследи фигурата му, която бързо се отдалечаваше към стаичката за шифроване. Какво ли се е случило, запита се тя и хвърли любопитен поглед към кабинета на Дори. О'Халоран трябва наистина да е получил лоши новини, след като забрави дори да й каже довиждане.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Брукмън никога не беше вземал насериозно Гърланд. Според него той беше мошеник, извадил късмет да работи за ЦРУ — бърз с пищова каратист, който обаче си пада по жените. А това в очите на Брукмън беше най-голямото падение за един агент. Беше убеден, че О'Халоран силно преувеличава способностите на този тип и именно това беше причината да не вземе онези предпазни мерки, които без съмнение би взел при сблъсък с истински (в неговите очи) професионалист. И това се оказа фатално.

Гърланд го засече, докато се регистрираше в хотел „Алкрон“. Мерна го за част от секундата в огледалото зад момичето, което му подаде формулярите за попълване и това беше достатъчно. Брукмън се беше насочил към малкия бар, очевидно, за да заеме удобна за наблюдение позиция.

Гърланд попълни формуляра и с нищо не показва, че мозъкът му работи на високи обороти.

Брукмън!

Качи се в стаята си на третия етаж, даде бакшиш на портиера, който му носеше багажа, и се отпусна в един стол. Запали цигара и се зае да обмисля ситуацията.

Защо е в Прага този тип? Защо се появи точно в хотел „Алкрон“? Има ли някаква връзка между присъствието му тук и проникването в парижкия апартамент на Гърланд?

Тези въпроси бавно се търкаляха в съзнанието му, после монетата изведнъж дрънна на пода.

Ами да! Трябваше да разбере всичко още когато онова мадамче с ластичните гащи ми съобщи за появата му! Остаряваш, момче! Наистина ти мина през акъла, че този тип ти насажда нещо, но проверката ти беше съвсем аматьорска! Насади го е, но не в апартамента, а в куфара ти! С единствената цел да го прехвърлиш отвъд Желязната завеса, каквото и да е то!

Скочи на крака, грабна куфара си и изсипа съдържанието му на леглото. После се зае да го изследва сантиметър по сантиметър. Нищо. Извади джобното си ножче, подпъхна го под подплатата и рязко я дръпна. Отдолу се появи бял плик с червена лента по средата, старателно залепен за дъното на куфара.

Гърланд изпусна въздуха от гърдите си с остро свистене. Прекрасно знаеше, че червената лента обозначава строго секретните материали на ЦРУ. Внимателно разлепи лепенките, които придържаха плика към дъното на куфара, постави го на тоалетната масичка и се зае да го разпечатва с върха на ножчето си. Това му отне няколко минути, но търпението му бе възнаградено. Капачето отскочи нагоре ненаранено, той измъкна двата листа, ситно напечатани на машина, и се задълбочи в четене.

Съдържанието им беше такова, че той го прочете три пъти. После се зае да разглежда парафа с подписа на президента, който му беше добре познат и не можеше да се съмнява в неговата автентичност. Задоволил любопитството си в това отношение, той плъзна поглед по напечатаните с главни букви въвеждащи заглавия.

ГЕНЕРАЛЕН ЩАБ НА АРМИЯТА НА САЩ

САМО ЗА ВИСШИ РЪКОВОДИТЕЛИ

И отдолу:

„ДО ДЪРЖАВНИЯ СЕКРЕТАР
ПОСЛАНИЦИТЕ НА САЩ В ЧУЖБИНА
НАЧАЛНИЦИ НА ОТДЕЛИ В ЦРУ
БРОЙ НА ЕКЗЕМПЛЯРИТЕ: 22“

Какво е това, по дяволите? Гърланд беше наистина озадачен. Даваше си ясна сметка, че ако тази информация попадне в ръцете на руснаците, а тя очевидно беше предназначена за тях, Третата световна война можеше да избухне всеки миг.

Прочете текста за четвърти път, после запали цигара и потъна в размисъл. Макар да беше приключил активната си кариера на

разузнавач, той не беше забравил основите на своята подготовка, включително и солидната политическа ориентация. Веднага му стана ясно, че този експлозивен документ на Генералния щаб не може да бъде предназначен за подхвърляне отгатък Желязната завеса. Някой някъде е допуснал сериозна грешка и този някой вероятно е самият Дори. Друга алтернатива нямаше... Освен ако Дори е станал двоен агент и е решил да използва Гърланд за куриер до новите си господари!

Не, това е невъзможно, поклати глава Гърланд след кратък размисъл. Но Брукмън? За него нещата са по-други, той НАИСТИНА би могъл да бъде двоен агент! Нов размисъл, последван от още едно поклащане на глава. Тази възможност би могла да се окаже вярна само при положение, че в плика имаше фотокопия. Но документът беше оригинал, съответно заведен и прошнурован. Липсата му би била забелязана незабавно. Налагаше се първоначалната версия — някой е допуснал сериозна грешка и този някой с положителност е самият Дори.

Какво ми пука, запита се Гърланд. Нали именно мен се опитват да направят на глупак? Бас държа, че няма нито крадени заплати, нито дървен ангел! Цялата операция е планирана от Дори, ама нещо се е объркало! Какво е искал да постигне — това е въпросът!

Гърланд отново потъна в размисъл, но не можа да стигне до приемливо заключение. Хвърли поглед към двата машинописни листа и се запита какво да прави с тях. Първата му мисъл беше да ги изгори, но това би означавало край на кариерата на Дори. Спокойно, рече си той. Все още можеш да се измъкнеш от Прага с някаква печалба. Дори ти е в ръцете и всичко е въпрос на преговори. Бяха се опитали да го използват, но нещата коренно се промениха и свирката е в негови ръце.

Сложи листовите обратно в плика и се приближи до тоалетната масичка. Извади средното ѝ чекмедже, отпусна се на колене и закрепил плика в пространството над него, в долната част на плота. Знаеше, че това не е най-сигурното място за толкова важен документ, но за известно време щеше да свърши работа. Върна чекмеджето на мястото му и се изправи.

Часът беше един и половина. Гърланд слезе в ресторанта и си похапна добре. Поръча си няколко ордъоври, агнешки котлети и плодова салата.

После отиде в магазинчето за сувенири и си купи голяма карта на Прага. Настани се в един от удобните фотьойли на фоайето и я разтвори. Скоро откри, че улица Шиватова се намира съвсем близо до хотела и реши да се поразходи дотам. Именно нея му беше дал Хари Мос.

Излезе от хотела и пое по главната улица, задръстена от хора и дрънчащи трамваи. На Брукмън никак няма да му е трудно да ме проследи в този мравуняк, помисли си той. Час по час се спираше пред разни витрини и хвърляше по някой поглед зад гърба си, но така и не успя да открие своя преследвач.

Защото него го нямаше. Доволен, че е засякъл хотела на Гърланд и сигурен, че онзи няма да се втурне веднага към жилището на Мейла Рейд, Брукмън се прибра в своя хотел и след кратка оценка на ситуацията стигна до заключението, че Гърланд ще направи опит за проникване не по-рано от следващия ден.

Заедно с ключа от стаята му подадоха и току-що пристигнала телеграма. Брукмън я разпечата едва след като се прибра в скромната си стая. Беше искане за копия от определени фактури, които се описваха с дълга поредица от номера и букви. Всъщност именно тази поредица беше същността на шифрованото съобщение.

Двайсет минути по-късно той беше готов с разшифрования текст, който гласеше следното:

**„СПЕШНО!!! ДОКУМЕНТИТЕ В КУФАРА НА
ГЪРЛАНД ДА СЕ ВЪРНАТ НЕЗАБАВНО! ВИСОКА
СТЕПЕН НА СЕКРЕТНОСТ, ПРИЕМИ ВСИЧКИ
НЕГОВИ УСЛОВИЯ, АКО Е НАЛОЖИТЕЛНО —
ЛИКВИДИРАЙ ГО! ДОКУМЕНТИТЕ ДА СЕ ВЪРНАТ НА
ВСЯКА ЦЕНА! ПОВТАРЯМ — НА ВСЯКА ЦЕНА!**

ДОРИ.“

Брукмън прочете телеграмата още веднъж, поклати глава и се отпусна на стола. Какво, по дяволите, означава това? Трябва наистина да е спешно! Изправи се на крака и се приготви за излизане. Заповедта си е заповед, едва ли ще му е особено трудно да прибере обратно плика, още повече, че Гърланд изобщо не подозира за неговото

съществуване. Запали телеграмата на Дори и листчето с разшифровката, изчака ги да изгорят и пусна пепелта в пепелника на масичката. После отключи малкото си куфарче и извади от него автоматичен пистолет калибър 32. Провери пълнителя и го пусна в джоба си. Там сложи и десетсантиметровия заглушител, който също извади от куфарчето. АКО СЕ НАЛАГА — ЛИКВИДИРАЙ ГО! Точно това смяташе да стори, вместо да влиза в преговори с онзи тип. С такива хора не преговарям, мрачно поклати глава Брукмън и се насочи към вратата.

Хотелът му беше само на пет минути от „Алкрон“ и в три без двайсет Брукмън беше там. Тълпите от американски туристи, които живееха в „Алкрон“, бяха навън, фоайето беше относително спокойно. Брукмън го прекоси и се изправи пред гишето на портиера.

— Имате ли гост на име Гърланд? — попита той.

Портиерът направи справка със списъка си и кимна с глава.

— Да, господине, стая 347.

После хвърли поглед към регистратурата и добави:

— В момента не е тук, искате ли да му оставите съобщение?

— Не, благодаря — рече Брукмън. — Ще му се обадя по телефона.

Отдалечи се от гишето и спря пред витрината на магазинчето за сувенири, изчака портиерът да забрави за съществуването му и бързо се насочи към асансьора.

— Трети етаж — кратко нареди на момчето вътре той.

Горе пое по дългия коридор и докато търсеше номера на стаята, си мислеше, че задачата му е доста лека. Ще прибере плика и ще изпрати телеграма на Дори в очакване на нови инструкции. Толкоз.

Гъвкавата стоманена пластинка се появи в ръката му в момента, в който спря пред стая 347. Коридорът беше пуст. За десет секунди Брукмън се справи с ключалката и пристъпи в тихата стая. Червендалестото му лице се удължи от завист. Живот си живее тоя тип, помисли си той и неволно сравни разкошната обстановка със собствената си мизерна стаичка на неколкостотин метра по-нататък. После затвори вратата и сложи резето. Видя куфара на Гърланд на шкафа и бързо се насочи натам. Ключалките изщракаха и той изпусна кратка въздишка на облекчение. После кръвта изведнъж нахлу в главата му. Куфарът беше празен, подплатата му грозно зееше.

От устата му се изтръгна сподавена ругатня. Как е успял да открие плика тоя мръсник? Брукмън въздъхна и пусна капака на куфара. Даваше си сметка, че няма смисъл да претърсва стаята. Гърланд беше опитен агент и положително е взел документа в себе си. Или пък така го е скрил, че Брукмън ще трябва да разруши половината хотел, за да го открие. А подобно поведение положително ще докара тайната полиция тук — нещо, което Брукмън не можеше да си позволи.

Извади пистолета и завинти заглушителя. Няма как, ще се наложи да преговаря с онзи мръсник, въздъхна той. Дори и да се раздели с документа, Гърланд вече го е прочел и пак ще бъде в състояние да изнудва Дори. Ще му обещава каквото поиска, реши Брукмън и замислено потърка масивната си брадичка. Тоя тип се интересува единствено от пари и аз ще приема цената му. А в момента, в който получа документа, ще му тегля куршума! Един изстрел там, където трябва. После излизам от хотела и вземам първия самолет за Париж. Край на задачата.

Доволен от решението си, Брукмън отиде до вратата да дръпне резето, после се отпусна в един от фотьойлите. Пъхна пистолета под бедрото си, запали цигара и се приготви да чака.

В същото време Гърланд стигна до улица Шиватова, вече абсолютно сигурен, че никой не го следи. В това се увери след доста продължително кръстосване из тесните улички и пасажи на стария градски център, които бяха далеч по-малко оживени. Скоро откри блока, който му трябваше. Спря пред високия портал, зад който се виждаше част от мрачното и мръсно преддверие. Хвърли поглед по протежение на пустата уличка и хлътна вътре. От дългата редица пощенски кутии, окачени на олющената стена, разбра, че апартаментчето на четвъртия етаж, където според Хари Мос чакаха трийсет бона суха пара, се обитава от жена на име Мейла Рейд.

Изкачи стръмното стълбище и спря пред вратата, на която беше забодено картонче със същото име. Натисна звънеца, дръпна се до стената и зачака. Вратата се отвори тъкмо когато се готвеше да позвъни още веднъж. Изненадата му от стройната brunетка на прага беше приятна и съвсем неподправена. Каква кукличка, помисли си той и включи в действие чаровната си усмивка, а очите му пробягаха по тялото на момичето.

Беше облечено в лека лятна рокличка без ръкави, която прилепваше като ръкавица по стройната му фигура, а небесносиният ѝ цвят беше в абсолютна хармония с тена на кожата.

— Моля за извинение — рече Гърланд, — случайно да говорите английски?

Мейла се готвеше да отскочи до Власт. Сутринта не успя да го открие и беше принудена отново да се разкарва дотам. Сърцето ѝ пропусна един такт при вида на този висок и широкоплещест американец, който ѝ се усмихваше насреща.

— Да — малко пискливо отвърна тя. — Какво желаете?

Гърланд надникна зад гърба ѝ и успя да види дървения ангел в ъгъла. Добре, помисли си той. Поне част от историята на Хари Мос май ще излезе истина.

— Търся един човек на име Хари Мос — каза на глас той, питайки се защо ли толкова се стресна това момиче от неговата поява. — Случайно да живее тук?

— Не.

— Странно! — придаде озадачено изражение на лицето си той. — С него сме стари приятели, идвам му на гости чак от Ню Йорк! Сигурен съм, че това беше адресът!

— Съжалявам, но не мога да ви помогна — каза Мейла и затръшна вратата под носа му.

Гърланд се поколеба, после реши да не прекалява. Беше му достатъчно, че видя дървения ангел в ъгъла. Трябва да действа внимателно, реши той и пое обратно надолу. Коя ли е тази Мейла Рейд? Какво я стресна толкова? Готино маце, поклати глава той, спря пред къщата и се замисли. Как да измъкне мангизите, ако действително са във вътрешността на дървената статуетка? Ще трябва да изчака излизането на момичето, но преди това е необходимо да разбере дали живее само. Ами ако знае, че мангизите са там? Няма да е лесно, поклати глава Гърланд. Но трийсет бона си заслужават мъките!

Застанал под ярките лъчи на слънцето, заливащи тихата уличка, Гърланд беше мечта за всеки фотограф. И Зернов — единият от двамата съгледвачи на Смирнов, настанили се срещу жилището на Мейла, не пропусна шанса да натисне копчето. Това беше просто една рутинна снимка, тъй като руските агенти имаха задачата да снимат всички, които влизат и излизат от насрещния блок. Това беше

последният, трийсет и пети кадър в апарата. Зернов пренави лентата, извади филмчето и го подаде на колегата си Никалюк.

— Занеси го за проявяване — кратко нареди той. — Другарят Смирнов чака.

Никалюк сложи филмчето в джоба си и излезе. В същото време Гърланд крачеше към хотел „Алкрон“ и се питаше по какъв начин да открие нещо повече за личността на Мейла Рейд. Излезе на главната улица и пое към хотела. Под колонадата вдясно от себе си видя голям неонов надпис „Алхамбра“ и изведнъж се закова на място. На стената до входа на заведението беше окачен плакат с фигурата на Мейла, облечена само в суетиен и тясно прилепнали бермуди. Отдолу пишеше нещо на чешки, но той не си направи труда да го разгадава. Постоя малко, после бавно продължи пътя си. Ето че вече знае къде работи момичето и довечера ще дойде да провери дали наистина е така. Влезе в хотела и поиска ключа си от рецепцията. Портиерът му го подаде и каза:

— Един господин пита за вас, сър. Каза, че по-късно ще ви телефонира.

— Така ли? — престорено се учуди Гърланд. — Не очаквам посещения... Как изглеждаше, помните ли?

— Да, сър — с готовност отвърна портиерът, който много се гордееше с отличната си памет. — Висок и широкоплещест господин, дясното му ухо беше леко пострадало.

— А, да! — възнагради го с широка усмивка Гърланд. — Мой стар приятел, не знаех, че вече е пристигнал. Благодаря ви. — Бръкна в джоба си и плъзна пакетче палмал по тезгяха. Вече беше успял да научи, че в Прага цигарите вървят много по-добре от банкнотите.

Качи се в асансьора и се замисли. Брукмън търси контакт, трябва много да се внимава, напомни си той. Това може би е част от операцията им.

Спря пред вратата на стаята си, отключи и влезе. Не се изненада от присъствието на Брукмън вътре, тъй като информацията на портиера му беше напълно достатъчна.

— Здравсти, Оскар, радвам се да те видя — рече той и затвори вратата зад себе си. — Как са жената и децата?

Брукмън натисна фаса си в пепелника, който вече беше препълнен. Раздвижи тялото си, за да получи по-лесен достъп до

скрития пистолет, студените му сиви очи бяха заковани в лицето на Гърланд, червендалестото му лице беше безизразно.

— Сядай, копеле! — изръмжа с полицейския си глас той. — Трябва да си поприказваме!

— Хей, Оскар! — усмихна му се безгрижно Гърланд. — Май не си даваш сметка за годинките, а? Вече не ти отива тая приказка, пък и доста си понапълнял! Като ти гледам шкембето и си припомня колко къркачка е минала през него, с удоволствие бих приел да ме предизвикаш! Хайде, почвай, за мен ще е истинско удоволствие! Как е нашето общо другарче О'Брайън? Май не помниш какво му се случи, когато се опита да се прави на мъж! Е, все пак оттогава измина доста време...

Брукмън измъкна пистолета. Трябва да му се признае, че наистина го направи светкавично.

— Казах — сядай, копеле! — излая той.

— Ох, Оскар, ще ме накараш да пукна от смях! — изкиска се Гърланд. — Защо не опиташ киното, приятелче? Едва ли ще ти дадат главна роля, но положително ще си изкарваш хляба! Хайде, стреляй, какво чакаш още! — Насочи се към дебелия с нехайна походка и го погледна от горе на долу: — Натисни тоя спусък, Оскар! — подкани го той, докато ръбът на дланта му се стрелна надолу и се заби в китката на Брукмън. Пистолетът отлетя чак в другия край на стаята.

Брукмън изруга и понечи да стане, но Гърланд го бутна обратно на мястото му.

— Спокойно, Оскар — предупреди го той. — Все още не си в състояние да ми теглиш куршума. Нали искаше да си поговорим?

Брукмън разтърка китката си и му отправи един убийствен поглед. Гърланд прекоси стаята и се отпусна на леглото. Изтегна се, върху него и подложи ръце под главата си.

— Почвай, Оскар — подкани го той и отправи очи към тавана. — Какво мърда в така наречения ти мозък?

Брукмън продължи да разтърква китката си, после стана и отиде да си вземе пистолета. Сложи го на масичката до себе си и отново седна.

— Знаеш какво, Гърланд — дрезгаво изръмжа той. — Искам онзи строго секретен документ...

— Искаш го, а? — засмя се Гърланд. — Аз пък ще ти кажа кой още го иска: господин Джонсън, господин Косигин и господин Хо Ши Мин... Но най-много от всички го иска моят стар и скъп приятел Дори!

Лицето на Брукмън потъмня от притока на кръв.

— Хайде, Гърланд, давай документа и стига приказки! — изръмжа той.

Гърланд, надигна глава и учудено изви вежди.

— На твоє място не бих нарекъл това празни приказки, Оскар — рече той. — Предлагам да караме поред — ти проникна в парижкото ми жилище и посади това „строго секретно“ в моя куфар. Предполагам, че си изпълнявал заповед на Дори. По едно време дори си помислих, че си станал двоен агент, но после си дадох сметка, че за тая работа трябва акъл...

Брукмън едва не се изтърси от стола си.

— Какво? — ревна извън себе си той. — Аз — двоен агент?!

— Спокойно, Оскар — предупреди го Гърланд. — Ако продължаваш така, може да ти се спуга хернията! Стигнах до заключението, че не можеш да бъдеш двоен агент. Това „строго секретно“ е истински динамит и Дори вероятно ти го е дал по погрешка, нали?

— Няма да си губя времето с теб, Гърланд! — изрева Брукмън и напрегнато се приведе напред. — Давай документа! Знам, че си мошеник, но се надявам, че все пак няма да станеш причина за избухването на Трета световна война! Хайде, давай го да го нося обратно в Париж!

— Проблемът при теб е, че ти липсва каквато и да е убедителност — въздъхна Гърланд. — Хич не ми пробутвай тая плява за Третата световна война! Дори е объркал конците, а не аз. Защо трябва да ме е грижа за него, след като той се опитва да ме хвърли на вълците? От тебе искам само едно, Оскар — да ми разкажеш подробно за операцията. Предупреждавам те да не се опитваш да ме работиш, защото не съм си губил времето и вече съм наясно с доста неща... Например с ролята на Мейла Рейд. Хайде, почвай! Едва след като чуя цялата история от устата ти, ще реша дали да ти дам документчето!

Очите на Брукмън се плъзнаха към пистолета на масичката.

— Стига, Оскар — въздъхна Гърланд, който не го изпускаше от очи. — Знам, че просто си мечтаеш да ме гръмнеш, но онова „строго секретно“ е на такова място, че рано или късно ще попадне в ръцете на господин Косигин! Хайде, разкажи ми каква операция е родила склеротичната глава на скъпия Дори!

Брукмън видимо се колебаеше.

— Откъде да знам, че няма да я продадеш на някого? — изръмжа той.

— Наистина няма откъде — въздъхна Гърланд. — Може и да я продам. Ще ти кажа нещо, но ще те моля да не умираш от смях, Оскар — налага се да ми се довериш!

— Някой ден ще ти видя сметката! — ревна Брукмън с мораво лице. — Бъди сигурен, че ще го сторя!

— Господи, какви приказки! — театрално затвори очи Гърланд. — Хей, момче, ти си бил само за телевизията!

Брукмън успя да се овладее и помисли, че може би ще трябва да поиска от Дори допълнителни инструкции. Едва ли ще успее да се справи в тази объркана ситуация. После пред очите му изплува част от шифрованата телеграма: „ПРИЕМИ ВСЯКАКВИ УСЛОВИЯ!“. Задачата му беше да вземе документа от Гърланд. Оттам нататък да му мисли Дори.

— Добре — въздъхна той. — Слушай каква беше работата... — След което започна да разказва за плана на Дори да внедри Латимър в Прага, а Гърланд да бъде използван като примамка за противниковото разузнаване.

Гърланд слушаше със затворени очи. Отвори ги едва когато Брукмън свърши и млъкна.

— Значи мангизите наистина са в дървения ангел, а? — усмихна му се той.

— Там са. Сам ги сложих вътре.

— Ама тоя Дори бил голям сладур, бе! — възкликна Гърланд. — Е, признавам, че има известни основания да иска да ме насади на пачи яйца... Добре. А сега ние двамата с теб ще свършим малко работа, Оскар... — Свали краката си от леглото и седна: — Довечера отиваш в жилището на Мейла и прибираш мангизите. Аз ще те охранявам. Ще се срещнем на летището. Ти ми даваш пачката, а аз на теб — онова „строго секретно“. После отлиташ за Париж и предаваш топлите ми

чувства на Дори. Само дано не ти хрумне да светнеш на полицията, че се готвя да се изнасям с трийсет бона в джоба! Арестуват ли ме, ще се откупя с това, което прочетох в скъпото ви документче! Успя ли да натъпчеш всичко това в тъй наречения си мозък?

Брукмън го гледаше втренчено.

— Не мога да повярвам, че Америка е отгледала поданици като теб! — прошепна той. — Мислиш само за пари! Ти си...

— Прескочи тая част, Оскар! — прекъсна го Гърланд. — Иначе рискуваш да се разхлипам на рамото ти! — Стана и отиде да отвори вратата: — Хайде, измитай се!

Поклати глава и замислено добави:

— Не мога да разбера какво лошо има в това да си мисля за пари...

Брукмън натика пистолета в кобура си и излезе в коридора.

— Довечера, в десет и половина — поясни Гърланд. — Ще бъда там да те пазя. Засега чао, Оскар... Премери си кръвното и внимавай да не направиш някоя беля!

Брукмън тръгна с натежала стъпка по посока на асансьора, а Гърланд тихо затвори вратата.

Смирнов влезе в голямата, оскъдно мебелирана канцелария и затвори вратата. Малик вдигна глава и бутна настрана купчината дешифрирани телеграми, пристигнали само преди час от Москва. Някоя от тях не се отнасяше пряко до него, но той трябваше да ги чете, за да бъде информиран за дейността на ГРУ в Европа.

— Е? — погледна подчинения си той.

Смирнов дръпна един стол и седна.

— Ситуацията търпи развитие — каза той и извади от куфарчето си една още влажна снимка. — Това може би ще ви заинтересува.

Малик я пое. Изражението му не се промени, но зелените му очи потъмняха.

— Гърланд! — отчетливо произнесе той.

— Чист късмет — въздъхна Смирнов. — Бях наредил на Зернов да снима всички, които влизат и излизат от сградата. И ето на каква риба попаднахме!

— Гърланд! — повтори замислено Малик, помълча и добави: — Може би именно той е заместникът на Уъртингтън... Малко съм изненадан, тъй като имам информация, че Гърланд е напуснал бранша... — После намръщено продължи: — Нещо не е наред. Не го виждам в ролята на Уъртингтън, в същото време няма друга причина за появата му в Прага... Но човекът, който ще смени Уъртингтън, трябва да живее и работи тук... А ние добре знаем, че Гърланд никога не е работил!

— Може би е временен заместник, само докато намерят подходящ човек.

— Дори не работи по този начин — поклати глава Малик, замисли се и добави: — Вероятно Гърланд просто е прикритие за истинския резидент...

Смирнов мълчаливо сви рамене. Мисленето беше работа на Малик.

— Нещо друго? — попита Малик, без да отделя очи от снимката.

— Онази мадама Рейд днес сутринта отиде на гости на Карел Власт, но него го нямаше. Направих справка за Власт и открих доста интересни неща... — Смирнов стана и закрачи из стаята. — Някога е бил гравьор, а сега работи като нощен оператор на асансьор в един от големите хотели. Сук го подозира, че прави фалшиви паспорти, но няма доказателства.

— И тази жена отиде у тях, така ли? — попита Малик. — Може би иска да избяга от страната... Защо Сук още не е прибрал на топло Власт?

— Казва, че само го подозира, но няма доказателства.

— Не ни трябва никакви доказателства! — ядоса се Малик. — Да се арестува, а апартаментът му да бъде основно претърсен. Ако наистина фалшифицира паспорти, там ще има улики за това! Действай!

Смирнов скочи на крака, поколеба се и попита:

— А Гърланд?

— Доколкото го познавам, той не може да бъде никъде другаде, освен в „Алкрон“ — сви устни Малик. — Много си пада по луксозните хотели! Засега само ще го наблюдаваме, тъй като може би ще ни заведе при Уъртингтън. Искам лично да вземеш мерки да не разбере, че е следен.

— А момичето?

— Нея също няма да закачаме... И тя може да ни отведе до Уъртингтън. Искам да инсталирате подслушвателна апаратура в дома ѝ. Гърланд сигурно пак ще я посети, искам да разполагам със запис на целия им разговор.

— Ще го уредя — каза Смирнов и излезе.

Малик отново взе снимката. При последния им сблъсък беше обещал на Гърланд, че засече ли го пак, това ще бъде неговият край. После с бавна наслада накъса снимката на дребни парчета.

Вече цял час Мейла и Уъртингтън обсъждаха внезапната поява на Гърланд. Въпросите без отговор бяха много: кой е този американец, кой е Хари Мос, не е ли това част от усилията на Дори да открие Уъртингтън?

Уъртингтън беше на ръба на истерията. Докато Мейла разговаряше с Гърланд, той стоеше в банята и стискаше пистолета в изпотената си длан.

— Ох, не зная — въздъхна с отчаяние той. — Но трябва вече да престанем! Не можем да си хабим нервите до безкрайност! — Хвърли поглед на часовника си и добави: — Не е ли време да идеш при Власт?

— Да — кимна Мейла. — Сега тръгвам.

Уъртингтън ѝ беше направил няколко снимки за паспорт и сега ѝ подаде филмчето. После извади петдесет долара от портфейла си:

— Ще иска най-малко триста. Дай му тези и му кажи, че ще получи останалите, след като паспортът ти е готов.

В същото време Карел Власт седеше до прозореца и притискаше порязаната си ръка. Сутринта отиде в поликлиниката, там му сложиха някаква инжекция, но болката не премина. От изражението на лекаря разбра, че състоянието на ръката му е лошо. Казаха му да иде на превръзка на следващия ден. Сега зяпаше през прозореца и с безпокойство си мислеше за паспорта на Уъртингтън. Изведнъж долу спря черна татра. От нея изскочиха четирима мъже и с бърза крачка се насочиха към входа на неговата кооперация.

Сърцето на Власт се сви, тъй като веднага разбра, че това са хора на Държавна сигурност. Вече две години ги чакаше. Стана и забързано се насочи към вътрешността на жилището си. Отдавна беше готов.

Свали плота на масата за хранене и подпря бравата на входната врата с него. После се надигна на пръсти и свали от бюфета чук и два десетсантиметрови пирона. Дишайки тежко, той закова пироните в пода до дъската, превръщайки я в солидна барикада.

До слуха му стигна тропота на четиримата по стълбището. По негова преценка щяха да са им необходими поне петнайсет минути, за да разбият вратата. А дори и повече. Това време му беше необходимо за заличаване на всичко, което би уличило някой от неговите клиенти.

Върна се в хола, отвори бюфета и извади голяма тенекиена кутия с плътно запечатан капак. Скъса лепенката и хвърли в печката напоените с бензин парцали, които изпълваха кутията. Когато на входа се позвъни, той вече беше в спалнята. Издърпа най-долното чекмедже на скрина, бръкна в дупката и измъкна оттам няколко празни паспорта. Бръкна още веднъж и този път в ръката му се появиха снимките и паспортът на Уъртингтън заедно със снимките на още двама-трима приятели, на които беше обещал да помогне.

Външната врата се разтърси от натиска на яки рамене. Той занесе паспортите, снимките и няколко плика с необходими за фалшификацията атрибути в хола, отвори вратичката на печката и ги пусна вътре. В момента, в който пантите на вратата се огънаха, старецът драсна клечка кибрит и я хвърли в парцалите. В следващия миг откъм входа се разхвърчаха трески, но Власт запази спокойствие. Взе ръжена и внимателно разбърка пепелта. Искаше да бъде сигурен, че нищо няма да уличи приятелите му. Доволен от свършената работа, той бръкна в джобчето на ризата си и извади оттам отдавна приготвената капсула. Налапа я и тежко се отпусна в любимото си кресло.

През строшените дъски на входната врата надникна потното лице на Смирнов, почервенияло от гняв. Старецът го изчака да вкара в процепа якото си рамо, промърмори кратка молитва и сдъвка капсулата.

Уъртингтън чу стъпките на Мейла и нетърпеливо пристъпи към вратата. Отдавна вече се беше научил да ги разпознава. Останал сам за около час, той направи всичко възможно да се успокои, но така и не успя. Опита се да си представи, че след ден-два ръката на Власт ще

заздравее и паспортът му ще бъде готов. Но дълбоко в душата си усещаше, че нещата едва ли ще се подредят толкова благоприятно за него. Същевременно, въпреки опасността, той започна да изпитва дълбока наслада от общуването си с Мейла. Съгласието ѝ да замине с него му помагаше да преодолява страха, струваше му се, че с нея ще премине далеч по-лесно паспортната проверка на границата, а желанието му да я закриля ще го накара да забрави собствения си страх.

Отиде до вратата и я отвори още преди Мейла да успее да пъхне ключа в ключалката. Видял бледото ѝ напрегнато лице, той усети как по гърба му ползват мравки.

Тя влезе и Уъртингтън побърза да захлопне вратата.

— Какво има? — попита той с внезапно одрезгавял глас.

Тя седна на близкия стол и пусна чантичката си на пода.

— Власт е мъртъв! — прошепна тя. — Когато отидох, тъкмо го изнасяха... Мъртъв е!

Уъртингтън застина от ужас. Не, това не може да бъде истина! Краката му се подгънаха и той се строполи на стола срещу нея.

— Трябва да е станала някаква грешка — едва чуто прошепна той.

— Държавна сигурност беше там! Имаше и линейка... Когато минах, тъкмо го изнасяха на носилка... — Уъртингтън неволно завидя на стабилността в гласа ѝ: — Бяха хвърлили одеало отгоре му, но то се смъкна, докато го вкарвах в линейката... Видях го съвсем ясно, беше мъртъв!

Уъртингтън потръпна и скри лице в шепите си. Всичко отиде по дяволите! Надеждите, търпеливо събираните пари в Женева, плановете за бягство... Сега вече няма никакъв шанс да се измъкне от Прага!

Мейла внимателно го наблюдаваше. Отчаянието му беше толкова дълбоко, че тя неволно се стегна.

— Все още можем да избягаме — каза тя. — Нали парите са тук?

Уъртингтън не отговори. Няма смисъл да си чешат езиците. Не могат да избягат без добре подправени паспорти. Направи усилие да се овладее, съзнавайки, че сега трябва да мисли за нея, а не за себе си. Ще трябва да се махне оттук. Тя нямаше особени шансове и без него, но присъствието му тук направо ги убиваше. Помисли си за пистолета в кобура под мишницата му. Най-добре би било да стане и да си тръгне,

да намери някое спокойно местенце и да си тегли куршума. Неволно се сви от ужас. Дали ще намери кураж да натисне спусъка, когато усети студеното дуло до слепоочието си?

— Алек! — повиши глас Мейла. — Слушаш ли какво ти говоря? Разполагаме с толкова пари! Цели трийсет хиляди долара! Нима не можем да си купим паспорти с тях? Все още имаме шанс да изчезнем!

Той вдигна глава и ѝ отправи един помътен поглед.

— Само Власт можеше да ни снабди с паспорти, но той е мъртъв! — отчаяно прошепна той. — Може би има и други хора, които биха се наели да ни снабдят с подправени паспорти срещу много пари, но аз не ги познавам!

Мейла стана и започна да се разхожда из стаята. Вече разбра, че трябва да разчита единствено на себе си, ако иска да се измъкнат от цялата бъркотия. Изведнъж я обзе желание да закриля този висок и слаб англичанин. Той искрено желяеше да я спаси, но сега тя ще спаси него, каза си тя. После в съзнанието ѝ изплува името на Ян Браун.

— Познавам човек, който може да ни помогне — каза тя и се върна на мястото си. — Казва се Ян Браун, бащите ни бяха близки приятели. Заедно ги екзекутираха. Ян има малка ферма на трийсетина километра от Прага. Сигурно познава някой специалист по фалшивите паспорти. Ще ида при него.

В очите на Уъртингтън проблесна надежда.

— Можеш ли да му се довериш?

— Разбира се. Баща му бе убит заедно с моя баща!

Уъртингтън малко се поуспокои, особено от това, което си личеше съвсем ясно — Мейла вече не се страхуваше. По някакъв чудотворен начин тя изведнъж пое нещата в свои ръце.

— Всяка седмица кара стоката си в Прага — продължи Мейла. — Утре е пазарен ден, ще ида на пазара и ще му разкажа какво се е случило...

Уъртингтън извади подгизналата си носна кърпа и я прокара по лицето си.

— Не, Мейла — тихо, но твърдо каза той. — Аз си отивам, не искам да бъдеш замесена... Ще намеря някакъв начин...

— О, я стига вече! — нетърпеливо го прекъсна Мейла. — Къде ще отидеш? Прояви малко разум! — На лицето ѝ изведнъж се появи усмивка: — Ти вече се опита да ме спасиш, сега е мой ред! — После

скочи на крака и добави: — Ще направя нещо за хапване, вече е доста късно.

Уъртингтън остана на мястото си. Господи, колко слаб и безволев човек съм аз, горчиво помисли той.

Никак не му беше до ядене, но направи усилие да погълне пържолата, която му поднесе Мейла. Забелязала отчаянието му, тя се пресегна и го докосна по ръката.

— Всичко ще се оправи, Алек — успокоително прошепнаха устните ѝ. — Ще успеем да се измъкнем! — После стана и добави: — Трябва да се приготвям, защото ще закъснея за работа.

— Да, разбира се — прошушна просълзеният Уъртингтън и се скри зад завесата.

Брукмън се прибра направо в хотела. Седна на леглото, тикна запалена цигара между тънките си устни и поръча телефонен разговор с Париж. Не след дълго в слушалката прозвуча спокоен женски глас:

— „Международно кредитиране“.

— Казвам се Брукмън, обаждам се от Прага. Получих вашата телеграма относно фактурите.

— Почакайте, ако обичате, господин Брукмън.

Сега предстоеше да прехвърлят разговора на Дори, със съответните предпазни мерки, разбира се. На агентите се разрешаваше да се обаждат в „Международно кредитиране“ само в случай на крайна необходимост, тъй като това носеше опасността да ги засекаат по време на пряк контакт с ЦРУ. Но сега случаят наистина е спешен, помисли си Брукмън. Трябва да получа зелена светлина за предстоящата сделка с Гърланд.

— Слушам ви, господин Брукмън — разнесе се гласът на Дори в слушалката.

— Става въпрос за липсващите фактури. Попаднали са у трето лице и в момента преговаряме. Имам предложение за плащане в брой при доставката.

Кратка пауза, после Дори попита:

— Разполагате с необходимата сума в наличност, нали?

— Да, но условията правят размяната невъзможна. Да продължавам ли?

— Разбира се — прозвуча жлъчният глас на Дори. — Вече ви казах... Имате неограничени пълномощия!

После връзката прекъсна.

Брукмън направи гримаса и остави слушалката.

Малко след десет часа излезе от хотела, качи се на трамвая и слезе на неколкостотин метра от уличката на Мейла. Точно в десет и половина беше пред входа на блока. Гърланд не се виждаше никъде, но той знаеше, че е притаен някъде наблизо и го наблюдава.

В същото време Зернов реши, че сега е най-подходящият момент да монтира подслушвателното устройство, което бе получил от Смирнов. Той вече се качваше нагоре по стълбите, когато Брукмън влезе във входа. Зернов чу стъпките му и надникна през перилата. Видя фигурата на едър мъж, която поемаше нагоре, светкавично свали обувките си и притича до площадката на петия етаж, над апартамента на Мейла. Ясно чуваше тежките стъпки на Брукмън, които отекваха все по-близо. Уъртингтън също ги чу, скочи да изгаси лампата и се плъзна към балкончето, като не забрави да притвори френския прозорец зад себе си. Клекна зад големите саксии и затаи дъх.

Брукмън се изправи пред вратата на Мейла и натисна звънеца. Зернов го наблюдаваше през перилата на стълбището един етаж по-горе.

Уверил се, че вътре няма никой, Брукмън се справи с ключалката и влезе. Затвори внимателно след себе си и запали осветлението. Насочи се направо към дървения ангел, отвинти главата му и бръкна в кухнята под нея. Уъртингтън внимателно го наблюдаваше през стъклото. Извади пакета, увит в кафява амбалажна хартия, и веднага се насочи към вратата. Престоят му в жилището приключи за по-малко от минута. Загаси осветлението, излезе на тъмната площадка и заключи след себе си. После извади малко фенерче и пое надолу по стълбището, включвайки го, само за да види къде стъпва. Зернов добре видя, че в ръката му се бе появил малък пакет. Това беше от особено значение за него, тъй като беше сигурен, че едрият мъж влезе в апартамента с празни ръце. Реши на всяка цена да разбере какво е съдържанието на този пакет. Измъкна пистолета си, остави обувките си на стълбищната площадка и безшумно се плъзна след тайнствения посетител. Брукмън продължаваше да се спуска надолу, осветявайки стълбите с малкото си фенерче.

Зернов се изправи и натисна бутона за осветлението. Брукмън рязко се извъртя, ръката му пусна фенерчето и се стрелна към кобура на автоматичния му пистолет. Действаше с такава бързина, че Зернов се оказа неподготвен. Изстрелът проехтя като гръмотевица в тихия вход. Зернов се люшна назад. Куршумът разкъса ръкава му и остави дълбока драскотина на рамото му. В същия момент руснакът натисна спусъка на своето оръжие. Разнесоха се три последователни изстрела, насочени доста по-точно от този на Брукмън.

Улучен в гърдите и лявата ръка, американецът тежко се строполи на стълбите и се затъркаля към площадката на втория етаж. В същия момент осветлението угасна.

Зернов изруга и посегна към бутона, но не успя да го напипа. От раната му течеше кръв и се стичаше надолу по ръката му. До ушите му долетяха тремавите стъпки на Брукмън, който все пак беше успял да се изправи на крака и бързо се отдалечаваше.

Зернов се втурна подире му, решен да го настигне на всяка цена. Не знаеше колко сериозно го е ранил и се страхуваше да не го изпусне.

Брукмън долови стъпките зад гърба си, обърна се и стреля. Куршумът свирна покрай ухото на Зернов. Той приклепна в мрака и зачака. След малко чу стъпките на Брукмън, които продължаваха надолу. Но едрият мъж вече се движеше доста по-бавно.

Прострелян в белите дробове, Брукмън ясно съзна, че това е краят. Дишаше с мъка, започна да се дави в собствената си кръв. Продължаваше да се движи единствено благодарение на волята си. С олюляване стъпи на плочките, които покриваха входния вестибюл. Кафявият пакет все още беше в ръката му. Изплю събралата се в устата му кръв и с клатушкане се насочи към слабо осветената улица. Движеше се като ранен слон.

В същия момент Зернов се появи зад него. Широкият гръб на Брукмън, очертан от слабото улично осветление, представляваше отлична мишена. Зернов се прицели и натисна спусъка.

Брукмън се олюля и падна по гръб, кафявото пакетче се изплъзна от ръката му и тупна до бордюра.

Чул стрелбата, Никалюк изскочи от отсрещния вход с пистолет в ръка.

Скрит в един от съседните входове, Гърланд наблюдаваше развоя на събитията. Ясно видя падането на Брукмън и отскочилото на

тротоара пакетче. Измъкна пистолета си, но в същия момент завиха полицейски сирени. Веднага разбра, че ще бъде чисто безумие, ако се опита да прибере парите.

Втурна се към близката пресечка, като внимаваше да не минава под светлината на уличните лампи. Свърна в нея в момента, в който полицейски коли изскърцаха със спирачките си и се заковаха пред блока на Мейла.

Това е, помисли с отвращение той, докато крачеше бързо към хотела си. Трийсет хиляди долара заминаха направо в канала! Сега трябва да си събере багажа и да изчезва. Престоят му в Прага ставаше напълно безсмислен. После се сети за строго секретния документ. Брукмън вече не можеше да го отнесе обратно на Дори. Какво ти пука, рече си той, но неволно забави крачка, а после спря и се облегна на близката стена. Да върви по дяволите Дори! Тази мисъл не му донесе очакваното облекчение. Даде си ясна сметка, че документ от подобна важност не бива да попада в ръцете на руснаците. Глупакът май пак ще си ти, горчиво си рече той, после потъна в размисъл. Не бива да забравя Малик, не бива да храни надежда, че ще му позволят да напусне страната, без да го обискират до голо. Мейла Рейд! Тя е един от агентите на Дори, следователно разполага с начин да му върне документите!

Взел решението да влезе в контакт с нея, Гърланд бодро вдигна глава и се огледа за такси. Наложил си търпение и не след дълго успя да хване една свободна кола, която го откара в нощния клуб „Алхамбра“. Пристъпи в шумното и задимено помещение, в което доминираха пиянски гласове и някакъв суинг откъм оркестъра. От полумрака изскочи келнер и се изправи пред него.

— Съжалявам, но нямаме свободни места — отсече той.

Гърланд извади десет долара от портфейла си, завъртя банкнотата между пръстите си така, че келнерът да я види добре в царящия наоколо полумрак, после рече:

— Настанете ме някъде, имам нужда от малко спокойствие.

Банкнотата светкавично смени притежателя си.

— Имам едно сепаре, резервирано за единайсет и половина — каза келнерът. — Можете да го ползвате в продължение на половин час.

— Много добре — кимна Гърланд и тръгна след него. В средата на малкото сепаре имаше маса с прибори за четирима, гледката към подиума беше отлична.

— Задоволява ли ви, сър? — мазно попита келнерът.

— Да — кимна Гърланд и бързо добави: — Не бързайте да изчезвате... — Намръщи се от неприятните звуци, които издаваха четири полуголи и полугрозни мадами на подиума, чиито фалшиви и пискливи гласове, усилен многократно от микрофоните, заплашваха всеки миг да спукат тъпанчетата му. Отпусна се на един от столовете, извади една визитна картичка от портфейла си и бързо написа:

„Моля ви да отскочите до моята маса, искам да купя
вашия дървен ангел“.

Подаде картичката на келнера и рече:

— Предай това на Мейла Рейд и считай, че си заработил още десет долара.

Келнерът зяпна от изненада, хвърли поглед на картичката и се усмихна:

— Разбира се, сър. Искате ли да вечеряте?

— Не, другарче... Искам само Мейла Рейд, при това бързо!

Келнерът изчезна, а Гърланд се облегна назад и се остави да потъне в шума, който вдигаха четирите грозници на подиума. Най-накрая номерът им свърши и над главата му светнаха още две-три лампи. Очевидно предстоеше кратка пауза в програмата. Гърланд облекчено въздъхна и запали цигара.

Десет минути по-късно пред сепарето се изправи Мейла Рейд. Беше облечена в същата синя рокля, която носеше през деня. Келнерът ѝ донесе визитката на Гърланд точно когато реши да се преоблича. Беше много напрегната, очите ѝ неспокойно проблясваха. Видяла лицето на Гърланд, тя се дръпна като опарена и понечи да избяга. После се спря и озадачено го изгледа.

— Здравей, скъпа — изправи се Гърланд. — Моля, заповядай. — Наложил му се да крещи, за да надвика глъчката в заведението. — Нали не си ме забравила? Не се страхувай, винаги съм добър с хубавите момичета!

Мейла не се помръдна, тревогата в очите ѝ се превърна в ужас.

— Какво... Какво искате? — едва чуто прошепна тя.

— Сядай и се успокой — усмихна се Гърланд. — Двамата с теб имаме да обсъдим някои неща. Ще пиеш ли нещо?

— Не... Какво искате?

— Сядай! — придърпа един стол Гърланд. — Не трябва да се страхуваш от мен. Хайде...

Мейла неохотно се отпусна на стола.

— Сега гледай внимателно — рече Гърланд. Докосна възела на вратовръзката си, прокара палци по реверите на сакото, после леко потупа дясното рамо с лявата си ръка. Тази комбинация от жестове използваша всички агенти на Дори, които не се познаваха помежду си. — Нещо да ти говори?

Мейла разбра, че този едър и красив американец е пратеник на Дори, но от това не ѝ стана по-леко. Кимна едва забележимо с глава.

— Чудесно! — усмихна се Гърланд. — А сега слушай каква ще бъде задачата ти. — Започна да ѝ разказва за намеренията на Дори да го използва като примамка, но тя рязко го прекъсна:

— Спри! Не искам да слушам! Няма да работя повече за него! Не искам да слушам!

Гърланд я изгледа хладно:

— Ти си агент на Дори в Прага! Я се съвземи!

— Няма да работя повече за него! — отчаяно промълви Мейла и скочи на крака: — А с теб не искам да имам нищо общо!

— Ще ти се наложи! — рязко отвърна Гърланд. — Сядай!

Тя се поколеба, но, видяла опасния блясък в очите му, побърза да се подчини.

— Отдавна си изпуснала момента за откачане от куката! — предупреди я с леден глас Гърланд. — Затова по-добре чуй какво ще ти кажа!

После накратко ѝ разказа за плановете на Дори да вкара Латимър в Прага, а него самият да използва като примамка за руснаците.

— Брукмън е убит и трийсетте хиляди долара вече ги няма — заключи той. — А ние сме изправени пред опасността да изгубим един изключително важен документ, който на всяка цена трябва да се върне обратно в Париж. Аз не мога да сторя това, защото Малик знае

прекалено много неща за мен. Оставаш ти... — Видя как главата ѝ започна да се тресе и млъкна.

— Онзи не е взел парите! — прошепна Мейла. — Ние ги намерихме и ги пъгнахме отдолу под ангела!

— Ние?

Мейла се поколеба. Нещо в този мъж я караше да му се довери, беше толкова различен от Уъртингтън. Дълбоко в душата си усещаше, че само той може да ѝ помогне. Въздъхна и му разказа всичко.

Гърланд мълчаливо слушаше.

После на вратичката на сепарето се почука и двамата замръзнаха. На прага се появи Уъртингтън с куфар в ръка. На носа му бяха окачени очилата с дебели рогови рамки.

ПЕТА ГЛАВА

Малик рязко разкъса кафявата амбалажна хартия на пакета, открит край тялото на Брукмън. Втренчи поглед в нарязаните вестници, потърси по тях някакви особени белези, после ядосано ги захвърли на пода.

— И за това уби човек, а? — втренчи се той в Зернов, който прикрепяше увитата си в бинтове ръка.

Единствен Смирнов, който добре познаваше шефа си, усети колко близко е той до гневното избухване. Отговори Сук, който стоеше редом със Зернов:

— Мислил е, че действа правилно.

— Не говоря с вас! — рязко рече Малик и отново се обърна към Зернов: — Значи за това си убил човек, така ли?

— Той пръв откри огън — виновно отговори Зернов. — Нямах друг избор!

— И ни замеси в международен скандал! — кресна Малик. — Този човек е агент на Дори и американският посланик несъмнено ще поиска разследване! А цялата капиталистическа преса ще се нахвърли върху нас! Твоята глупост провали цялата ми операция! Как изобщо ти мина през главата да натиснеш копчето за стълбищното осветление?! Пълен глупак!

Грубото лице на Зернов се покри с едри капки пот.

— Аз... Аз помислих, че...

— Помислил си?! — кресна Малик. — Как можеш да мислиш, след като нямаш мозък?! Махай се от очите ми!

Зернов се сви под змийския поглед на Малик и побърза да излезе.

— Да се накаже! — извърна се руснакът към Сук. — От такива като него полза няма! Ясно ли е?

— Да.

След кратка пауза, вече с доста по-спокоен глас, Малик попита:

— Къде е Гърланд?

— Гърланд ли? — учудено го погледна Сук. — Не зная, но той е поставен под наблюдение. Какво общо има тук Гърланд?

— Разберете къде се намира! Искам да не го изпускам от очи!

— Слушам — отвърна Сук и бързо напусна стаята.

Малик сви огромните си юмруци, а Смирнов мълчаливо го наблюдаваше. След известно време едрият руснак се размърда и рече:

— Каква операция, Боже мой! Ти допусна самоубийството на онзи Власт, сега пък тоя глупак застреля един от най-добрите агенти на Дори! Мейла Рейд положително вече е нащрек! Ами Гърланд? Защо заповедите ми не се изпълняват точно, дявол да ви вземе?

— Как ще процедираме оттук нататък? — попита Смирнов, на когото омръзна да слуша гневните изблици на началника си.

— Незабавно арестувайте Гърланд и момичето! — втренчи се в него Малик. — Лично ще се заема с тях и няма начин да не пропеят! Вече нямам доверие на никой от тези глупаци!

— Защо не изчакаме рапорта на Сук? — запали цигара Смирнов. — Момичето е на работа, след три четвърти час е нейният номер. Имаме достатъчно време да я приберем на излизане.

— Добре — кимна Малик, успял да овладее раздражението си с цената на доста усилия. — Дай една цигара!

— Защо никога не си купуваш? — изръмжа Смирнов и му подаде кутията „Бенсън & Хеджис“.

— Това са капиталистически цигари! — отбеляза Малик.

— Но са хубави — ухили се Смирнов. — А ти не ги пуши, след като не ги харесваш!

Малик запали и подхвърли кутията на Смирнов.

— Защо в пакета имаше нарязани вестници? — започна да разсъждава на глас той. — За да влезе в онзи апартамент, Брукмън очевидно е търсил нещо ценно... Вероятно момичето му е скроило номер... — Очите му се върнаха на пръснатата по пода хартия: — А може би тук има скрито послание. Трябва да се провери!

Сук се върна в стаята, лицето му беше пребледняло, по челото му бяха избили ситни капчици пот.

— Изпуснали са го! — с отчаяние в гласа съобщи той. — Бях изпратил трима души да го следят и въпреки това са го изпуснали!

Малик пристъпи към него и заплашително размаха пръст:

— Това ще бъде докладвано, където трябва, другарю Сук! — кресна той. — Ако Гърланд напусне страната, лично от вас ще се търси най-строга отговорност! Този човек трябва да бъде заловен! — Обърна се към Смирнов и подхвърли: — Веднага арестувай момичето! От нея ще научим къде е Уъртингтън! А жилището ѝ да се претърси из основи!

После излезе от стаята, следван по петите от Смирнов.

Сук избърса лицето си и вдигна телефонната слушалка. Предаде спешно съобщение до всички гранични пунктове, летището и железопътните гари на Прага.

— На всяка цена да се задържи! — нареждаше той. — Този човек трябва да бъде арестуван!

Сгушен на стола срещу Мейла и Гърланд, Уъртингтън разказваше перипетиите си с разширени от тревога очи. Чул стрелбата и разбрал, че разполага с много малко време преди пристигането на полицията.

— Взех някои неща и за теб — погледна към Мейла той. — Там повече не можем да се върнем. Вече сигурно те търсят и скоро ще бъдат тук!

Гърланд внимателно наблюдаваше високия и мекушав на вид англичанин. Имаше чувството, че ще си има доста неприятности, ако се забърка с него.

— Какво стана с парите? — попита той, без да сваля очи от лицето му.

Уъртингтън замръзна и хвърли един объркан поглед към Мейла.

— Разказах му всичко — рече тя.

Уъртингтън направи неволна гримаса. Тези пари бяха от огромно значение за него, пък и за нея. Как е възможно да изплюе всичко пред един напълно непознат човек?

— Не разбирам... Аз...

— Нека оставим подробностите за по-подходящо време — ледено процеди Гърланд. — Какво стана с парите?

Уъртингтън се поколеба и хвърли умолителен поглед към Мейла. Не знаеше доколко се е разкрила пред този човек.

— Знае всичко за парите — подхвърли нетърпеливо Мейла.

Уъртингтън изпусна една въздишка на отчаяние и се предаде.

— Нося ги в куфара си — рече той.

— Това вече е друга работа — облекчено въздъхна Гърланд. — А сега трябва да изчезваме! Вие познавате града. Накъде ще хванем?

— Можехме да отидем при един мой приятел, Ян Браун... — подхвърли Мейла. — Има ферма извън града, но ще ни трябва кола...

— Няма проблеми, ще вземем някоя назаем — изправи се Гърланд. — Значи отиваме при твоя приятел. Има ли заден вход тая дупка?

— Има... — отвърна Мейла, която продължаваше да се колебае.

— Хайде, скъпа, не се размотавай! — подкани я Гърланд. — Фитилът вече гори?

— Но аз не мога просто да стана и да...

— Тръгвай! — изръмжа Гърланд и здраво я хвана за ръката.

Уъртингтън, който безпомощно местеше очи от момичето към Гърланд и обратно, най-сетне реши, че е време да се намеси.

— Той е прав, Мейла — рече. — Всеки момент можеш да бъдеш арестувана тук!

— Изявлението на деня! — изръмжа Гърланд и измъкна Мейла от сепарето. — Хайде, размърдай си красивите бедра! Накъде?

Сякаш събудена от тревогата в гласа му, Мейла освободи ръката си и изтича към една врата в дъното на помещението. Тя водеше в малък двор, разделен с ниска ограда от задръстен с коли паркинг. Повечето бяха с чужди номера.

Гърланд се присъедини към нея, следван от Уъртингтън, който влачеше с мъка големия куфар.

— Чакайте тук! — прошепна Гърланд и се прехвърли на паркинга. Провери пет коли, преди да открие каквото му трябва — един мерцедес със забравен на волана ключ. Плъзна се вътре и включи алармените светлини, за да бъде видян от Мейла и Уъртингтън. Те тичешком се приближиха. Уъртингтън се намести отзад заедно с куфара, а Мейла зае място до Гърланд. Той даде газ и колата потъна в мрака.

На пресечката с главната улица бяха принудени да намалят и ясно видяха как две полицейски коли спират пред главния вход на бара.

— Съвсем навреме! — ухили се Гърланд и смигна на Мейла. — А сега къде отиваме?

Тя му обясни как да напуснат града. Докато той караше с умерена скорост, тя не отделяше поглед от лицето му. Спокойното изражение върху него, присмехулният блясък в очите му и леката подигравателна усмивка на устните му я караха да се чувства невероятно сигурна.

Когато прекосиха един от мостовете над Вълтава, Уъртингтън рече:

— Няма да успеем! Ще проследят колата и...

— Спокойно — прекъсна го Гърланд. — Програмата в бара ще продължи повече от час. Тази кола е на някой турист и той ще се оплаче в полицията едва след като затворят заведението. А можем само да си представим колко време ще му бъде необходимо, за да се разбере с чешките полицаи! Имаме най-малко два часа аванс!

Обърна се да погледне Мейла и още веднъж се възхити на красотата ѝ.

— Я ми разкажи за този Ян Браун — рече той.

Мейла се прокашля и му разказа всичко, което знае.

— Фермата му е само на трийсет километра отгук... Убедена съм, че ще ни помогне!

— Това е успокоително, бебчо — въздъхна Гърланд. — Защото наистина имаме нужда от помощ, при това доста голяма! — Изкачиха един стръмен баир в околностите на града и той се обърна към Уъртингтън: — Значи ти писна от Дори, а? Не се учудвам, никак не се учудвам... На мен самият ми писна още преди няколко месеца!

— Реших да се оттегля, когато чух за пристигането на Малик — оживи се Уъртингтън. — Знаех, че рано или късно...

— Малик ли? — рязко го прекъсна Гърланд. — Малик ли каза?

— Да.

— И той е в Прага?

— Да. Търси ме под дърво и камък.

Безгрижното изражение изчезна от лицето на Гърланд и Мейла усети как тревогата я обзема с нова, още по-голяма сила.

— Дватамата с Малик сме стари приятели — продължи след кратка пауза Гърланд. — Обичаме се като куче и котка. Сигурен ли си, че наистина е в Прага?

— Напълно.

Гърланд леко увеличи скоростта и се замисли. Веднага разбра, че тримата се намират в смъртна опасност. Където е Малик, там е и Смирнов. А той е най-опитният ловец на хора в цялото съветско разузнаване. Настъпи дълго мълчание, Мейла и Уъртингтън си размениха уплашени погледи.

— Пак искам да ми разкажеш за Браун — обади се най-сетне Гърланд. — Виждали ли са те в негова компания? Познавам Малик и зная, че ще провери всичките ти приятели и познати. Научи ли, че имаш връзка с някакъв селянин, моментално ще довтаса!

— Не съм виждала Ян повече от година — отвърна Мейла. — Пред никого не съм споменавала дори името му. Сигурна съм, че ще ни помогне, защото навремето баща ми беше помогнал на неговия баща...

— Ходила ли си във фермата му?

— Само веднъж, преди повече от три години.

— Какво представлява?

— Запусната и уединена... Много уединена!

— Сам ли е?

— Не, има жена. Казва се Бланка.

— Можеш ли да ѝ се довериш?

— О, да. Тя е прекрасен човек.

— Предполагам, че има и стопански постройки...

— Да. Два доста големи хамбара.

Гърланд се замисли, после сви рамене.

— Е добре, ще трябва да рискуваме, просто защото нямаме друг избор. Тази кола ще ни трябва в случай, че се наложи бързо да изчезваме. Ще я скрием в някой от хамбарите.

След тези думи кракът му рязко натисна педала на газта.

Уъртингтън мълчаливо слушаше. Сърцето му се изпълни със страх и омраза към този тип, макар да съзнаваше, че той действа абсолютно правилно. Испита силно притеснение за пачката пари в куфара, тъй като инстинктивно усещаше, че Гърланд няма да се поколебае да ги прибере. Същевременно си даваше сметка, че без него са загубени.

Гърланд притежаваше изострено чувство към враждебността на околните и веднага разбра, че тоя Уъртингтън ще му създава неприятности. Едновременно с това усети, че е безнадеждно влюбен в

Мейла Рейд — а това също беше потенциален източник на допълнителни усложнения. Оценил правилно ситуацията, той се зае да разказва подробно на Уъртингтън за плановете на Дори. Не му спестиха нито инсценировката с Хари Мос, нито причината за появата на тези пари в Прага.

— Но Дори преигра и по погрешка ми посади един изключително важен документ от стратегическо значение — приключи Гърланд. — Сега този документ е у мен и ако не успея да му го върна, с него е свършено. — Усмихна се и добави: — Но аз си го обичам, тоя стар козел! Имам чувството, че без него животът ми ще стане скучен, затова възнамерявам да направя всичко възможно и да му върна проклетата хартийка! Макар че операцията ще бъде доста трудничка!

— Не можеш ли да я предадеш на посланика? — попита Мейла. — Той по-лесно ще я върне обратно на Дори.

— Да, ама преди това ще я прочете. Ще види, че това е личното копие на Дори и неминуемо ще си зададе въпроса какво търси то в Прага. Не, ако искам да запазя стария козел, ще трябва лично да му занеса документа.

— И той е в теб, така ли? — попита Уъртингтън със скован от ненавист глас.

Гърланд хвърли поглед към слабото му напрегнато лице в огледалцето и кимна с глава.

— Да. Мислех да го сменя срещу парите на Брукмън. У него щеше да бъде на сигурно място, тъй като е от хората на Дори. Но Брукмън хвърли топа и документчето си остава за мен.

След кратка пауза Уъртингтън каза:

— Тези пари са мои. Ние с Мейла ще ги използваме, за да се измъкнем оттук. Предварително ти казвам, че не можеш да претендираш за тях!

Ето какво било, помисли си Гърланд, а на глас каза:

— Никой за нищо не може да претендира преди измъкването да е станало факт. Как мислиш да го направиш?

— Това си е моя работа! — сопна му се Уъртингтън. — Само те предупреждавам, че тези пари са наши и не трябва да се надяваш на тях!

Гърланд вдигна крака си от педала на газта, отби встрани и спря. Обърна се назад и пред очите му блесна автоматичния пистолет на

Уъртингтън. Лицето на англичанина беше бяло като стена, очите му трескаво блестяха.

— Дай ми онзи документ! — изкрещя извън себе си Уъртингтън. — Нямаме нужда от теб! Давай го и се махай!

Гърланд се извърна с лице към пътя, натисна педала и колата с рев се понесе напред.

— Да пукнеш дано! — изруга през стиснати зъби той.

— Спри! — изкрещя Уъртингтън. — Спри или... — Видя, че скоростта им бързо надхвърли 120 километра в час и колебливо млъкна.

— Хайде, стреляй! — спокойно го подкани Гърланд. — Така ще решиш всички проблеми!

Мейла първа изгуби търпение.

— Стига, Алек! — викна тя. — Нима не виждаш, че само той може да ни спаси? Престани да се държиш глупаво!

Уъртингтън клюмна. Хладното презрение в гласа ѝ недвусмислено му показва, че тя го счита за пълна и безполезна нула.

Натика мълчаливо пистолета в кобура си и се сви на седалката.

— Успокой се, приятелче — подхвърли Гърланд. — От време на време всички си изпускаме нервите. Имаме много време да се разберем кой какво ще получи и как ще го получи...

— Няма да видиш нито долар! — опита се да протестира Уъртингтън. — Дори и да...

— Стига, казах! — Мейла се обърна назад и размаха ръце пред лицето на Уъртингтън, той уплашено се сви.

Колата фучеше по тесния път. Гората от двете му страни и далечните хълмове изведнъж бяха осветени от бледите лъчи на луната. След около двацет минути, преминали в пълно мълчание, Мейла каза:

— Вече сме близо.

Гърланд намали скоростта, а Мейла се приведе напред и внимателно се взря в пътя.

— Ето тук! — каза след малко тя. — Вляво, по черния път.

Гърланд почти спря, после ловко вкара голямата кола в тесните козовози. Измина още няколко метра и натисна спирачката.

— Иди да предупредиш приятеля си, че има гости — обърна се към Мейла той. — Трябва да бъдем сигурни, че ще ни приеме. В противен случай ще търсим друго убежище.

— Според мен можеш да продължиш — каза Мейла. — Сигурна съм, че ще ни приеме.

— Аз пък не съм — усмихна ѝ се Гърланд. — И понеже съм началник на групата, ще трябва да се подчиниш. Хайде, бебчо, иди да се поразходиш!

Мейла се поколеба, после слезе от колата и пое нагоре по пътя.

— Не можеш да се разпореждаш по този начин! — ядосано се обади Уъртингтън. — За какъв се мислиш?

Гърланд се обърна и го възнагради с един оловен поглед.

— Започва да ми писва от теб, момчето ми! — мрачно го предупреди той. — Много добре знаеш, че никога не би могъл да се измъкнеш от тази страна нито сам, нито с момичето! Само аз мога да го сторя, затова си затваряй устата!

Уъртингтън понечи да измъкне пистолета си, но реакцията му беше толкова бавна, че дулото на Гърланд блесна под носа му още преди да е докоснал кобура.

— Слизай! — заплашително изръмжа американецът. — И побързичко, защото като нищо ще ти видя сметката!

Уъртингтън потрепна и се подчини. Гърланд го последва с насочен в гърдите му пистолет.

— Наистина ми писна от теб! — рече той. — Хвърли оръжието и се обърни с гръб!

Уъртингтън побърза да се подчини. Пистолетът му тупна в тревата.

— Тръгвай напред!

Англичанинът направи няколко крачки, а Гърланд се наведе и прибра пистолета му. Извади пълнителя и го пусна в джоба си, после подхвърли пистолета.

— Хайде, прибирай го — рече той. — И двамата ще се чувстваме по-спокойни, ако бонбончетата са у мен.

Уъртингтън се наведе и прибра пистолета в кобура си. Лицето му беше бледо, очите му бяха помръкнали от унижение.

— А сега те съветвам да се държиш послушно — продължи Гърланд. — Тази операция я провеждам аз, а ти си просто част от декора. Ясно ли е?

Уъртингтън промърмори нещо и му обърна гръб.

После двамата се изправиха до мерцедеса и мълчаливо зачакаха връщането на Мейла.

Сук с мъка прикриваше злорадството си. Макар да се правеше на важна клечка, Малик беше допуснал да му се изплъзне Мейла Рейд!

Седна до бюрото и загледа руснака, който внимателно разглеждаше карта на областта. Очите му бяха скрити под заплашително свъсените му вежди. Не е възможно тази жена да се измъкне, повтаряше си той. Веднъж само да я пипне и ще я накара да съжалява, че изобщо се е родила! Лично ще се погрижи за нея!

На вратата се почука и в стаята влезе Смирнов.

— Гърланд е с нея — съобщи той. — Има и трети човек, от описанието му е ясно, че става въпрос за Уъртингтън.

— Сигурен ли си? — изгледа го Малик и се облегна назад.

— Един келнер в бара е настанил в запазено сепаре някакъв непознат посетител. Описанието му отговаря точно на външния вид на Гърланд. Изпратил картичката си на Рейд, вътре пишело, че се интересува от дървения ангел. Няколко минути по-късно към тях се присъединил висок и слаб англичанин. Келнерът ги видял да излизат през задния изход, който води направо на паркинга. Оттам липсва кола марка „Мерцедес“... — Смирнов хвърли един внимателен поглед на шефа си и приключи с доклада: — В апартамента на Рейд има дървена статуетка, изобразяваща ангел.

— Разполагаш ли с номера на мерцедеса?

— Ето го — постави листче на масата Смирнов.

Малик се извърна към Сук и махна с ръка:

— Да се проследи!

Чехът взе листчето и побърза да излезе.

— Претърси ли апартамента? — попита след кратка пауза Малик.

— Разбира се — отвърна Смирнов, придърпа един стол и го възседна обратно. — Уъртингтън се е крил там. Открихме част от дрехите му, плюс отпечатъци от пръстите му. Върху ангела имаше отпечатъци на Брукмън. Главата му се развива, а тялото е кухо. Очевидно там е било скрито нещо... по всяка вероятност онова кафяво пакетче.

Малик помисли малко, после каза:

— Разполагат с бърза кола и сигурно вече са напуснали града. Възможно е да тръгнат към границата. Най-близко е немската, но спокойно могат да стигнат и до австрийската... Там се преминава далеч по-лесно.

Смирнов сви рамене и продължи:

— Изисках досието на Рейд. Едва ли ще посмеят да се насочат направо към границата. Предполагам, че ще се скрият и ще изчакат подходящия момент. Трябва да открием скривалището им. Ще видя какво може да се измъкне от досието.

Малик кимна с глава.

— Трябва да ги пипнем! — изръмжа той. — Не е необходимо да ти обяснявам какво ще стане, ако успеят да се измъкнат!

— Защо мислиш, че ще се измъкнат? — злобно се усмихна Смирнов, после се насочи към вратата и я затръшна след себе си.

Малик отново се зае да изучава картата. Десет минути по-късно Сук се върна.

— Забелязали са колата да прекосява един от мостовете на реката — докладва той. — Допълнителна информация липсва. Вътре са били трима: един мъж на волана, един на задната седалка и една жена отпред.

Малик вдигна глава и заплашително го изгледа:

— Вашата работа е да им попречите да минат границата, другарю Сук! Не ме интересува как ще го направите и колко души ще използвате, но тези тримата не трябва да напускат страната!

— Вече съм взел необходимите мерки — отвърна Сук. — Няма да избягат!

Малик го освободи с нетърпеливо махване на ръка, изчака го да излезе, след което се облегна назад и запали цигара. Яд го беше на себе си. Трябваше да арестува момичето веднага след като Смирнов го предупреди, че Кейн е проявил интерес към нея, но той се направи на умник. Спомни си за Гърланд и от устата му се откъсна сочна псувня. Как ли ще реагира Ковски, когато му докладват за този провал? Ковски беше прекият му началник и между двамата имаше трайна вражда. До този момент Малик беше успявал да парира всички опити за дискредитиране от страна на шефа си, просто защото действаше

безпогрешно. Но сега грешката беше факт и Ковски несъмнено щеше да се възползва от нея.

Един час по-късно той продължаваше да стои зад бюрото, така го завари Смирнов.

— Май попаднахме на нещо — каза той и сложи една снимка на масата. — Намерихме я в албума на Рейд, който конфискувахме от жилището й.

Малик взе снимката и започна да я разглежда. Мейла с някакъв младеж, изправени един до друг. Младежът носеше джинси, риза с отворена яка и кални ботуши. Зад тях се виждаше ниска селска къща, вдясно от нея се издигаха два доста внушителни хамбара.

— Е? — вдигна глава той.

— Някоя усамотена ферма би представлявала идеално скривалище за тях — рече Смирнов. — Баща й е бил екзекутиран заедно с някакъв фермер на име Браун по време на революцията. Синът му Ян също е фермер...

Малик бутна стола си и скочи на крака.

— Знаеш ли къде се намира фермата?

— На трийсет километра оттук.

— Събирай хората!

— Вече е сторено. Долу чакат три полицейски коли с дванайсет добре въоръжени мъже.

— Там е Гърланд, значи ни трябва три пъти по толкова! — каза Малик. — Погрижи се!

— Добре, след като казваш... — сви рамене Смирнов и вдигна слушалката.

Голямото помещение беше мрачно и неуютно, от дебелите греди на тавана, каменния под и примитивното обзавеждане лъхаше хлад. Плочите на голямото огнище бяха опушени, вътрешността му — пълна с отдавна изстинала пепел.

През зимата сигурно е студено като в хладилник, помисли си Гърланд, хвърляйки бегъл поглед наоколо. Бяха седнали на груби столове с прави облегалки, а на пейката срещу тях, с гръб към огнището, се бяха настанили Ян Браун и съпругата му.

Браун беше едър мъж на около трийсет години, от кръглото му лице с упорита брадичка и проникателни сиви очи се излъчваше сигурност и спокойствие.

Жена му Бланка беше с пет-шест години по-млада от него, руса и слаба, с открито лице. От поведението ѝ се излъчваше спокойна увереност и Гърланд отбеляза този факт с нескрито задоволство. Беше сигурен, че в случай на опасност на нея може да се разчита.

И двамата бяха облечени в изтъркани джинси и черни шушлякови якета. Мейла ги беше вдигнала от леглото. Когато Ян покани да влезе, тя без заобикалки ги попита дали ще помогнат на нея и двама приятели, които са в беда. Двата без колебание кимнаха и побързаха да се облекат, докато Мейла тичаше да доведе приятелите си. Ян отвори вратата на единия хамбар и Гърланд вкара вътре мерцедеса.

В момента говореше американецът.

— Едва ли е необходимо да ви запознавам с всички подробности. Колкото по-малко знаете, толкова по-добре. Достатъчно е да знаете, че трябва да се прехвърлим през границата на всяка цена. Провалим ли се, това ще означава международен скандал с непредвидими последици. Затова повтарям — трябва да се прехвърлим на всяка цена! Преследва ни най-добрият агент на ГРУ, това също трябва да ви бъде известно. Парите не са проблем, готови сме да платим колкото трябва на всеки, който би се наел да ни помогне.

Ян внимателно го изгледа и бавно поклати глава.

— Няма да прекосите границата с пари — тихо рече той. — Ще ви трябва късмет. Нито за миг не бива да си въобразявате, че ще успеете с фалшиви паспорти. Напоследък граничният режим с Австрия е доста облекчен, но това не означава, че нямат възможност да затворят границата за броени минути. Ако вашият човек от ГРУ ви счита за едри риби, той несъмнено ще прибегне до армията и границата ще бъде запечатана! — Направи малка пауза, после продължи: — Знаем едно място, на което все пак може да се премине. Намира се на около сто и трийсет километра оттук. До него се стига само пеш, пътят е изключително труден. Четири дни, при положение, че се изминават трийсет километра дневно...

Гърланд направи гримаса. Не можеше да си представи, че Мейла ще издържи подобен преход.

— Не можем да използваме кола, така ли? — попита той.

— Не, всички пътища ще бъдат под наблюдение. Единственият ви шанс е да вървите пеш, като избягвате всякакви населени пунктове.

Гърланд, моментално оценил колко полезен може да им бъде Ян, вдигна глава и подхвърли:

— А защо не дойдете и вие двамата? Ще поемем всички разноски.

Домакините си размениха по един бърз поглед, после Ян поклати глава:

— Не, това не можем да сторим... — Но в гласа му прозвуча нескрито колебание.

— Нима цял живот ще си останете тук? Какво бъдеще виждате в тази страна? А навън можете да започнете нов живот! — Гърланд огледа бедната обстановка и поклати глава: — Доколкото виждам, не сте преуспели кой знае колко... Чуйте моето предложение: разполагаме с трийсет хиляди долара, които ще разделим по равно. На вас ще се паднат дванайсет хиляди и с тях спокойно можете да започнете нов живот. В Австрия, Германия, Франция... където пожелаете.

Уъртингтън стисна куфара си с две ръце и извика:

— Нямах право да предлагаш това! Тези пари не са твои! Те са на Мейла и мен!

Всички стреснато го изгледаха, после Мейла поклати глава:

— Не са наши, Алек. Моля те не ставай глупак!

— Непрекъснато ми повтаряш, че съм глупак! — истерично кресна Уъртингтън. — Нима не виждаш, че се опитвам да защитя интересите ти? С тези пари...

— Алек! Веднага престани! — повиши тон Мейла, после скочи на крака и пристъпи към него: — Дай ми куфара!

Уъртингтън ѝ хвърли един безпомощен поглед, после пусна куфара и тихо промълви:

— Вземи го, но така си погребваш бъдещето... Мислиш ме за глупак, но всъщност ти си тази, която не знае какво върши...

— Знам и още как! — отвърна Мейла. — Купувам свободата си! — После махна с ръка към куфара и каза на Гърланд: — Там са парите, оправяй се с тях както намериш за добре.

Гърланд кимна и отново погледна към Ян:

— Дванайсет хиляди долара. Твои са, ако ни прекараш през границата. А сами ще решите дали да се връщате тук!

Ян се поколеба, после стана на крака. Хвана ръката на жена си и каза:

— Трябва да си помислим, моля да ни извините...

След това двамата напуснаха помещението.

Гърланд отвори куфара и извади пакета с парите.

— Те познават страната, говорят езика и знаят откъде можем да се измъкнем — обърна се към Мейла той. — Предлагам им парите, защото без тях сме загубени!

— Разбирам — кимна Мейла.

— Лесно ти е да ги раздаваш! — язвително подхвърли Уъртингтън. — Защото ще измъкнеш три пъти по толкова от Дори, за да му върнеш секретния документ!

Гърланд го погледна със зле прикрито нетърпение.

— Виж какво! — изръмжа той. — Твоят дял е на масата! Вземай си шестте бона и се махай по дяволите! Не е задължително да идваш с нас. Вземай си парите и се връщай в Прага!

— Много добре знаеш, че не мога да направя това! — викна възбудено Уъртингтън.

— Хич не ме е грижа! — отрязва го Гърланд. — Прави каквото искаш, но ако тръгнеш с нас, ще си налягаш парцалите!

Уъртингтън се обърна към Мейла:

— Тоя тип е мошеник! — ревна той. — Нима не виждаш, че се разпорежда с твоите пари?! Той ще...

— Парите не са мои! — прекъсна го Мейла. — Няма ли най-сетне да престанеш?

Уъртингтън я изгледа, после отчаяно сви рамене.

— Добре, млъквам! Повече няма да чуеш нито дума от мен!

Гърланд ги остави да се разправят и се зае да оглежда широката стая. Взе някаква поставена в рамка снимка от лавицата над камината, хвърли ѝ един небрежен поглед и понечи да я върне на мястото ѝ. После изведнъж замръзна на място и се взря внимателно в нея. Мейла и Ян се бяха снимали на фона на къщата и хамбарите.

— Имаш ли копие от тази снимка? — обърна се към Мейла той.

Мейла я погледна и веднага разбра какво има предвид. Лицето ѝ пребледня.

— Да... — прошушна тя. — Остана у дома, в албума ми...

— Край! — отчаяно вдигна ръце Гърланд, после рязко отвори вратата и извика: — Хей, вие!

Ян и Бланка излязоха от спалнята и се насочиха към голямата дневна.

— Идваме с вас! — съобщи развълнувано Ян.

— И без това нямате друг избор — пусна една крива усмивка Гърланд и им посочи фотографията: — Мейла държи същата снимка в апартамента си. Те ще я намерят и няма да им е кой знае колко трудно да разберат на кого принадлежи тази къща. Най-много след два часа ще са тук, затова трябва да изчезваме! — Отброи част от банкнотите и ги подаде на Ян: — Ето вашият дял!

Ян се поколеба за момент, после взе парите и ги натика в задния джоб на джинсите си.

— Бланка! — обърна се към жена си той. — Мейла не може да пътува в тези дрехи, намери ѝ нещо по-подходящо. А аз отивам да се приготвя!

След тези думи забързано излезе от стаята. Бланка прегърна Мейла през рамото и каза:

— Той е прав, ела да видим какво може да се направи...

Гърланд остана насаме с Уъртингтън. Онзи понечи да каже нещо, но видя опасния блясък в очите на американеца и замълча. Гърланд запали цигара и махна към масата.

— Вземи си дяла и ме чуй добре! — рече той. — Друг път едва ли ще ни се удаде възможност да разговаряме насаме. Предупреждавам те, че ако още веднъж се опиташ да ми създаваш неприятности, така и няма да усетиш какво се е стоварило върху главата ти! Предприемаме достатъчно рискована стъпка, за да се съобразявам с теб!

Лицето на Уъртингтън поруменя, ръцете му забързано натикаха банкнотите в джобовете.

— А сега се отпусни и недей да го вземаш толкова навътре — усмихна се Гърланд. — Трябва да сме единни, ако искаме да отървем кожата!

Уъртингтън се приближи до прозореца и отправи поглед в непрогледната нощ. Гърланд го проследи с очи, после сви рамене.

Десет минути по-късно Ян отново се появи, натоварен с три обемисти раници.

— Събрах всичката храна, с която разполагаме — съобщи той. — Консерви, свещи, сапун и по едно одеяло... Чака ни дълго пътуване.

Миг по-късно Бланка и Мейла също се върнаха в стаята. Мейла беше обула избелели дънки, на краката ѝ имаше здрави туристически обувки, а на гърба ѝ — дебел, домашно плетен пуловер. Дори с тези груби дрехи пак си е хубава, отбеляза неволно Гърланд. Подаде ѝ парите, после попита:

— С какво ще започнем?

— Горے в планината имам една малка колиба — каза Ян. — На десетина километра оттук. Предлагам първо да се доберем до нея, а после ще кроим планове. Имам всички необходими карти и ще можем да се ориентираме. — Постави две издути торбички на масата и добави: — Това е червен пипер. От месеци го събирам, просто защото знаех, че рано или късно ще ни се наложи да изчезваме... Превъзходно средство срещу граничарските кучета, с които без съмнение ще бъдем преследвани... — Хвърли един поглед към Гърланд: — Аз ще водя, а вие ще сте най-отзад. Ще се движим в индийска нишка. Ще пръскате пипера зад себе си, поне два километра... Мисля, че ще бъде достатъчно... А сега да вървим!

След пет минути вече прекосяваха ливадите, обрасли със сочна трева. Гърланд проби малка дупчица в едната от книжните кесии и червеният пипер се посипа след тях. Не след дълго фермата изчезна в мрака, а бегълците навлязоха в гъста борова гора и поеха нагоре по стръмната пътека. Изкачването беше трудно и продължително, Мейла с мъка догонваше Ян, който водеше колоната с леката стъпка на опитен планинар. За разлика от нея Бланка дори не се задъха, очевидно беше свикнала на подобни преходи. Гърланд често настигаше Мейла и ѝ помагаше.

Уъртингтън мълчаливо следваше Ян и нито веднъж не се обърна назад. Все още беше ядосан от начина, по който Гърланд разпредели парите. Дванайсет хиляди долара на тези дрипави селяни! Невероятно! Щяха да са доволни и на три пъти по-малко пари!

Гората свърши и бегълците поеха по тясна камениста пътечка. Ян ускори крачка още повече, след десетина минути Мейла не издържа и изпъшка:

— Не мога повече! Трябва да си поема дъх!

Групата спря. Ян се приближи до нея и нетърпеливо каза:

— Чака ни още доста път!

— Гледайте! — внезапно извика Гърланд и посочи надолу. В равнината, останала далеч под краката им, белееше тесен път, който водеше към фермата. Виждаше се съвсем ясно на лунната светлина. По него се движеха коли, малки като детски играчки. Десет коли, една след друга, движещи се с висока скорост.

— Вече са тук! — загрижено каза Гърланд и вдигна Мейла на крака. — Хайде, бебчо!

Мейла покорно тръгна след групата, която, задъхана и потна, най-сетне се добра до високото плато, от което се разкриваше величествена гледка към равнината. Къщата светеше с всичките си прозорци, вътре и около нея шетаха дребни като мравки фигурки.

— Пиперът свърши — обади се Гърланд.

— Да се надяваме, че е достатъчно — отвърна Ян. — Сега ни остава най-трудната отсечка и ще стигнем колибата...

Напусна пътеката и нагази в храсталаците, останалите го последваха. Без помощта на Гърланд, Мейла никога не би успяла да преодолее страхотната стръмнина. Все още мрачен и ядосан, Уъртингтън нито веднъж не се обърна назад, макар че отлично чуваше запъхтяното дишане на Мейла. Най-сетне, след половин час на отчаяно катерене, пред очите им изплува малка дървена къщичка, полускрита между дърветата. Видяха я едва когато бяха на пет-шест крачки от нея — толкова добро беше местоположението ѝ.

— Стигнахме — съобщи Ян и отключи катинара на вратата. — Не е кой знае какво, но ще ни свърши работа.

Бланка извади фенерче от раницата си и влезе първа. Единствената стая беше влажна, миришеше на мухъл. В средата ѝ имаше дървена маса и няколко стола, а край стените четири нара.

Ян се зае да пали свещите, а Мейла се помъкна към най-близкия нар, като едва влачеше уморените си крака.

— Не лягай! — извика Бланка. — Може да има змия!

Мейла отскочи назад с такава пъргавина, сякаш изобщо не беше се катерила по баирите. Гърланд избухна в смях, взе фенерчето и се изправи:

— Чакай, бебчо, ще ида да проверя — рече той. Отиде до нара и внимателно го провери, обръщайки дюшека с гърба нагоре. — Змии няма, едно-две паячета и толкоз...

Мейла потръпна и предпочете да седне на един от столовете. Изправен до вратата с куфара си в ръце, Уъртингтън подозрително се оглеждаше. Слабото му лице бе потъмняло от умора.

Докато Ян разпалваше огъня в малкото огнище, Гърланд се зае да вади одеялата от раниците. Бланка отиде да му помогне, извади кафе, мляко на прах и чаши.

Десет минути по-късно всички седяха около масата и пиеха силно горещо кафе. Бавно се отпускаха, огънят се разгаряше и хвърляше весели отблясъци по тъмните стени. Гърланд извади пакетчето палмал и го остави на масата. Мейла си извади цигара, Ян и Бланка отказаха с поклащане на глава. Уъртингтън се поколеба, после блъсна пакетчето обратно към Гърланд и извади от своите цигари. Топлината и кафето подеждяха като балсам на уморените им мускули.

Ян извади карта от джоба си и я разстла върху масата.

— Ако можем да пътуваме с кола, цялата ни екскурзия щеше да трае половин ден — каза той. — Но сега ще трябва доста да се поизпотим... — Пръстът му проследи маршрута им по картата и на Мейла ѝ се стори, че я прекоси цялата, преди да спре на чехословашко-австрийската граница. — Ако имаме късмет, ще преминем ето тук. — Ян дръпна ръката си и се облегна назад. — Сега да ви обясня как изглежда границата — най-опасни са вишките с въоръжени войници, тежка картечница, сигнални ракети, прожектори и радиовръзка. Полосата край тях е гола и абсолютно незащитена, няма дървета, няма храсти. Всеки ден се прекопава със специални гребла и по нея остават всички следи, независимо дали са на хора, или животни. На седемдесет метра от нея е оградата от бодлива тел, снабдена със сигнална инсталация. Между нея и втората ограда има полоса с противопехотни мини, а по самата втора ограда тече ток с високо напрежение. На пръв поглед преминаването отвъд тази солидна бариера изглежда пълна лудост, но на практика не е така. Зная едно място, откъдето прехвърлянето е възможно. Там има изоставен меден рудник с почти проходими вентилационни шахти. Съвсем наскоро прехвърлих един приятел оттам, но за него не беше вдигната тревога

като за нас... Операцията ще бъде изключително опасна, но все пак осъществима. Ако имаме късмет, разбира се...

Гърланд внимателно проучи картата, после попита:

— Кога тръгваме?

— Ще останем тук поне четири дни, тъй като цялата граница е вдигната в тревога — отвърна Ян. — Познавам добре войничетата, повечето от тях са съвсем деца... Ще бъдат нащрек не повече от три-четири дни, после ще им писне. И тогава ще настъпи нашият час...

— Не е ли опасно да стоим тук цели четири дни?

— Надявам се да не е — сви рамене Ян. — Никой от съседите ми не знае за тази колиба. Построих я преди две години, когато си дадох сметка, че рано или късно ще трябва да бягаме. Мисля, че ще бъдем в пълна безопасност.

— Добре — кимна Гърланд. — Тримата мъже ще дежурим на смени. Аз съм пръв. По четири часа за всеки.

— Хубаво — съгласи се Ян. — Аз ще ви сменя, а после идва редът на тоя приятел.

Уъртингтън мрачно кимна, дръпна се в ъгъла на помещението и започна да се приготвя за сън.

Ян и Гърланд си размениха кратки погледи. После чехът се наведе да стъкне огъня, а Гърланд направи гримаса и се насочи към вратата да поеме дежурството си.

Смирнов се приближи до Малик, който се беше облегал на една от полицейските коли.

— Поръсили са следите си с червен пипер и кучетата не могат да ни бъдат от полза — съобщи той. — Не са отишли далеч, но не знаем в коя посока да ги търсим.

Зелените очи на Малик гневно проблясваха. Извинения не го интересуваха.

— Това си е твоя работа! — изръмжа той. — Главното е да не минат отгatyк! Разполагаш с достатъчно хора, излишно е да ти казвам, че ще вървят пеша и имаш достатъчно време. — Изгледа хладно своя помощник и добави: — Искам да заловиш тези хора. Аз ще бъда в министерството.

След тези думи се качи в колата и нареди на шофьора да го върне обратно в Прага.

Смирнов пусна иронична усмивка след отдалечаващата се кола. Осем години преследваше бегълци и още не му се беше случвало да се провали. Тревогата на Малик го развеселяваше. Тоя тип мисли единствено за кариерата си, убеден, че един ден Ковски ще успее да я разруши. Самият Смирнов беше направен от по-друго тесто, служебните повишения изобщо не го вълнуваха. Неговата професия беше преследването на бегълци. Не може ли да се справи — значи мястото му не е тук. Толкова.

Обърна се и закрачи към Сук.

— На разсъмване искам три хеликоптера! — нареди кратко той. — А сега повикайте капитан Кухлан.

Миг по-късно пред него се изправи Кухлан — млад и фанатично предан на делото комсомолец, който приемаше заповедите на човек като Смирнов с готовност и уважение.

— Ела с мен — кратко му нареди Смирнов и бързо се насочи към къщата. Вътре разтвори подробна карта на местността, постави компас върху фермата и заби иглата на малък пергел в плътния картон. Докато очертаваше окръжността, в помещението влезе Сук и мълчаливо се вслуша в инструкциите му.

— Имаме две възможности — вдигна глава Смирнов и погледна младия офицер. — Или ще поемат направо към границата, или ще се покрият някъде и ще изчакат. По мое мнение ще направят второто. Убежището им е тук, някъде в чертите на тази окръжност. Утре сутринта тя ще бъде подложена на внимателен оглед от въздуха. Твоята задача е да осигуриш плътно обкръжение на района. — Бутна картата и се изправи: — Ето, проучи внимателно терена и прецени колко души ще ти бъдат необходими. Искам плътно обкръжение, ясно ли е?

— Тъй вярно, другарю Смирнов! — изпъна се Кухлан.

Смирнов доволно кимна с глава. От този русокос хубавец ще излезе добър ловец на хора, помисли си той.

— Ще ги пипнем, не могат да се измъкнат — обади се с пресилена самоувереност Сук.

Смирнов не му обърна внимание, продължаваше да следи действията на Кухлан. Точно след пет минути капитанът вдигна глава.

— Всичко е ясно, вече зная колко души ми трябва и къде трябва да ги поставя. Утре в осем сутринта, блокадата ще бъде факт.

— На разсъмване, момчето ми, на разсъмване! — проточи ехидно Смирнов. — До шест всички да бъдат по местата си!

— Слушам, другарю Смирнов! — изпъна се Кухлан и напусна стаята.

ШЕСТА ГЛАВА

Уъртингтън се загърна плътно в износеното си сако и потръпна. Беше седнал на един плосък камък в подножието на огромна скала, надвиснала над далечната долина, покрита с гъста утринна мъгла. Застъпи на пост в четири часа, сега приближаваше шест и половина. Беше влажно и студено, той копнееше за топлите лъчи на слънцето, което скоро щеше да изгрее и да стопли премръзналите му кокали. Тоя тип Гърланд нарочно го сложи на пост на разсъмване, когато е най-влажно и студено! Вече мразеше този висок и нахален хубавец с цялата си душа. Завиждаше на здравите му нерви, на начина, по който впечатляваше жените. Забеляза как го гледаше Мейла — сякаш е Господ!

Извади смачканото пакетче и преброи цигарите си. Бяха останали само пет. Поколеба се, после не можа да се въздържи и запали.

Хвърли поглед към тъмната къщичка зад гърба си. Пълна тишина, всички спяха. Премести очи към просветляващото над върховете на дърветата небе, после отново ги насочи към скритата в пухкава мъгла долина. Сърцето му се сви от страх. Те положително са вдигнали армията под тревога и вече са започнали претърсването. Рано или късно ще ги открият.

Уъртингтън се сви при мисълта какво го чака. Ръката му неволно хвана ръкохватката на пистолета, после се сети, че Гърланд му беше взел патроните. Не може дори да се самоубие, ако войниците ги обкръжат!

Напълни гърдите си с дим и бавно го изпусна обратно. Понечи да се намести по-удобно върху твърдия камък, после изведнъж замръзна на място. До ушите му долетя далечно боботене, миг по-късно ясно видя хеликоптера, който летеше на малка височина и се приближаваше. Скочи на крака, сърцето му бясно заблъска в гърдите. Отляво се разнесе нов шум, той рязко извърна глава и видя още един хеликоптер.

Хукна към къщичката, в същия миг вратата рязко се отвори и на прага се показаха Гърланд и Ян.

— Скрый се, бързо! — извика американецът и Уъртингтън се стрелна в къщичката.

Гърланд и Ян се мушнаха под прикритието на разклонено дърво в близост до убежището си и отправиха очи към небето. Единият хеликоптер се насочваше точно към тях.

— Претърсват съвсем методично — отбеляза Гърланд.

— Не могат да ни видят — тихо отвърна Ян. — Дърветата скриват изцяло колибата. Трябва да стоим тук и да не мърдаме, иначе веднага ще ни засекаат.

Грохотът на вертолетния мотор нарастваше. Двамата останаха неподвижни, опрели гърбове в дънера на вековното дърво. Машината прелетя над главите им и започна да се отдалечава.

Спогледаха се, после Ян подхвърли:

— Наистина ви считат за едри риби! Да вървим да изпием по едно кафе.

Придържайки се под клоните на дърветата, двамата се насочиха към къщичката. Жените бяха станали и ги чакаха с напрегнати лица. Премръзналият Уъртингтън грееше ръцете си на полузагасналия огън.

— Няма да ни открият — успокоително рече Ян. — Готово ли е кафето?

— Всеки миг ще стане — отвърна спокойно Бланка. За разлика от нея Мейла изглеждаше дълбоко разтревожена.

— Ще успеем ли да се измъкнем? — пристъпи към Гърланд тя.

— Разбира се — потупа я по ръката той. — Ще се наложи да се придвижваме само нощем и толкоз. — Взря се в сините ѝ очи и добави: — Докато съм край теб, няма за какво да се тревожиш.

На лицето ѝ се появи бледа усмивка.

— Зная... Но все пак наистина ли вярваш, че ще се измъкнем?

— Разбира се. Няма да е лесно, но ще успеем! — Потисна импулсивното си желание да обвие с ръка раменете ѝ, тъй като забеляза ревнивия поглед на Уъртингтън.

Тя изпитателно огледа увереното му лице, после отиде при Бланка, която приготвяше закуската.

Гърланд намигна на Уъртингтън и се насочи към Ян, който стоеше на прага.

— Станаха три — отбеляза чехът, отправил поглед в небето.

— След като са организирали операция от подобен мащаб, те положително ще предприемат и претърсване на гората — каза Гърланд. — Май се налага да се придвижваме само през нощта.

Ян се замисли.

— Не знаят в коя посока сме поели и вероятно ще блокират цялата област — загрижено рече той.

В следващия миг чува бързо приближаващия се грохот на мотори и замръзнаха. Този път хеликоптерът летеше толкова ниско, че почти докосваше върховете на дърветата. И двамата разбраха, че претърсването по въздуха се извършва методично и професионално, в момента се проверяваше местността, която се намиреше на петдесетина километра източно от тях.

— Трябва да угасим огъня — отбеляза Гърланд. — Димът е съвсем слаб, но те летят толкова ниско, че могат да го забележат.

Прибраха се вътре. Жените бяха стоплили две кутии с кренвирши, кафето вече димеше на масата. Ян отиде до огнището и разхвърля далеч един от друг полуизгорелите пънове. Атмосферата на масата беше напрегната, всички се вслушваха в грохота на самолетните двигатели.

Този път машината прелетя точно над тях, въздушната струя от витлото ѝ се втурна в помещението, разроши косите на Мейла и тя неволно извика.

Лицето на Уъртингтън посивя, ръката му безсилно изпусна джобното ножче, с което разрязваше кренвиршите.

Гърланд погледна Ян и Бланка и със задоволство отбеляза, че и двамата бяха запазили присъствие на духа. После хвана ръката на Мейла и успокоително я стисна.

— Дали ни забелязаха? — попита Бланка.

— Изключено, при тази скорост — отвърна Ян и хвърли поглед към димящите в огнището пънове. — Пушекът е твърде слаб. — После си отрязва парче кренвирш и добави: — Изглежда прибягват до методично претърсване и едва ли ще се върнат пак.

— Това ти го казваш! — рече Уъртингтън с одрезгавял от притеснение глас и бутна чинията си настрана. — Откъде си толкова сигурен? Трябва да се махаме от този капан!

Гърланд си взе втори кренвирш и одобрително поклати глава, без да обръща внимание на Уъртингтън:

— Много са вкусни, но щяха да са още по-добри, ако имахме и малко горчица!

Уъртингтън скочи на крака и изкрещя:

— Глухи ли сте? Трябва да се махаме оттук!

— Не бих казал подобно нещо — меко отвърна Гърланд. — Хеликоптерите се използват предимно за психологически ефект. Главната им цел е да ни сплашат... — Всички напрегнато гледаха Уъртингтън, който направо се тресеше от страх. Гърланд довърши закуската си, изпи кафето в чашата и се изправи: — Ела, приятелче. Дватамата с теб ще идем да се поогледаме. Спуснем ли се на долната полянка, ще получим възможност да оценим надеждността на нашето прикритие. А вие стойте тук — подхвърли към останалите той.

Уъртингтън се поколеба. Ян се надигна и започна да събира посудата, Бланка гледаше встрани. Единствено Мейла, беше втренчила в него изпълнения си с недоумение поглед. Той сви рамене и неохотно последва Гърланд.

Направиха няколко крачки под лъчите на утринното слънце и чуха шума на приближаващия се хеликоптер. Първата реакция на Уъртингтън беше да хукне обратно към хижата, но видя, че Гърланд продължава да крачи под прикритието на дърветата и неохотно го последва. Машината прелетя на три-четири километра встрани от тях и започна да се отдалечава.

— Нямаше да продължават полетите, ако са ни забелязали — каза Гърланд и започна да се спуска по стръмнината. — Дръж се зад мен!

Докато вървяха към близката полянка, от която щяха да имат добра гледка към фермата в низината, хеликоптерите продължаваха своята дейност далеч от тях. След десетина минути бяха там.

Дори Гърланд се стресна, като видя колко много военни камиони бяха струпани около фермата. Неволно приклепна под близкото дърво и махна на Уъртингтън да го последва.

— Наистина са вдигнали на крака цялата армия! — прошепна той.

Уъртингтън хвърли поглед надолу и потръпна от страх. Дори от това разстояние се виждаше, че войниците са в пълно бойно

снаряжение, с каски и автомати.

— Нали ти казах, че сме в капан! — възбудено извика той. — Лудост е да останем в оная дупка! Ще ни обкръжат от всички страни!

Гърланд изпита нещо като съжаление към този слаб мъж, който очевидно умираше от страх.

— Имаш ли конкретни предложения? — тихо попита той. — Дай да запалим по цигара и да помислим...

След кратко колебание Уъртингтън пое предложената цигара. Ръцете му трепереха толкова силно, че се наложи Гърланд да му я запали.

— Трябва да се махаме! — отчаяно промълви англичанинът и напълни дробовете си с дим.

— Но онези момчета горе веднага ще ни засекат — възрази Гърланд. — Много е рисковано да се придвижваме през деня!

— Тогава трябва да тръгнем веднага след като се мръкне! Ако вече не е късно!

Чуха грохота на вертолета, който бързо нарастваше. Гърланд дръпна Уъртингтън и двамата се проснаха по очи край най-близкия дънер. Листата над главите им се разклатиха, прах и сухи съчки затанцуваха във въздуха.

— Мислиш ме за страхливец, нали? — промърмори Уъртингтън, след като изчака отдалечаването на хеликоптера. — Признавам, че наистина съм такъв, и нищо не мога да направя... Едва ли бих станал шпионин, ако си давах сметка, че всичко ще приключи по този начин! Трябвах ми пари и всичко изглеждаше толкова лесно! Учениците ми бяха бърбивци, а аз знаех как да отсявам зърното от плявата. Дори ми плащаше добре за получената информация, парите в швейцарската ми сметка стабилно нарастваха... — Въздъхна и отчаяно добави: — Само че едва ли ще успея да ги похарча! Никога няма да се измъкнем от този капан!

— Не бих се обзаложил за това! — бодро каза Гърланд. — Онези долу са просто хлапета. Ако действаме внимателно, при всички случаи ще успеем да им се изплъзнем!

— Аз имам чувството, че няма да стане — мрачно поклати глава Уъртингтън, поколеба се, после добави: — Поне що се отнася до мен лично... Ще те моля за една услуга...

— Ще се измъкнеш и още как! — отвърна Гърланд и с мъка прикри обзелото го нетърпение. Този човек беше страшна досада!

— Реших да оставя всичките си пари на Мейла — тихо рече Уъртингтън. — Нали ще й кажеш, ако с мен стане нещо? Всичко е уредено. Просто трябва да отиде в женевския клон на „Креди Сюзиз“ и да се легитимира... Ще получи всичко! Шейсет хиляди долара... Не са малко пари, нали?

Гърланд стреснато го погледна.

— Защо не й го кажеш сам? — попита той.

— Не. Сигурно ще ми откаже — тъжно поклати глава Уъртингтън. — Знаеш ли, тя изобщо не ме обича... За нея съм нула и само й досаждам с присъствието си... Но когато ме няма, сигурно ще бъде доволна да има толкова пари... Още повече, че няма да й се наложи да ми благодари!

— Не бъди такъв песимист! — бодро рече Гърланд. — Ще оцелееш, сигурен съм в това!

Уъртингтън беше насочил вниманието си към това, което ставаше долу. Камионите, пълни с въоръжени войници, потегляха в различни посоки.

— Имам представа от района, в който се намираме — рече той. — Затова зная, че ни обкръжават. Трябва да тръгваме веднага, след два часа вече ще е късно.

— И докъде ще стигнем за два часа пеша? — подигравателно го изгледа Гърланд.

— Какво друго ни остава? — отчаяно отвърна Уъртингтън.

— Все ще измислим нещо — отвърна Гърланд и отправи очи към единия от хеликоптерите, който се приземяваше в равнината на двайсетина километра от тях. — Казваш, че познаваш района. Видя ли къде се приземи онзи вертолет? Знаеш ли как можем да се доберем дотам?

— Да... Прекосяваме гората, а след нея и доста просторно голо поле... Защо питаш?

— Да се връщаме — изправи се Гърланд и пое по стръмнината, без да поглежда назад.

Смирнов беше изпълнен със задоволство. Малко преди седем сутринта слънцето вече започваше да го стопля. Цяла нощ не беше мигнал, но това изобщо не му се отразяваше. Никога не спеше, когато се налагаше да ходи на лов за бегълци.

Капитан Кухлан беше изпълнил заповедта му съвсем точно и в шест нула-нула войниците му бяха на позиция. Вътре в себе си Смирнов беше искрено изненадан, че е успял да се справи с почти непосилната задача. Сега вече беше сигурен, че жертвите му са в клопката. В радиус от трийсет километра всичко беше блокирано, бегълците не биха могли да изминат пеш това разстояние, преди да е щракнал капанът. Залавянето им вече беше само въпрос на време.

Приключи закуската си, която включваше четири яйца с бекон и три големи чаши кафе, после наруга Сук и похвали Кухлан. В момента газеше росната трева по посока на хеликоптера. Пилотът беше кацнал да зареди с гориво и Смирнов реши да излети заедно с него.

Обичаше лично да обикаля територията, в която се криеше неговият дивеч, обожаваше хеликоптерите. Често заповядваше на пилота да увисне над някое подозрително място, показваше глава от прозорчето и го оглеждаше с опитен поглед. Хеликоптерът беше отлично средство за лов.

Край машината търпеливо чакаше пилотът — лейтенант на име Будовец. Беше нисък и набит младеж на около двайсет и пет години с къдрава коса и черни, нетърпеливо проблясващи очи. Изгаряше от желание да се представи добре пред важния си пътник. Когато Смирнов се появи иззад двете автоцистерни, които зареждаха вертолета, той се изпъна и застана мирно сред мократа трева.

За цистерните се беше погрижил лично Смирнов, тъй като си даваше сметка, че претърсването ще бъде трудно и продължително. Би било глупаво машините да зареждат чак в базата си край Прага — това несъмнено би нарушило ритъма на операцията.

— Нещо ново? — спря се той пред Будовец.

— Засега нищо, другарю — отвърна Будовец и вдигна картата, която държеше в ръка. — С този район приключих, сега ще се заема ето с този... — Пръстът му в тънка кожена ръкавица описа кръг върху подробната карта на местността.

— Според мен са се насочили нагоре, ето към тези хълмове — отбеляза Смирнов. — Нищо подозрително ли не открихте там?

— Не, но теренът е труден... Гъста гора, храсталаци... — Смирнов забеляза съмнението по лицето на пилота.

— Съвсем нищо, така ли? — остро повтори той.

— Тъй вярно... Но тук, в подножието на този хълм ми се стори, че виждам пушек... — Пръстът на пилота посочи точното място на картата. — Два пъти прелетях над него и накрая реших, че съм се заблудил...

— Я да отскочим дотам да видим дали наистина е така — усмихна се Смирнов. — Трябва да обръщаме внимание на всички детайли!

След тези думи се насочи към хеликоптера и се настани на седалката за пътници. Будовец побърза да го последва, а Смирнов окачи на врата си мощен бинокъл.

— Помните ли къде точно ви се стори, че виждате този пушек? — попита той.

— Помня го много добре — кимна Будовец и включи двигателите.

Миг по-късно хеликоптерът излетя сред облак прах и се насочи към близките възвишения.

— Имам една идея — рече Гърланд, настанил се срещу четиримата си другари по съдба около масата. — Хеликоптерите кацат долу в равното, на двайсетина километра оттук. Ако успеем да завладеем един от тях, аз мога да го вдигна във въздуха. С него бихме могли да се прехвърлим оттатък границата, а ако не успеем — поне да се приближим до нея... Какво ще кажете?

— Чудесно! — възкликна Ян. — Двайсет километра можем да минем за около два часа! Надолу се върви бързо. Хайде да опитаме!

— Но там е пълно с войници, видях ги с очите си! — възрази Уъртингтън. — Гората също!

Гърланд извади от джоба си шест патрона и ги търкулна по масата към Уъртингтън.

— Значи ще си пробиваме път с бой, ако се наложи! — каза той.

Уъртингтън се втренчи в него, после, усетил погледа на Мейла върху лицето си, взе патроните и започна да зарежда пистолета си.

— Но край хеликоптерите положително ще има охрана — обади се Бланка. — Наистина ли мислите, че ще успеем?

— Защо не? — отвърна Гърланд. — Разполагаме с два пистолета и си струва да опитаме.

— Слушайте! — извика Мейла.

Грохотът на самолетни двигатели отново пропъди горската тишина. Всички замръзнаха по местата си.

Въздухът в стаята се раздвижи от въртящите се витла, картите на масата отхвъркнаха и се залепиха за стената.

Имаха чувството, че машината е увиснала точно над главите им. Лицето на Уъртингтън беше посивяло от страх, Мейла едва сдържаше тръпките на тялото си, семейство Браун и Гърланд бяха окаменели на местата си. Край хижата се вдигна прах, забарабаниха дребни камъчета. Клоните на дърветата бурно се поклащаха.

Смирнов се надвеси от прозорчето и веднага зърна малката хижа.

— Спусни се още малко! — заповяда на пилота той.

— Опасно е — поклати глава Будовец. — Дърветата...

— Тогава два-три метра вдясно! — прекъсна го Смирнов и пилотът мълчаливо се подчини.

Да, грешка не можеше да има, усмихна се тържествуващо Смирнов. Пипнахме ги! Вдигна слушалката на радиотелефона и даде кратки нареждания на Сук, който беше останал във фермата. После се облегна назад и кратко кимна. Будовец набра височина и започна да се отдалечава.

— Готов съм да се закълна, че са там вътре! — промърмори Смирнов. — Моите почитания, лейтенант, имате орлов поглед!

— Откриха ни! — скочи на крака Гърланд в мига, в който разбра, че хеликоптерът се отдалечава. — Трябва да тръгваме!

— Нали ти казах, че сме в капан! — истерично изкрещя Уъртингтън.

— Възможно е — хладно му се усмихна Гърланд. — Но капанът все още не е щракнал! Хайде, тръгваме!

Бяха готови за броени минути.

— Насочваме се към площадката за кацане! — разпореди се Гърланд. — На тях също ще са им необходими поне два часа, докато се изкатерят дотук. Аз ще вървя пръв, след мен са Ян и момичетата. Накрая Уъртингтън. Хайде!

Колоната поведе Гърланд, който пое под прикритието на дърветата, без да забравя хеликоптера над главите им. Насочи се с умерена крачка към полянката под колибата, забавяйки темпото си съвсем умишлено. Не забравяше, че Мейла трябва да не изостава. Грохотът на двигателите в прозрачния въздух им напомняше да не напускат прикритието на дърветата. Стигнаха долу, но бръмченето не се отдалечаваше.

— Стойте в гората — рече Гърланд и внимателно надникна от ръба на близката скала. Околностите на мержелеещата се в далечината ферма бяха пусти, камионите с ръмжене прекосяваха ливадата. В подножието на планината спряха, от тях се изсипаха войници с автомати в ръце, пръснаха се във верига и тръгнаха насам. Гърланд се опита да ги преброи, но скоро се отказа. Бяха повече от сто.

— Идват — махна на Ян той. — Може би ще се наложи да си пробиваме път с бой, но това трябва да стане безшумно. Какво ще кажеш?

— Защо не? — кимна чехът, намръщи се и очите му възбудено проблеснаха.

— Само двамата сме — предупреди го шепнешком Гърланд. — Онзи Уъртингтън не се брои...

Ян отново кимна с глава.

— Тогава тръгваме — рече Гърланд и се обърна към останалите: — Изчакайте три минути и ни последвайте. Ако настане суматоха — спирате и чакате. Ясно ли е?

— Да — отвърна Бланка.

— Никаква стрелба! — предупреди Уъртингтън той. — Веднага ще се ориентират по изстрелите и ще ни обградят!

Болезнено блед и изпотен, Уъртингтън напразно се опита да проговори, после се задоволи само с поклащане на глава.

Гърланд докосна ръката на Ян и започна да се спуска надолу. Точно в този миг попадна в полезрението на Смирнов, който внимателно оглеждаше околността през бинокъла си.

— Ето ги! — възбудено викна той. — Снижавай! — После грабна микрофона и съобщи на Сук местонахождението на бегълците. — Насочи хората насам! Пипнахме ги, насочили са се надолу!

Хеликоптерът се снижи и дърветата се заогъваха под мощните тласъци на витлото му. Гърланд вдигна глава и видя, че пилотът и

пътникът до него са забили очи в него. Не се поколеба нито секунда. Измъкна тежкия си пистолет 45-ти калибър и изстреля четири куршума нагоре. Многократно усилены от планинското ехо, изстрелите се чува на километри.

Хеликоптерът се люшна встрани и започна да се отдалечава. Улучен в ръката, Будовец стисна зъби и насочи машината към площадката за кацане. Кръвта се стичаше по ръкава и пълнеше ръкавицата му.

Смирнов яростно изруга.

— Лошо ли ви раниха? — попита той.

— В ръката — отвърна Будовец. Искаше му се да прояви твърдост, но болката беше толкова силна, че почти го доведе до припадък. — Ще кацна!

— По-бързичко! — излая Смирнов. — И се дръж!

Будовец направи усилие да вкара машината в хоризонтален полет.

— Така ти се пада! — изръмжа Гърланд и пхна пистолета в кобура си. — Ако не бях прогонил тая досадна муха, сигурно щеше да ни виси над главите чак до долу! Вече знаят, че сме тук и трябва да се върнем обратно. Ще се спуснем от другата страна на баира.

Започнаха да се изкачват по стръмната пътечка и скоро се сблъскаха с останалите.

— Връщаме се! — кратко им съобщи Гърланд. — Вървете след мен. — Задъхани и уплашени, двете момичета и Уъртингтън го последваха. Най-отзад остана Ян. Отминаха малката къщичка и продължиха нагоре.

После над главите им отново се разнесе бръмченето на хеликоптер. Смирнов беше наредил на Сук веднага да изпрати друга машина да смени ранения Будовец.

Хеликоптерът изскочи откъм слънцето и със свистене се понесе надолу по склона. За нещастие, тъкмо в този момент бегълците прекосяваха една открита камениста полянка, зад която отново започваше гора. Войникът до пилота незабавно откри огън с автомата си, куршумите вдигнаха прах на метри от краката на групичката. Всички се проснаха по очи. Гърланд се извъртя, вдигна пистолета и внимателно се прицели в главата на пилота. Затаи дъх и бавно натисна спусъка. Изстрелът беше точен. Тялото на пилота се люшна

безжизнено напред, машината се разклати, миг по-късно се заби в склона и избухна в пламъци.

— Бързо! — скочи на крака Гърланд.

Останалите го последваха нагоре по хълма.

Над мястото на катастрофата се издигна гъст стълб дим, вятърът го отнесе встрани от тях. Гърланд рязко се спря и другите се скупчиха около него.

— Може би сме запалили гората, а? — обърна се към Ян той.

— Точно това е станало — кимна Ян. — Я чуй!

До ушите им достигна пукотът на запалени дървета, димът стана по-гъст и смени цвета си. Лъхна ги горещ въздух.

— Вятърът го насочва надолу — прецени Гърланд. — Но ако смени посоката, ще имаме неприятности... — Обърна се към Уъртингтън и подхвърли: — Дай пистолета си на Ян. Тръгваме надолу, ще се спуснем от онази страна!

Уъртингтън с нежелание се подчини.

— Ние с Ян ще водим — добави Гърланд и закрачи напред.

Скоро димът започна да ги настига. След няколко минути цялата околност ще потъне в неговото гъсто було и никакъв хеликоптер не може да ни открие, помисли си Гърланд. Ще можем да вървим бързо, без да се крием под клоните на дърветата.

Пожарът страховито се разрастваше, жегата започваше да става трудно поносима.

Ян и Гърланд започнаха да тичат по тясната пътечка между дърветата, останалите плътно ги следваха.

После Гърланд рязко спря и Ян почти се блъсна в широкия му гръб.

— Слушай!

Далечен лай на кучета проникваше сред пукота на горящите дървета. Двамата загрижено се спогледаха.

— Май се движим точно насреща им! — промълви Ян и прокара ръка по изцапаното си със сажди лице.

— Нямаме друг избор, трябва да се спуснем в равното — рече Гърланд. — Ето какво ще направим: аз тръгвам пръв, ти ще изчакаш три минути и ще ме последваш. Предупреди останалите да направят същото, преди да поемат след теб.

Ян кимна и Гърланд тръгна надолу. Пристъпваше внимателно, очите му напрегнато се взираха напред. Прикрития имаше в изобилие — големи камъни, дебели дървета, висока трева. Всичко това пречеше на преценката му. Продължи да се спуска надолу с пистолет в ръка, давайки си сметка, че кучешкият лай все повече се приближава.

Добра се до гъст храсталак и спря. Малко по-надолу се виждаше тесен планински път, отвъд него отново се простираше гора. Поколеба се, после понечи да се насочи към пътя. В същия момент отдолу се появи верижен бронетранспортър и той бързо се залепи за близкия ствол.

В малката бронирана машина седяха четирима млади войници, в ръцете им имаше автомати. Стоманените им каски проблясваха на слънцето. Гърланд изчака да отминат нагоре, после внимателно се плъзна към банкета. На два скока прекоси пътя и потъна в гората отгатак. Спря се и зачака. В далечината се чуваше ръмженето на още един автомобилен мотор. Отсреща се появи Ян, чу боботенето и бързо се скри зад едно дърво. Изправени от двете страни на пътя, бегълците изчакаха втория бронетранспортър, после Гърланд се изправи на банкета и размаха ръце.

— Остани при другите! — извика той — Прекарай ги отсам, но внимавай! Аз продължавам напред.

Ян кимна в отговор, а Гърланд продължи да се спуска по стръмния склон.

Ян изчака останалата част от групата.

Кучешкият лай приближаваше.

Будовец приземи хеликоптера, който тромаво подскочи, после безсилно се отпусна върху командните лостове. Смирнов отвори вратичката и скочи в тревата.

Към тях тичешком се насочиха тримата войници, които охраняваха площадката за кацане. Младите им, почти момчешки лица блестяха от вълнение.

— Извадете го! — късо излая Смирнов. — И внимавайте, защото е ранен!

После, изхвърлил Будовец от съзнанието си, той бързо закрочи към джипа, който го чакаше наблизко.

Видя Малик до вратичката и неволно забави ход. Лицето му потъмня. Малик гледаше нагоре и очевидно следеше действията на втория хеликоптер. До ушите им долетя далечна стрелба от автомат.

— Какво правят тези глупаци? — нервно извика Малик. — Нима стрелят по тях?

Смирнов ядосано вдигна глава и проследи погледа му. В същия момент откъм хълмовете долетя трясъка на самотен пистолетен изстрел, хеликоптерът се люшна и миг по-късно се заби в гората.

— Гърланд! — промълви със стиснато гърло Малик. — Какви глупаци, Господи! Нали ти казах, че трябва много да внимаваш, когато планираш залавянето на този човек?! — Очите му не се отместваха от гъстите облаци дим, които се извиха над гората. — Ето ти сега един хубав горски пожар! Вятърът го насочва встрани от тях. Защо досега не ги залови?

— Въпрос на време — отвърна Смирнов и забърса потното си лице. — Обкръжени са, не могат да се измъкнат!

— Отдавна трябваше да са в ръцете ни! — повтори Малик и го погледна с нескрито отвращение. — Как ще минат през пожара войниците?

— Гърланд и останалите също са в капана, без съмнение ще опитат да се спуснат от другата страна на хълма — отвърна Смирнов. — А там ги чакат триста души! Плюс кучетата. Не могат да се измъкнат!

— Дай една цигара! — намръщено изръмжа Малик.

— Ето... Никога ли не пушиш от своите?

Малик запали и пое дълбоко дим, после се облегна на джипа.

— Искам ги живи! — процеди той.

— Как можем да заловим жив тип като Гърланд? — погледна го с отчаяние Смирнов. — Това просто е невъзможно!

— Искам ги живи! — натъртено повтори Малик. — Отговаряш за това с главата си! Те разполагат с ценна информация!

— Защо не каза по-рано? — въздъхна притеснено Смирнов, после се затича към подвижната радиостанция, паркирана под близките дървета.

Малик отново вдигна глава и се загледа в алените пламъци, които бушуваха горе. До слуха му достигаше пропукването на

горящите дървета, дори тук се усещаше нагорещеният въздух, изтласкван надалеч от побеснялата стихия.

Вятърът започна да отслабва, над гората се спусна гъст облак и остана там, оплетен във високите клони на дърветата.

Гърланд мълчаливо крачеше напред с пистолет в ръка, очите му внимателно опипваха околните храсталаци.

Кучешкият лай беше изчезнал. Далеч зад гърба му глухо ревеше огнената стихия, рязко пропукваха сухите дървета, изпречили се на пътя ѝ.

Продължи напред, пред очите му се показва краят на гората и лъчите на слънцето, които с мъка си пробиваха път през дима.

До слуха му долетяха човешки гласове и той бързо отскочи зад близкото дърво. Някой говореше на чешки. Гърланд изчака малко, прецени откъде идват гласовете и пое отново напред, безшумен като горски дух. След няколко крачки стигна до малко възвишение, шмугна се в гъстите храсталаци по края му и предпазливо надникна.

На няколко метра от възвишението минаваше тесен горски път. На него беше спрял голям камион с чергило, край който стояха трима войници с автомати в ръце и слушаха инструкциите на ефрейтора пред тях. Лицата на всички бяха мокри от пот.

Гърланд огледа обстановката и внимателно се отдръпна. Видя отдалеч приближаващия се Ян и размаха ръце. Чехът безшумно се насочи към него.

— Долу има четирима войници и камион — прошепна в ухото му Гърланд. — Можем да го завладеем, да използваме униформите им и да се насочим към границата... Какво ще кажеш?

Ян мълчаливо кимна и извади от джоба си пистолета на Уъртингтън.

— Налага се ти да водиш, защото аз не говоря езика — добави Гърланд. — Накарай ги да се надрискат от страх! Всички са млади и неопитни. Аз ще те прикривам!

Ян отново кимна и се насочи към пътя, Гърланд вървеше на крачка зад него.

Спогледаха се за миг, после Гърланд кимна с глава.

— Никой да не мърда! — изрева с грозен глас Ян.

Четиримата униформени замръзнаха на местата си. Подофицерът бавно извъртя глава, видя пистолета в ръцете на Ян и видимо пребледня.

— Хвърлете оръжието! — заповяда Ян.

Автоматите издрънчаха на земята.

— Обърнете се! Ръцете на тила!

Мейла, Бланка и Уъртингтън задъхано се присъединиха към тях. Гърланд скочи на пътя, събра автоматите и ги хвърли в каросерията на камиона. Ян също прекрачи коловозите.

— Кажи им да се съблекат! — рече Гърланд, отстъпи крачка назад и насочи пистолета си към войниците.

Ян изрева кратка заповед, четиримата забързано се съблякоха и хвърлиха дрехите си на пътя.

Гърланд скочи в каросерията и миг по-късно се появи оттам с навито на кълбо здраво въже. Наряза го на парчета и се зае да омотава с тях ръцете и краката на пленниците. Ян през цялото време ги държеше на мушка. Когато работата бе свършена, двамата започнаха да ги товарят в камиона един по един.

— Кажи им, че който издаде някакъв звук, ще бъде застрелян — заповяда Гърланд, после махна с ръка на Уъртингтън и двете жени.

Десет минути по-късно камионът потегли. Гърланд и Ян бяха в кабината, облечени в бойни униформи на чехословашката армия, момичетата и Уъртингтън седяха отзад с оръжие в ръце.

Ян едва успя да закопчее униформата на подофицера, в скута си сложи един зареден автомат.

— Сега накъде? — попита Гърланд.

— Вляво и нагоре — отвърна Ян. — Карай бавно.

Над главите им се разнесе боботенето на хеликоптер. Стигнаха отклонението и Гърланд завъртя волана наляво. В същия миг насреща им изскочи джип и се понесе с висока скорост към тях. Зад него се стелеше пелена от прах.

— Легнете на пода! — извика Ян през прозорчето на кабината, което гледаше към каросерията. Уъртингтън и двете жени бързо приклекнаха и опънаха върху себе си и четиримата вързани войници навития в ъгъла на каросерията брезент.

В джипа имаше млад дебел офицер и двама войници. Офицерът вдигна ръка, джипът спря, Гърланд също натисна спирачката.

— Какво си въобразяваш, че вършиш? — злобно попита младият офицер и се вторачи в Гърланд.

Гърланд не разбра нито дума и хвърли безпомощен поглед към Ян. Широкоплещестият чех се приведе над него и направи опит да отдаде чест.

— Изпълняваме заповед, другарю лейтенант — бодро отвърна той. — Току-що ни наредиха да се върнем в базата, лично дивизионният командир се обади...

Лейтенантът слезе от джипа и Гърланд вдигна предпазителя на пистолета си.

— Кой ти е дивизионен командир? — подозрително попита офицерът.

— Полковник Смерж — спокойно отвърна Ян.

Лейтенантът отстъпи крачка назад и махна с ръка.

— Карайте, какво чакате? — викна той. — По-бързо!

Гърланд забеляза кимването на Ян, включи на скорост и камионът бавно потегли.

— Браво, бе! — усмихна се доволно Гърланд, когато джипът остана зад гърба им. — Какво му каза?

Ян му предаде репликите, после подхвърли:

— Реших да рискувам. От вестниците зная, че този полковник е някаква важна клечка!

— Номерът мина!

— До границата има по-малко от сто километра — продължи Ян, после извърна глава и извика на Бланка: — Можете да се изправите!

Главите на момичетата се показаха изпод тежкия брезент и Ян окуражително им се усмихна.

Гърланд леко увеличи скоростта, след около половин час стигнаха до широк асфалтиран път.

— По-добре отново се прикрийте! — извика той и Бланка с нежелание придърпа брезента.

Поеха по широкото платно. Често се разминаваха с тежко натоварени военни камиони, които фучаха с пълна скорост по посока на горския пожар. Някакъв червендалест сержант се надвеси от джина си и нещо им изкрещя, но Гърланд не му обърна внимание. Погледна в огледалцето за обратно виждане и видя, че джипът също продължи пътя си.

Над главите им се появи хеликоптер, Ян се показва през страничния прозорец и размаха ръце. Забелязал каската му, пилотът също махна с ръка и изчезна.

През следващите четиридесет километра все по-рядко срещаха военни коли. Но след един остър завой пред тях изведнъж изникна неочаквано препятствие. Два верижни бронетранспортъора бяха препречили пътното платно, а пред тях се бяха изправили четирима войници, начело с някакъв подофицер.

— Пак ти ще трябва да се оправяш — промърмори Гърланд и намали скоростта.

Двамата вдигнаха предпазителите на пистолетите си и зачакаха приближаването на подофицера — млад и здрав мъжага с мрачно лице.

Ян го засипа с бързи фрази на чешки. Гърланд не разбра нито дума, но ефектът беше очевиден. Подофицерът кимна, дръпна се крачка назад и махна с ръка към войника, който седеше зад волана на единия от бронетранспортъорите. Тежката машина бавно освободи пътя.

— Тръгвай — спокойно нареди Ян.

Гърланд включи на скорост, промъкна се между двете бронирани коли и даде газ по правата отсечка пред себе си.

— Май успяхме — подхвърли Ян. — Тоя полковник, дето го измислих, наистина ще се окаже важна клечка!

Но той не можеше да знае, че подофицерът имаше заповед да съобщава за всички превозни средства, които напускат района на блокадата, очертан върху картата на Смирнов.

Самият Смирнов седеше пред радиостанцията и слушаше пристигащите от всички страни съобщения. Малик ходеше напред-назад с каменно лице и склучени зад гърба ръце.

От репродуктора продължаваха да идват едни и същи съобщения:

— Нищо ново за отбелязване, операцията се затруднява от гъстия дим. Кучетата бягат от огъня...

Настъпи дълга пауза, после нещо пропука и в репродуктора прозвуча нов глас:

— Докладва седми пост. Току-що отгук мина камион с двама войници. Връщат се в базата по нареждане на полковник Смерж.

Смирнов замръзна на място, ръката му се стрелна към микрофона.

— Пост седми! — остро извика той. — Повторете съобщението! Полковник Смерж не участва в операцията!

Кратко, объркано мълчание. После гласът повтори:

— Камион с подофицер и войник се връща в базата по нареждане на полковник Смерж.

— Дай ми координатите си! — излая в микрофона Смирнов и придърпа картата.

— Квадрант 10–16.

Усетил, че става нещо, Малик се приближи до Смирнов и също заби поглед в картата.

Смирнов превключи радиостанцията и влезе във връзка с патрулиращия хеликоптер.

— Един камион се отдалечава от района на блокадата — каза той. — Забелязахте ли го?

— Да. Върви по посока на австрийската граница — отвърна пилотът. — Беше надлежно проверен.

Смирнов се поколеба.

— Стойте на подслушване — заповяда той и изключи апаратурата. После започна да търси последователна връзка с всички пунктове за проверка.

Не след дълго чу това, което очакваше.

— Камион с двама войници се връща в базата по заповед на полковник Смерж — съобщи някакъв глас. — Мина оттук преди десетина минути.

Смирнов изруга и се свърза с хеликоптера.

— Веднага се насочете по следите на камиона! — извика в микрофона той. — Квадрант 10–16 или 10-17! Не го изпускате от очи, но се дръжте на почетно разстояние!

— Значи успяха да се измъкнат от хитроумния ти капан, Борис! — заплашително процеди Малик. — Много ще ми е мъчно за теб, ако успеят да се прехвърлят през границата!

— Искаш да кажеш, че ще ти е мъчно за себе си! — извика Смирнов с почервеноло от гняв лице. — Ти не си от тези, които могат да изпитват мъка за някой друг, освен за себе си!

СЕДМА ГЛАВА

— Според мен ни засече! — повиши глас Гърланд, опитвайки се да надвика грохота на самолетните мотори. Движеше се с голяма скорост по тесен път, плътно заобиколен с високи борове. Следвайки инструкциите на Ян, той напусна главния път малко след проверката, но сега се появи този вертолет и започна да кръжи над главите им.

— Намираме се на двайсетина километра от границата — каза Ян и хвърли поглед на часовника си. — Опит за прехвърляне можем да направим най-рано след девет часа. Затова ще е най-добре да зарежем камиона и да поемем пеш през гората.

Гърланд кимна с глава. Пилотът над тях положително засипваше шефовете на хайката с радиограми за точното им местонахождение. Мрежата започваше неприятно да се свива.

— Само кажи кога — каза на глас той.

Изминаха още четири-пет километра в мълчание, хеликоптерът продължаваше да виси над главите им.

— Наближаваме — обади се Ян. — Още малко, още малко... Сега спри!

Пътят се беше превърнал в тясна пътека, короните на дърветата се ключваха над него и скриваха камиона от очите на пилота. Гърланд натисна спирачката.

След като всички скочиха на земята, Ян се намръщи и каза:

— Налага се да се движим с максимална бързина, а теренът е труден. Но нямаме друг избор, тъй като положително са вече по петите ни. Хайде, вървете след мен!

След тези думи прескочи канавката и навлезе в гората. Всеки от тримата мъже беше натоварен с раница и автомат. Бланка получи пистолета на Гърланд и малък сак с консерви, а за Мейла останаха одеялата. Куфарът на Уъртингтън зарязаха в камиона.

Гърланд вървеше до Мейла да ѝ дава кураж. Пред него Уъртингтън пъшкеше от усилието да равнява крачка по Ян.

За петнайсет минути изминаха доста голямо разстояние, после отпреде им се изпречи малък, но пълноводен поток.

— Точно навреме — каза Ян и нагази във водата, която покри коленете му. — Те положително ще водят и кучета! — Без да се бави, той пое надолу по течението, а другите го последваха.

Гърланд обви ръка около кръста на Мейла, за да я подкрепя. Уъртингтън започна да изостава, но Ян дори не се обърна да го погледне. Продължаваше да крачи напред с ясното съзнание, че времето работи срещу тях.

В далечината се разнесе кучешки лай. Уъртингтън ахна и направи неимоверни усилия да се изравни с Гърланд, който имаше сериозни затруднения с Мейла. Тя беше почти увиснала в ръцете му и положително би се строполила във водата, ако не беше здравата му прегръдка.

Изминаха десетина кошмарни минути и Ян най-сетне се насочи към брега. Хвана се за един надвиснал над водата клон и се изтегли на сухо, после се наведе да издърпа Бланка и омаломощената Мейла, която Гърланд почти му подаде на ръце. Изправиха се под гъстата корона на дърветата и напрегнато се ослушаха. Кучешкият лай се чуваше ясно, но все още беше далеч. Над главите им продължаваше да кръжи хеликоптерът, пилотът напразно се опитваше да ги открие сред гъстата гора.

— Още малко и ще направим почивка — каза Ян. — Хайде!

Обърна се и започна да си пробива път сред гъстите шубраци, останалите го последваха. След като изминаха около километър направо през гората, Ян им махна с ръка да спрат.

— Вентилационната шахта на онази мина, за която ви споменах, е някъде тук — каза той. — Почакайте, ще ида да я потърся.

Мейла се строполи на земята и потръпна от изтощение. Имаше чувството, че никога няма да стане. Не по-малко изтощен от нея, Уъртингтън безсилно се облегна на близкото дърво.

След пет минути Ян се върна.

— Открих я — съобщи той. — Да вървим.

Гърланд помогна на Мейла да се изправи и групата тръгна след своя водач. Ян вървеше направо през гъстите шубраци и внимателно задържаше клоните, за да минат двете жени. Най-накрая стигнаха до дълбока яма.

— Нищо особено — успокои ги Ян. — Оттук е входът на рудника. Аз тръгвам пръв. — Седна на ръба на ямата, отпусна краката си в мрака и миг преди да се спусне надолу извика: — Ще бъда на дъното и ще ви прикрепям!

Няколко минути по-късно всички вече бяха в тъмен тунел, от тавана на който капеше вода. Гърланд запали една свещ и се огледа. Мейла потръпна и неволно се вкопчи в ръката му.

Ян запали още една свещ и кратко нареди:

— Вървете след мен и пазете главите си!

После се приведе и тръгна напред.

Мейла имаше чувството, че ходят много часове. Изведнъж се озоваха в широка пещера и Ян доволно подпря автомата си на стената.

— Стигнахме — обяви той. — Ще изчакаме ден-два тук, а после ще си пробваме късмета... Ако тръгнем да пресичаме границата още тази нощ, ще бъде твърде рисковано. Какво ще кажете?

— Предполагам, че имаш право — отвърна Гърланд. — Но как ще се измъкнем оттук?

— Изходът е съвсем близо до граничната бразда — отвърна Ян и духна свещта си. — Твоята е достатъчна.

Всички с благодарност се отпуснаха на сухия песъчлив под на пещерата.

— Не е зле да похапнем — предложи Ян и Бланка започна да отваря сака си. Гърланд извади отварачка и започна да отваря консервата с кренвирши, която му подаде младата жена.

Докато бегълците се хранеха в тъмната пещера, пилотът на хеликоптера се свърза по радиотелефона със Смирнов.

Един от техниците беше прокарал малък високоговорител на тавана на палатката и двамата с Малик имаха възможност да следят всички подробности на преследването.

Пилотът докладва, че камионът е спрял в гората, точно в центъра на квадрант 15 от военнополовия планшет. Смирнов засече мястото и вдигна под тревога най-близкия патрул. После се облегна назад и запали цигара. Не беше спал цели трийсет и шест часа и започна да изпитва умора, въпреки желязната си издръжливост. Лицето му беше бледо и загрижено.

Малик пристъпи към масата и се взря в картата.

— Намират се на по-малко от десет километра от границата — процеди той.

— Така е — съгласи се Смирнов и изтръска пепелта си на земята. — Сук насочи натам допълнителни сили, освен това всички застави са в състояние на тревога. — Вдигна глава към Малик и добави: — Искаш ги живи и точно това е шансът им да се измъкнат! Запомни, че ти си дал заповед да бъдат заловени живи, приятелю! А това означава, че дори и да ги засекат, граничарите не могат да стрелят по тях. Така ли е?

— Притежават изключително ценна информация! — намръщи се Малик.

— И спокойно могат да се измъкнат заедно с нея! — подхвърли Смирнов, свивайки рамене. — Вече имат и автоматично оръжие, не забравяй това! Как очакваш да реагират нашите хора, ако по тях бъде открита стрелба? Казах ти, че напразно се опитваш да хванеш Гърланд жив. След като вече си поел този риск, би трябвало да ме прикриеш в случай, че ги изпуснем...

— Не трябва да им позволим това! — изръмжа Малик.

— Това е нещо по-друго — въздъхна Смирнов. — Да считам ли, че заповедта ти за залавянето им живи отпада?

Малик се поколеба. Даваше си ясна сметка, че изпусне ли тези хора, Ковски ще получи отдавна чакания шанс да го отстрани. Освен това знаеше, че началникът му държи много на информацията, която притежаваха Уъртингтън и момичето.

— Отпада! — кимна най-сетне той. — Те не трябва да се прехвърлят оттатък!

— Така вече можем да бъдем сигурни, че ще ги спрем — доволно въздъхна Смирнов. — Сук разполага с петдесет души отлични стрелци, всеки от тях има телескопичен мерник на пушката си. Вече са заели позиция и покриват всички възможни точки на евентуалното пресичане на полосата... Дръж, запали една цигара — на масата се появи златиста кутийка „Бенсън & Хеджис“.

Смирнов взе микрофона и се зае със съответните инструкции.

— Живи или мъртви! — повтаряше той. — Предишната заповед е анулирана! Повтарям: живи или мъртви!

Малик запали цигара и се изправи:

— Отивам там — каза той. — Ще поддържаме връзка по радиото. Сук е глупак и не мога да му се доверя...

— Както искаш — сви рамене Смирнов. — Вероятно ще ги хванат още преди да си стигнал там...

Малик втренчено го изгледа, после се обърна и излезе от палатката. Качи се в една от радиофицираните коли с висока проходимост и каза на сержанта зад волана да тръгва към квадрант 15.

Сержантът проучи картата, кимна и запали мотора.

— За колко време ще стигнем? — попита Малик.

— Два часа, другарю... Пътищата са тесни и опасни.

— Давам ти час и половина! — отсече Малик. — Закъснееш ли дори с минута, можеш да кажеш сбогом на нашивките си!

— Предпочитам да кажа сбогом на нашивките, вместо на живота си — сви рамене сержантът.

Малик се усмихна. Правеше го съвсем рядко, но тази откровеност му хареса.

— Добре тогава — рече той. — Карай бързо, но безопасно!

Лейтенант Ян Стурца излезе от гората и се насочи към Сук, който чакаше край джипа си.

Стурца беше млад и фанатично надъхан офицер, който вече беше успял да си изгради репутацията на безмилостен и дори жесток човек. Слаб, но жилав, с руси коси и тънки устни, той се радваше на пълно доверие от страна на своите началници. Сега се изправи пред Сук и стегнато отдаде чест.

— Докладвай! — рязко излая Сук.

Беше дълбоко разтревожен, тъй като си даваше сметка, че Малик не би се поколебал да го отстрани. Претърсването се проточваше прекалено дълго и той не можеше да си представи какво го чака при евентуален провал.

— Намират се някъде в тази гора, другарю Сук — стегнато започна Стурца. — Няма начин да се измъкнат, тъй като гората е плътно обкръжена от батальон войници плюс разузнавателни кучета. Всеки момент ще започнем свиването на кръга. Ще ги заловим в рамките на един час.

— Откъде си толкова сигурен, че са тук? — попита Сук.

— Изоставиха камиона преди трийсет и пет минути. Кучетата хванаха следата и я загубиха ей при тази река. Но това е достатъчно, за да бъдем сигурни, че са навлезли в гората. Отвъд реката е позицията на моите хора, така че тази посока отпада. Не са се появили обратно тук, следователно се крият някъде из гъсталаците.

— Добре, действай! — подкани го заповеднически Сук. — Иди и ги хвани!

Стурца отдаде чест и се отдалечи. Махна с ръка на един подофицер, който чакаше наблизко и онзи наду свирката си. Колегите му, заели позиция на различни места в гората, чуха сигнала и на свой ред започнаха да свирят. Веригата от войници, разделени само на крачка един от друг, започна да се придвижва напред.

Сук гледаше началото на операцията, без да помръдва. Към него се приближи един радист и мълчаливо му подаде микрофона. Смирнов съобщаваше, че Малик е тръгнал насам. Изпотен от притеснение, Сук прекъсна връзката и яростно пропсува.

— Само си губи времето — миг по-късно се включи той. — В рамките на един час операцията ще приключи, бегълците са обкръжени от всички страни.

— Вече му го казах — отвърна Смирнов. — Другарю Сук, няма да е зле да ги хванете преди неговото пристигане!

Предупреждението беше достатъчно ясно. Сук слезе от радиоколата и се насочи към гората. Изправен на малко възвишение, той гледаше как Стурца и подофицерите подканят войниците да вървят напред. След миг всички изчезнаха от погледа му.

Гората оживя от тропота на войнишките ботуши. Скоро Стурца си даде сметка, че операцията ще продължи далеч повече от час. Поддържаше постоянна радиовръзка с войниците от противоположната страна на гората и скоро се увери, че те напредват доста бавно. Там имаше доста гъсталаци, които изискваха внимателна проверка. А младите войници знаеха, че бегълците са добре въоръжени и това ги правеше още по-предпазливи.

Придвижвайки се на почетно разстояние зад веригата, старшините псуваха и проклинаха, убедени, че ако внезапно се натъкнат на бегълците, огънят ще поемат именно войниците.

След седемдесет напрегнати минути войниците на Стурца стигнаха до потока. Спряха на място и изчакаха лейтенанта, който се

изправи на брега и внимателно се вгледа в насрещните шубраци. След няколко минути оттам трябваше да се появят войниците от другата страна на блокадата, прецени той. Вече чуваше пукота на съчките под краката им. Няма смисъл да се прехвърлят оттатък. Всеки момент очакваше да чуе викове и изстрели, които щяха да означават откриването на бегълците.

Неспособен да потисне дълбокото си безпокойство, Сук настигна веригата и се насочи към Стурца.

— Какво чакаш? — гневно избухна той. — Страх те е да не си намокриш краката, така ли?

— Пръстенът се затвори — отвърна лейтенантът. Лицето му беше напрегнато, по горната му устна се появиха ситни капчици пот.

— Затвори ли се? — зяпна Сук. — Къде са тогава твоите пленници?

Още докато говореше, очите му зърнаха приведените фигури на войниците, които внимателно се приближаваха към отсрещния бряг.

— Къде са?! — истерично повтори той и размаха юмрук под посърналото лице на младия лейтенант. — Идиот такъв! Ще те дам под съд!

Стурца мълчеше, тялото му беше изпънато като струна. Моментът беше особено тежък за него, тъй като беше абсолютно сигурен в успеха на операцията.

Сук продължаваше да крещи и да го залива с ругатни. Изведнъж млъкна, тъй като един ясен и деспотичен глас се обади иронично зад гърба му:

— Другарят Сук май е ядосан!

Лицето на Сук пребледня, той бавно се обърна и се озова очи в очи с Малик. Зелените очи на руснака бяха като от стъкло, лицето му — абсолютно каменно.

— Другарю Малик... — направи опит да се съвземе Сук. — Тоя глупак твърдеше, че са в гората. Петстотин души взеха участие в претърсването й... Но те очевидно не са тук!

Малик му направи знак да млъкне и пристъпи към Стурца.

— Защо мислите, че са тук, лейтенант? — спокойно попита той.

Стурца прочисти гърлото си и обясни.

— Кучетата поеха следата им още от камиона и някъде тук я изгубиха... Това доказва, че наистина са влезли в гората. Очевидно са

вървели известно време по течението на потока, за да заблудят кучетата. Гората е претърсена сантиметър по сантиметър. Просто не мога да разбера как са успели да се изплъзнат!

Малик го наблюдаваше през присвитите си очи. После бавно кимна с глава. Този младеж му вдъхваше доверие.

— Биха ли могли да използват лодка? — попита той.

— Поставил съм засада и в двата края на реката — отвърна Стурца. — Не могат да минат незабелязано покрай хората ми. Реката е напълно отцепена.

— Значи остава гората, така ли? — попита Малик и запали цигара.

— Точно така, другарю Малик.

— И въпреки всичко изчезнаха. Да не би да са призраци? След като не са в гората и не са в реката, остава да са някъде под земята! Има ли в тази гора пещери, дупки?

— Не зная, другарю Малик.

Един млад подофицер наблизко пристъпи крачка напред.

— Разрешете да доложа, другарю лейтенант! — изпъна се той.

— Какво има, сержант? — попита Малик.

— Недалеч оттук има вентилационна шахта, която води към изоставен меден рудник — докладва сержантът. — Играл съм там като дете! — Очите му бяха отправени някъде над главата на Малик, от притеснение лицето му се окъпа в пот.

— Можете ли да ни заведете дотам? — попита Малик.

— Тъй вярно! Доста години не съм ходил натам, но мисля, че ще я откроя.

— Съобщете на Смирнов! — извърна се Малик към Сук. — Не е необходимо да идвате с нас.

Обърна гръб на объркания дебелак, направи знак на лейтенанта и каза:

— Водете, сержант!

Сук остана да гледа подире им с ясното съзнание, че това е краят на кариерата му.

Гърланд и Ян седяха върху пясъка, облегли гърбове в стената на пещерата. Двете момичета и Уъртингтън дълбоко спяха. Ян беше

взел свещта и чертаеше с пръст върху пясъка картата на рудника.

— Не е най-доброто място, в случай че се изгубим — промърмори той. — Тунелът вдясно от теб води към вътрешността на мината и е напълно наводнен. Този вляво ще ни отведе на повърхността, но точно сред минното поле. Ако използваме него, все пак ще елиминираме полосата и първата телена ограда. Мините са заровени на десетина сантиметра от повърхността и се възпламеняват от вибрационни детонатори. Трябва им доста силна вибрация. Моят приятел започна прехвърлянето си в осем часа вечерта, малко след като се мръкна. Пълзя по корем цели четири часа, но успя. С положителност е минал над няколко мини, но го е сторил бавно и с безкрайно внимание. — Ян вдигна глава и потърка гъстата четина по брадата си. — Ние сме петима и това означава пет пъти по-голяма степен на опасност. Предлагам двама от нас да минат първата нощ, двама — втората, един да остане за третата... Аз ще тръгна с жена си, а ти сам прецени дали да останеш последен, или да оставиш Уъртингтън. Според мен ти трябва да си с момичето, тъй като можеш да го контролираш, ако изпадне в паника, а Уъртингтън не може...

Гърланд мълчаливо кимна с глава.

— Остава обаче още една ограда... — продължи Ян. — Двойна, по нея тече ток с високо напрежение... Но почвата под нея е изключително мека, благодарение на подпочвените води... Не е невъзможно човек да се промъкне отдолу, ако плътно се притисне в калта... Калта положително ще поддаде под тежестта на тялото... Разбира се, докоснеш ли жицата — все едно че си седнал на електрическия стол!

— Всичко това звучи много привлекателно! — направи гримаса Гърланд. — А наблюдателните кули?

— Най-близката е на сто метра вдясно от мястото. Онази вляво е на повече от триста... Въртящите се прожектори на двете кули почти се докосват, но все пак можем да се надяваме, че ще попаднем в сенчестата отсечка между лъчите им. — Ян сви рамене и запали цигарата си от свещта. — Вече ти казах, че можем да се прехвърлим само с късмет... При това с много късмет!

— Така е — въздъхна Гърланд, погледна още малко плана на рудника върху пясъка, после го изтри с широката си длан.

— Дори и да успеем да се прехвърлим оттатък, трябва да продължим да пълзим — добави Ян. — Ако ни засекат, граниচারите на вишките ще открият огън. И дума не може да става да се изправим на крака и да хукнем! Най-малко шестстотин метра ни делят от първото прикритие и дотам трябва да стигнем пълзешком!

— Пресвета Дево! — възкликна Гърланд. — Каква операция!

— Не е невъзможно. Видях с очите си, че е осъществимо!

— Но ако някой от нас допусне грешка, всички отиваме по дяволите! Веднага ще засекат мястото на преминаването! — Гърланд отправи един замислен поглед към Ян и добави: — Аз трябва да бъда пръв, Ян. Нося в себе си свръхсекретен документ, който на всяка цена трябва да стигне до Париж! Толкова е важен, че наистина трябва да го пренесе!

— Никакъв документ не може да бъде по-важен от живота на жена ми! — твърдо отговори Ян. — Не! Доведохме ви дотук, но сега ние ще преминем първи!

— Но ако се натъкнете на мина, аз никога няма да успея да мина оттатък! — отвърна Гърланд. — Уверявам те, че този документ е далеч по-важен от живота на Бланка, пък и на всеки друг. Съжалявам, но наистина е така!

— И аз съжалявам, но ние с жена ми сме първи! — твърдо повтори Ян. — Ти не знаеш къде точно трябва да се пълзи. Ако не тръгнем първи ние, никой няма да се прехвърли оттатък!

— Да хвърлим чоп — предложи Гърланд, който никога не отказваше да опита късмета си.

— Не хвърлям чоп, когато става въпрос за живота на жена ми! — хладно рече Ян. — Или ние сме първи, или никой няма да мине!

Гърланд внимателно погледна твърдото му решително лице. Стана му ясно, че този човек няма да отстъпи. Не го осъждаше — вероятно би постъпил по същия начин, ако имаше за съпруга жена като Бланка.

— Добре, печелиш — въздъхна той. — Вие сте първи.

— Прекрасно — отвърна Ян. — А сега възнамерявам да подремна. Утре вечер тръгваме ние, вдругиден — вие двамата с момичето. Накрая ще остане Уъртингтън.

Англичанинът, който от известно време мълчаливо се вслушваше в шепота им, изведнъж скочи на крака и насочи пистолета си към

двамата.

— Чух всичко! — извика той. — Нямам намерение да минавам сам отатък! Никакво намерение!

— Господи, каква си гнида! — изгледа го отегчено Гърланд. — Махни тоя пистолет и си легни, да те вземат мътните!

— Няма да стане! — кресна Уъртингтън. — Първи ще минем ние двамата с теб! Мейла може да почака, докато тези нещастни селяци...

— Млъкни! — кресна Гърланд и Уъртингтън стреснато се сви. — Слушайте!

Застинаха неподвижно и ясно дочуха далечни гласове в дъното на тунела. Гърланд грабна един автомат и безшумно се плъзна по посока на вентилационната шахта. Не след дълго гласовете звучаха вече съвсем отчетливо.

Малик, Стурца и сержантът току-що бяха стигнали до дупката и спряха на ръба ѝ.

— Ето я, другарю — прозвуча гласът на сержанта.

— Накъде води? — попита Малик.

— До нещо като пещера, стига се в нея през дълга галерия. От пещерата излизат още две галерии, но никога не съм влизал в тях...

— Има ли и други изходи? — попита Малик и гласът му долетя съвсем ясно до Гърланд, който беше приклепнал в мрака на няколко метра от тях. Малик говореше на немски.

— Не зная. Като бях момче...

— Не ме интересуват детските ти спомени! — рязко го прекъсна Стурца. — Ще слеза долу и ще проверя!

— Почакайте — спря го Малик. — Ако бегълците са вътре, работата може да стане напечена. Един от тях е особено опасен! Ще направим друго... Ще пуснем бомба със сълзлив газ, а след нея ще пратим войници с противогази. Така ще бъдем абсолютно сигурни.

— Не разполагаме с такива гранати — нетърпеливо отвърна Стурца. — Ще слеза долу, другарю Малик. Аз ръководя тази операция! — Лейтенантът откачи една от трите гранати на колана си и се насочи към дупката.

Гърланд се обърна и хукна обратно към пещерата.

— Бързо! — извика той. — Всеки момент ще бъдат тук! — Двете жени се бяха събудили и вече бяха готови за път. — Поемаме по тунела

към границата!

Гърланд хукна обратно, а Ян събра раниците и подкара жените по посока на лявата галерия.

Уъртингтън остана сам. Откакто бе напуснал дома си, той постоянно си повтаряше, че няма бъдеще. Но сега изведнъж усети как душата му се изпълва от непреодолимото желание да докаже на себе си и останалите, че не е малодушен слабак. Пое дълбоко дъх и се втурна след Гърланд. Онзи чу стъпките му, обърна се и размаха ръце:

— Не, не! Сам ще се оправя. Ти върви с другите!

— Искам да ти помогна! — отчаяно промълви Уъртингтън, едва различаващ силуета на американеца в дъното на тунела.

— Върви по дяволите! — изръмжа Гърланд, обърна се и продължи напред.

Уъртингтън се поколеба. Беше уплашен до смърт, но в момента се чувстваше като човек, който неволно е захапал твърда ябълка с болния си зъб. Искаше да си докаже, че не е по-лош от Гърланд. Ако и сега се провали, нямаше никаква надежда да спечели сърцето на Мейла — единствената причина все още да е жив! Даде една минута аванс на американеца, после го последва нагоре в тъмния тунел. Лицето му беше плувнало в пот, а ръката му стискаше пистолета с такава сила, че на дланта му излезе мехур.

Стурца се спусна в дупката, подхлъзна се и падна. В следващия миг пъргаво скочи на крака.

Гърланд се залепи за стената на тунела и зачака. Стурца не го забеляза, но в замяна на това видя бавно приближаващата се фигура на Уъртингтън. В същия миг го видя и англичанинът, вдигна пистолета си и стреля. В ограниченото пространство на тунела изстрелът проехтя като гръмотевица. Стурца падна, но в последния момент успя да хвърли гранатата, която държеше в ръка. Тя удари Уъртингтън в гърдите и изтрака на земята. Изгубил ума и дума от страх, англичанинът се просна върху нея, търсейки неволно някакво прикритие. Гранатата експлодира, Гърланд усети как нещо влажно се залепи по лицето му, част от свода се срути, той се оказа затънал до кръста в пръст и камъни, напълно оглушал от взривната вълна. След няколко секунди се измъкна от камъните и с олюляване се насочи към проснатия в дупката Стурца. Младият лейтенант беше в безсъзнание, от тялото му течеше кръв. Гърланд опипа колана му и откачи двете

останали на него гранати. После се обърна и се втурна към мястото, на което допреди малко беше стоял Уъртингтън. Щракна запалката си и се намръщи. Англичанинът се беше превърнал в кървава каша от месо и кости, единствено дрехите му показваха, че това доскоро е било жив човек.

На входа на пещерата го посрещна Ян с автомат в ръка.

— Уъртингтън е мъртъв — съобщи му Гърланд. — Връщай се!

— Ти добре ли си?

— Да! Мърдай по-живо!

Ян се подчини, в същия миг откъм вентилационната шахта се разнесе нов шум от падащи камъни. Гърланд издърпа предпазителя на една от гранатите и я търкулна в тунела.

Експлозията предизвика ново срутване. Американецът повтори действието си и с другата граната, изчака взрива и се насочи да види резултата. Тунелът беше окончателно затрупан, никой не можеше да премине през грамадата от камъни и пръст, изпълнила го до свода. Кашляйки от гъстия прах и дим, той се върна обратно, прекоси пещерата и се насочи към галерията, пред която го очакваше Ян.

— Какво стана? — попита чехът и вдигна свещта в ръката си, за да огледа по-добре покрития с прах и кръв Гърланд.

— Блокирах галерията — запъхтяно отвърна той. — Ще им трябва доста време, за да я разчистят... — Последните му думи потънаха в оглушителен трясък, земята се раздвижи като жива под краката им, облак прах се насочи към тях. Гърланд чу приглушения писък на Мейла и уморено подхвърли: — А сега се срути и пещерата... Дано си помислят, че сме затрупани! — С тези думи той мина покрай Ян и се отпрати към двете млади жени, които потръпваха от страх малко по-нагоре.

Малик се дръпна по-надалеч от дупката в мига, в който експлодира първата граната. Видя облаците дим и прах, които изскочиха от шахтата и яростно скръцна със зъби.

— Какво прави тоя глупак?! — злобно просъска той.

Сержантът до него мълчеше. Малик наостри слух и зачака. Скоро се разнесоха нови две експлозии, последвани от тежко срутване.

— Извикай подкрепление! — завъртя се към сержанта той. — Бързо!

Сержантът изчезна сред дърветата, а Малик проследи новия облак прах, който изригна от шахтата. Във вътрешността на тунела продължаваха да се сричат скали и той направи гримаса. Оня глупак е предизвикал общо срутване с тъпите си гранати, въздъхна той.

Това обаче още не означаваше, че бегълците са погребани в стария рудник. Може би от него има и други изходи! Дали някой знае за тях? Изправен в близост до шахтата, Малик изведнъж си даде сметка, че губи ценно време и трябва да предупреди Смирнов.

Обърна се и хукна подир сержанта с дълги, отмерени скокове. На средата на пътя срещна сержанта, който се връщаше обратно, начело на петима войници с бледи и напрегнати лица.

— Останете на пост край шахтата! — спря да си поеме дъх той. — Никой да не се спуска вътре!

После отново хукна към радиоколата. Едва след двайсетина минути успя да получи връзка със Смирнов и накратко му описа положението.

— Открий някой, който познава този рудник! — заповяда той. — Все някъде трябва да е останала карта или план... Сигурно има и други изходи. Изпрати ми хора с противогази, искам да разбера какво е състоянието на шахтата. Изпрати и една линейка!

— Всичко това ще отнеме време — предупреди го спокойно Смирнов.

— А ти побързай! — тросна се Малик и затръшна слушалката.

Мейла изпитваше усещането, че този тунел е дълъг поне сто километра. Водеше Ян с потрепваща свещ в ръка, зад него беше Бланка, а Мейла и Гърланд завършваха колоната на крачка след тях.

Все още не можеше да повярва, че Уъртингтън е мъртъв. Ако не я подкрепяше здравата ръка на Гърланд, положително би се смъкнала на земята и би потънала в сълзи.

Ян си даваше сметка, че темпото е прекалено високо за жените и след пет минути бърз ход спря.

— Малко ще си починем — каза той. — Остават ни още около четири километра.

Момичетата моментално рухнаха на земята, а Гърланд и Ян приклекнаха до тях. Въздухът в галерията беше лош, всички дишаха

със затруднение.

— Сега вече се налага да прекосим границата още тази нощ! — каза Ян и с мъка различи стрелките на часовника си в полумрака. — След два часа сме при изхода, навън ще бъде достатъчно тъмно. Първи тръгваме ние с Бланка. Граничарите ще са нащрек, но нямаме друг изход. Те скоро ще разчистят срутването и ще тръгнат след нас.

— Има ли и други изходи? — попита Гърланд.

— Не, този е единственият — отвърна Ян. — През галерията вдясно се излиза направо в Австрия, но тя е наводнена. Преди време опитахме, но е невъзможно. Трябва да се плува цели четири километра! Водата е мазна и лепкава, няма въздух.

— Каза, че дясната галерия извежда направо в Австрия, така ли? — остро попита Гърланд.

— Да, но това нищо не означава. Никой не е в състояние да преплува разстоянието. Освен че водата е гадна, над нея са се събрали отровни газове... Пълно е с водни плъхове. Не си губи времето да мислиш за бягство по този начин.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Не мисли, че не сме се опитвали. Миналата година един приятел пое по този път, защото не посмя да прекоси минното поле. След няколко дни тялото му изплува... — Намръщи се и добави: — Омазано, подуто и полуизядено от плъховете... Не, оттам не може да се мине! А сега е време да тръгваме!

Отново поеха по тясната галерия. Движеха се по-бавно, тъй като тя видимо се издигаше към повърхността. На всеки половин час Ян даваше десетминутна почивка. Ръката на Гърланд вече не напускаше кръста на Мейла. По лицето ѝ се стичаха сълзи, краката ѝ едва се влачеха, съзнанието ѝ беше помътено.

Малик се върна при шахтата. Сержантът и петимата войници седяха върху едно повалено дърво с насочени към дупката автомати. Лицата им бяха напрегнати.

Дим и прах вече нямаше. Малик предпазливо надникна надолу и насочи лъча на мощно фенерче в галерията.

Въздухът очевидно се беше прочистил, но той нямаше никакво намерение да рискува живота си в тази дупка. Изправи се, подаде

фенерчето на сержанта и заповяда:

— Спускай се долу!

Младежът кимна и без всякакво колебание се насочи към дупката. Провеси се на ръце и скочи.

Малик нетърпеливо чакаше. След няколко минути долу се появи лицето на сержанта и той тихо съобщи:

— Лейтенантът е мъртъв.

Малик коленичи на ръба.

— Това не ме интересува! — троснато извика той. — Какво е състоянието на галерията?

— Срутена е изцяло.

— Има ли въздух?

— Да, няма проблеми.

Малик се поколеба, после провеси крака и скочи в дупката.

— Има и още един труп, другарю Малик — добави сержантът.
— Разкъсан от гранатата...

Малик се насочи навътре и освети лицето на мъртвия Уъртингтън. После го прескочи и се зае да изследва срутването. Насреща му се издигаше непробиваема стена от камъни и пръст, отвъд нея продължаваха да се ронят скални късове. Изруга под нос и се замисли. Дали бегълците са затрупани? Не можеше да поема никакви рискове и трябваше да разбере дали този рудник има и други изходи.

Трима от войниците легнаха по корем и го изтеглиха от шахтата, същото сториха и със сержанта.

— Останете тук да посрещнете линейката — нареди им Малик и закрачи обратно към радиоколата.

В палатката край фермата Смирнов ядосано крещеше в слушалката. Беше успял да открие у дома му съответния чиновник от Министерството на минната промишленост и настояваше да научи подробности за изоставения рудник. Чиновникът каза, че може би съществува план на рудника, но не може да го открие преди следващата сутрин, просто защото министерството е затворено.

— Искам го незабавно! — изрева Смирнов. — Разбирате ли? Незабавно!

— Изключено, другарю! — упорстваше чиновникът.

— Нищо не е изключено! След малко тръгвам за Прага и ако планът не ме чака, лошо ви се пише! — Смирнов беше извън себе си от гняв. — Въпросът е от международно значение и този план трябва да бъде открит! — После тресна слушалката.

Дълбоко под земята Ян отново погледна ръчния си часовник.

— Минава девет, навън вече се е мръкнало — рече той. — Още няколко метра и сме при изхода.

Бяха се скупчили в края на тунела, през полускритата сред храсталаците дупка нахлуваше хладният нощен въздух и милваше сгорещените им лица.

— За прекосяването на минното заграждение ще ни бъдат необходими най-малко четири часа — предупреди ги Ян. — Казах вече какво може да се случи, затова трябва да се придвижваме изключително бавно и внимателно! Един метър трябва да се изминава за не по-малко от пет минути и тогава всичко ще е наред!

— Ясно — кимна Гърланд.

— Добре тогава — усмихна се Ян и стисна ръката му. — Късмет!

— На теб също — въздъхна Гърланд.

Момичетата се разцелуваха. Мейла продължаващи да трепери, Бланка загрижено я погали по косата.

— Успокой се — прошепна тя. — Той ще се грижи за теб, защото прилича на мъжа ми.

Ян постави ръка на рамото ѝ, Бланка се отдръпна и го последва към изхода на галерията.

Мейла потръпна и неволно се обърна към Гърланд. Той я притисна до себе си.

— Ще имаш какво да разказваш на внуците си — усмихна се едва забележимо американецът. — Направо ще ги просълзиш!

— Не искам никакви внуци! — простена Мейла. — Страх ме е!

— Глупости! — отвърна Гърланд. — Аз за какво съм тук! — Ръката му я притисна още по-здраво, устните му намериха нейните.

Мейла неволно отвърна на целувката му, ръцете ѝ се обвиха около широките му рамене. След малко той нежно я отблъсна, хвана я за ръка и я повлече към изхода.

Ян и Бланка вече бяха успели да се промъкнат през храсталаците. Ниско приклекли, те внимателно наблюдаваха невинната на вид полянка със сочна трева, която ги делеше от оградата с електрически ток.

Гърланд и Мейла се присъединиха към тях.

На всеки две минути ослепителните лъчи на прожектора от близката вишка опипваха заграждението. Те почти се засичаха с лъчите на прожектора от другата страна, но между тях все пак оставаше тясна тъмна ивица.

— Ще се насочим натам — тихо промълви Ян, остави настрана раницата и автомата и каза нещо на чешки. Бланка се извърна към него и се усмихна, после двамата нежно се целунаха.

— Сбогом — обърна се Ян. — Ще се видим в Австрия!

Двамата мъже докоснаха ръцете си, после Ян се свлече по корем и предпазливо запълзя напред. Напрегната и пребледняла, Бланка все пак съумя да отпрати една прощална усмивка към Мейла, след което запълзя след мъжа си.

Гърланд откри, че се поти от напрежение. Мейла стискаше ръката му, тялото ѝ тръпнеше от вълнение. Той я притегли към себе си.

Ян и Бланка се придвижваха напред сантиметър по сантиметър. При преминаването на лъча над главите им, те застиваха неподвижно в тревата, после продължаваха едва забележимото си придвижване.

Напрежението беше огромно, дори железните нерви на Гърланд бяха обтегнати до крайност. Мейла не издържа и зарови лице в гърдите му.

Дали ще успее да я превода оттатък, запита се угрижено Гърланд. Напълно е възможно да изпадне в паника. Ще трябва да я държи редом с мен, иначе ще откаже да ме последва. Работата е там, че не мога и да я пусна пред себе си, защото не зная какво може да направи...

Все още виждаше двете фигури, които пълзяха с безкрайна предпазливост през смъртоносната трева. Бяха изминали едва десетина метра. Гърланд много искаше да запуши, но си даваше сметка, че огънчето би го издало.

Минутите бавно се точеха.

— Напредват успешно — прошепна Гърланд и притисна Мейла до гърдите си. — Успокой се, имат много време пред себе си...

После се случи непоправимото. Гърланд така и не разбра какво стана. Вероятно Ян е притиснал с лакът някоя мина. Експлозията беше оглушителна, тялото на Ян отхвъркна във въздуха и се стовари върху тревата с болезнен тътен. Падането му предизвика нова експлозия, Мейла изпищя.

Гърланд безпомощно я притискаше към себе си. Устата му пресъхна, усещаше сърцето си в гърлото.

Бланка скочи на крака и хукна към Ян, но в този момент от двете вишки се разнесе силна картечна стрелба.

Гърланд ясно видя как куршумите я надупчиха. Тялото ѝ се олюля и рухна по гръб, предизвиквайки нова експлозия.

Цялата граница полудя. Тежките картечници усилиха безсърдечния си лай, куршумите бродираха земята и вдигаха малки облачета прах, разхвърча се трева.

Някъде зави сирена и нощта се превърна в кошмар.

ОСМА ГЛАВА

Вече цял час Малик стоеше в радиоколата и кипеше от гняв. Радистът до него не вдигаше глава от масата, зает да записва пристигащите от всички страни съобщения. Едно от тях гласеше, че Смирнов внезапно е заминал за Прага, останалите не съдържаха нищо важно. Малик беше сигурен, че помощникът му ще се върне от столицата с карта на рудника, в момента трябваше да си наложи търпение и да чака.

Запали цигара и се послуша. Стори му се, че някъде далеч нещо избухна, после още веднъж... Да, да, това беше експлозия. Изостреният му слух долови далечна автоматична стрелба, очите му неволно се извърнаха към радиста, който беше свалил слушалките си и също беше наострил уши.

Кратка пауза, после радистът каза нещо в микрофона пред себе си. Почака малко, после отново повтори изречението. След миг свали слушалките и извърна възбуденото си лице към Малик.

— Имало е опит за нарушение на границата, другарю Малик! Мъж и жена са загинали в минното заграждение. В момента нещата се изясняват.

Вероятно е бил Гърланд, помисли Малик.

— Искам отличителни белези на жертвите! — извика той. — Бързо!

Сержантът отново си сложи слушалките, прещрака няколко ключа на радиостанцията, после поклати глава:

— Изключили са се.

— Продължавай да ги търсиш!

— В момента тече радиограма — каза сержантът. — Другарят Смирнов търси връзка с другаря Малик. — Свали слушалките си и ги подаде на руснака.

— Борис?

— Аз съм. Открих картата на рудника. Има само два изхода. Единият е напълно наводнен, а другият води до минното заграждение.

— Вече се опитаха да минат оттам. Двама загинаха — съобщи му Малик. — Сигурен ли си за наводнената галерия?

— Да. Пълна е догоре.

Малик помисли малко и каза:

— Върни се обратно и донеси картата.

После върна слушалките и микрофона на радиста:

— Опитай се да получиш описанието на убитите.

Сержантът отново се залови за ключовете и след известно време успя да получи връзка.

— Трупите са в минното заграждение — съобщи на Малик той. — Ще им трябва известно време, за да ги измъкнат оттам. През бинокъл се вижда, че мъжът е едър и силен, а жената — руса.

Дали е Гърланд, отново се запита Малик. И дали, ако е жив, ще опита да се измъкне през наводнената галерия? Искаше да бъде сигурен, въпреки твърденията на Смирнов. Искаше да е спокоен, че ако е жив, Гърланд е вътре в рудника и няма начин да се измъкне.

Няма как, ще се наложи да изчака завръщането на Смирнов, въздъхна той.

— Попитай ги колко време ще им трябва за разминиране на заграждението — нареди на радиста Малик.

Сержантът влезе във връзка с една от наблюдателните кули, размени няколко реплики с колежата си насреща и се извърна към Малик:

— Не по-малко от пет часа. Няма детектори за откриване на мини и чакат да им докарат. Разчистването ще бъде бавно и доста опасно.

Малик имаше известен опит като граничар и знаеше, че нещата често стават бавно и трудно. Пет часа! Ако Гърланд е жив, той може да направи куп поразии за подобен отрязък от време! Включително и да се измъкне!

Слезе от колата и започна да се разхожда напред-назад по пътечката. Палеше цигара от цигара и напрегнато размишляваше.

Два часа по-късно се появи Смирнов. Беше карал като луд и на два пъти за малко не изхвъркна от пътя. Дори Малик се изненада от бързото му завръщане, очакваше го най-малко след два часа и половина.

— Дай картата! — приближи се към прашната кола той, едва изчакал помощникът му да слезе от нея.

Нетърпеливо я пое и я разгъна върху покрива на колата, после щракна фенерчето си.

— Ето ги двата изхода — посочи Смирнов. — Виждаш, че единият стига на повърхността на триста метра навътре в австрийска територия. Но ме увериха, че той отдавна е блокиран.

— Какво означава блокиран? — настоятелно попита Малик.

— Пълен е с вода в продължение на четири километра.

— Гърланд като нищо ще ги преплува!

— Това не е басейн, а застояло и смрадливо блато, което гъмжи от водни пльхове — усмихна се Смирнов. — Жив ще го изядат! А над водата има смъртоносна концентрация на земни газове!

— Откъде знаеш? — сопна се Малик.

— Преди шест месеца са вземани проби. Газовете са абсолютно смъртоносни.

— Но досега може да са се разсеяли...

— Експертите твърдят, че галерията е непроходима — сви рамене Смирнов. — Или им вярваш, или не.

— Щях да им повярвам, ако си нямахме работа с Гърланд. Но с него всичко е по-различно. Той е в състояние да се възползва и от най-малкия шанс!

— И какво мислиш да правиш?

Малик се отдръпна от колата, направи няколко крачки и потъна в размисъл. После се върна обратно при картата.

— Вторият изход е тук — каза той и заби дългия си показалец сред разноцветните контури. — И аз ще го чакам пред него, в случай че изобщо се появи!

Смирнов объркано го погледна.

— Да не си полудял? Там е австрийска територия и нищо не можеш да му направиш!

— Мога и още как! Дупката е на някакви си триста метра от граничната бразда. Ще го застрелям и ще се върна отсам преди пристигането на австрийските граничари.

— Чиста лудост!

— Гърланд не трябва да се измъкне!

— Добре тогава — въздъхна Смирнов. — И аз ще дойда с теб!

— Не. Ти трябва да си тук. И да организираш прибирането ми веднага след като чуеш изстрелите. Някой трябва да прекъсне електрическия ток по оградата, а през минното заграждение трябва да се направи проход. Не се доверявам на тези глупаци, искам ти лично да се погрижиш за всичко!

— Но ти дори не знаеш дали Гърланд ще се появи оттам — възрази Смирнов. — Може да се окаже, че напразно рискуваш живота си!

— Готов съм да поема този риск. Ако не се появи, това ще означава, че е останал затрупан в рудника. Ще пратим войници долу, веднага след като се разчисти минното заграждение. Но не искам нищо да пропусна. Сега да вървим на граничния пункт и да видим какво става с онези трупове. Тук нямаме повече работа.

С тези думи той се настани зад волана на колата, с която току-що пристигна Смирнов и завъртя контактния ключ. Помощникът му побърза да се настани до него.

Колата изрева и се стрелна напред, зад нея се вдигна гъста завеса от прах.

Гърланд се питаше колко време им остава преди изходът на рудника да бъде открит от войниците. Даваше си сметка, че шансовете им за оцеляване са близки до нулата, но не мислеше за поражението — просто такъв си беше по характер. Знаеше и друго — сам положително би намерил някакъв изход от ситуацията, но с това момиче, близо до истерията, на гърба — едва ли.

Продължаваха да стоят до отвора на шахтата и гледаха как ярко осветената полянка просто ври и кипи от куршумите. Мейла плачеше, без да отмества очи от двете неподвижни тела пред нея.

Гърланд се изправи и я изтегли до себе си.

— Стига! — остро прошепна той. — Съвземи се, чуваш ли?

Вкопчена в него, тя продължаваше да хълца, той грубо я разтърси, после се дръпна крачка назад и силно я зашлеви.

Мейла изненадано пое въздух и понечи да извика, но получи втори плесник, който я залепи за калната стена на галерията и тялото ѝ бавно започна да се свлича надолу. Той я сграбчи с две ръце, изправи я на крака и попита:

— Така е по-добре, нали? — обви раменете ѝ с ръка и добави: — Хайде, мила, време е да се съвземеш. Помогни си сама, за да ти помогна и аз!

— Ти ме удари! — отблъсна ръката му тя. — Ти ме удари!

— Трябваше да го сторя — усмихна ѝ се Гърланд. — Иначе щеше да си останеш на пет годинки...

Тя вдигна ръка и замахна. Той не помръдна. Дланта ѝ се стовари върху бузата му с остър плясък, той продължаваше да я гледа, без да помръдва.

— Хайде, направи го още веднъж, ако ти доставя удоволствие!

Тя го погледна в лицето и в очите ѝ най-сетне проблесна искрица разум.

— Извинявай — прошепнаха устните ѝ. — Не исках... Но бях побесняла! — Пристъпи крачка напред и го целуна по бузата. — Ще ми простиш ли?

— Разбира се.

— Какво ще правим сега?

Гърланд изпусна една дълбока въздишка. Това наистина е най-главният въпрос, помисли си той.

— Ще се измъкнем — рече той. — Няма да е лесно, но ще се измъкнем. Ще минем през галерията, която води направо в Австрия. — После я притегли към себе си и устните му се впиха в нейните. — След три дни ще те поканя на вечеря в най-скъпия парижки ресторант!

Тя се отдръпна назад и на лицето ѝ се появи бледа усмивка:

— Добре, няма да се ангажирам с други...

Обърнаха се и поеха навътре в галерията. Гърланд носеше автомат и раница, а Мейла прикрепяше запалената свещ. След малко повече от час стигнаха разклонението. Колкото по-навътре проникваха, толкова по-лош ставаше въздухът. Скоро и двамата дишаха с усилие. Гърланд отдавна захвърли якето си, сега съблече и ризата. Мейла беше свалила пуловера и крачеше само по сутиен и джинси.

— Стигнахме — прошепна той. — Сега ще поемем надясно. Как се чувстваш?

— Горедолу се справям — отвърна тя. — Но не мога повече да понасям тези панталони! — Ръката ѝ дръпна ципа на джинсите, изпотените ѝ крака забързано ги изритаха.

Очите му неволно пробягаха по стройната ѝ фигура.

— Гледай колкото щеш — усмихна се тя. — Дано това ти доставя удоволствие.

— Много си хубава — усмихна се той. — След три дни ще се любим до полууда. Приеми го като втори ангажимент.

— Добре — кимна тя. — Нямах проблеми.

После поеха по втората галерия. Въздухът стана малко по-добър и те закрачиха по-бодро. След два километра Мейла спря и тихо попита:

— Може ли да си починем? Останах без дъх!

— Разбира се — отвърна Гърланд, пое свещта от ръката ѝ и пусна раницата си на земята. — Заслужила си почивка. А през това време аз ще ида да се поогледам.

— Не! Не искам да ме оставяш!

— Стига, мила! — остро я погледна Гърланд. — Справяш се чудесно, а аз няма да се бавя!

— Моля те... — прошепна тя и тялото ѝ се отпусна на пясъка. Очите ѝ бяха вперени в неговите, ръката и се плъзна зад гърба и откопча сutiена. — Моля те, искам да ме любиш! Угаси, тази свещ и ела!

Той я погледна и тялото му изведнъж натеза от желание. Духна свещта и се отпусна до нея. Ръцете му обвиха тънката ѝ фигура, устните ѝ потърсиха неговите и тихо простенаха. Проникна в нея с цялата си мъжка сила, тя извика и здраво се притисна до него. Дългите ѝ бедра се вплетоха в неговите, хладното ѝ тяло го влудяваше.

Времето спря. Опасността, границата и мрачната галерия се превърнаха в далечни кошмари, телата им се люшкаха на вълните на неземната наслада, душите им се сляха и отлетяха в онази райска градина, която Господ бе създал специално за влюбените.

Гърланд пръв се завърна оттам. Нежно и с безкрайно внимание тялото му се отдръпна от нейното, ръката му продължаваше да гали нежната ѝ кожа. Тя лежеше неподвижно, дишаше равно и спокойно, задоволена и отпусната.

До слуха му достигна шум от течаща вода и съзнанието му се върна в реалността.

— Почини си, скъпа — прошепна той. — Аз ей сега ще се върна.

— Не ме оставяй сама! — каза тя и понечи да го прегърне, но той се дръпна от ръцете ѝ.

— Стой си тук. — Обу набързо панталоните си и запали свещта.

— Марк!

— Веднага се връщам, стой тук и ме чакай!

След няколко крачки вонята се усили, край стената на галерията забеляза пет-шест варела от газьол. Бутна един от тях, той издрънча и се разклати. Варелите бяха празни. Спря на място и се замисли. Празните варели плуват, с тях шансовете им да преминат през наводнената галерия положително ще бъдат по-големи.

Чу стъпките на Мейла и я изчака да се приближи. Тя мъкнеше раницата и автомата.

— Извинявай, но не мога да стоя сама — тихо промълвиха треперещите ѝ устни.

— Виж тук — кимна с глава той. — Ще си направим сал от тези варели, но първо ела да видим откъде започва водата.

Обви рамото ѝ с ръка, вдигна свещта над главата си и пое напред. След няколко крачки пътешествието им свърши. Подът на галерията рязко пропадеше, и в краката им проблесна мазната повърхност на застояла вода. От нея се излъчваше отвратителна воня, двамата неволно сложиха ръце пред устите си.

— Не можем да минем оттук! — дръпна се Мейла. — Просто не можем!

— Друг път няма, скъпа — отвърна Гърланд. — Трябва да минем! — Сложи раницата на земята, отвори я и извади още една свещ. Подаде я на Мейла и пое обратно към варелите. Обърна един от тях и започна да го търкаля към водата. Мейла му осветяваше пътя. Върнаха се за втория варел. В момента, в който Гърланд го обърна, нещо изцърка и се шумугна между краката му. Мейла изпищя и отскочи назад, едната свещ падна от ръката ѝ и угасна.

— Плъх! — потръпна от отвращение тя.

— Вече го няма — успокоително рече Гърланд, вдигна свещта и я запали. — А сега ще те моля да се вземеш в ръце, мила. Имам нужда от помощта ти. — Обърна варела и понечи да го търкудне към водата. — Чакай ме тук, ще отида за още един.

— Идвам с теб! — извика Мейла и хвърли уплашен поглед към тъмната галерия. — Как мислиш, дали има и други?

— Едва ли — излъга Гърланд, който добре си спомняше какво му беше казал Ян. Няма смисъл да я плаши, и без това едва се държи

на краката си, помисли той. Подкара варела към водата и го изправи до първия, после двамата заедно се върнаха за още един. В момента, в който го отместа, отдолу се появи нещо, което твърде много приличаше на змия. Потискайки импулса да отскочи назад, той се закова на място и тихо каза:

— Подай насам свещта!

Доловила напрежението в гласа му, Мейла замръзна от ужас. Подаде му свещта с трепереща ръка и той я вдигна над варела. Не беше змия, а навито на руло дебело въже.

— Късметът ни започва да работи — усмихна се Гърланд и се наведе да го вземе. Изпод въжето изпълзя огромен паяк и бързо се насочи към тъмнината. Мейла изпищя и отскочи назад. При вида на дългите космати крачета направо ѝ прилоша.

— Хайде, стига! — извика Гърланд. — Вече си голямо момиче! Това беше едно паяче и нищо повече! Дръж въжето, а аз ще претърколя варела... — Усмихна се и добави: — Не забравяй, че имаме среща в най-скъпия ресторант на Париж!

— Не съм забравила — отвърна тя и праметна въжето през рамо.

— Така те искам, момичето ми — усмихна се още по-широко Гърланд и започна да търкаля варела в тъмната галерия.

Малик свали бинокъла и намръщено промълви:

— Това не е Гърланд! Кое то означава, че той е жив и все още се намира в рудника!

Двамата със Смирнов стояха под едната от вишките и наблюдаваха трима войници, които внимателно си пробиваха път сред минното заграждение с детектори в ръце.

— Трябва да се прехвърля оттатък — добави Малик. — Не мога да ги чакам да разминират цялото поле! — Обърна се към майора, който беше началник на заставата, пристигнал току-що на местопроизшествието: — Прекъснете електричеството по онази ограда! Намерете отнякъде дървени скари и ги донесете тук! Трябва веднага да се прехвърля оттатък!

Нисък, дебел и запотен, майорът стреснато го изгледа:

— Ами ако крачетата на скарите натиснат някоя мина? Не, другарю, това е твърде рисковано. Далеч по-безопасно е, ако се

използва въже с кука... Бихте могли да се оттласнете и да се прехвърлите направо оттатък...

Малик хвърли поглед към минното поле и кимна с глава:

— Добре, погрижете се.

Смирнов изчака отдалечаването на майора и поклати глава:

— Постъпката ти е неразумна. Гърланд може и да не излезе от рудника... А ако въжето се скъса...

— Ще ти бъда много благодарен, ако си държиш устата затворена! — прекъсна го нетърпеливо Малик.

Смирнов сви рамене и извади кутията с цигарите си. Двамата запалиха.

— Трябва ми автоматичен пистолет — добави Малик и изпусна облак дим през широките си ноздри.

— Има един в колата.

— Добре. Оттук до втория изход са три километра. Ще се прехвърля на това място, а след това ще вървя покрай оградата. Връщането — точно по същия маршрут. Погрижи се дотогава тези глупаци да са разчистили проход през минното поле!

Смирнов кимна и каза:

— Ще ида да ти донеса пистолета.

В радиоколата отвори едно от шкафчетата, измъкна голям автоматичен пистолет и преди да го занесе на Малик, внимателно провери пълнителя му. Малик вече разговаряше с появилия се отново шишкав майор.

— Зареден е — подаде му пистолета Смирнов. Малик кимна и отново се обърна към майора.

— След малко въжето ще е готово — каза онзи. — В момента му прикрепят куката. Токът вече е прекъснат.

Малик погледна часовника си и започна да пресмята. За по-малко от час ще бъде при изхода на втората галерия, а Гърланд е долу вече над три часа. Дори да намери начин да преплува наводнения тунел, той едва ли ще успее да стори това за по-малко от два часа — дължината беше цели четири километра. Значи разполага с предостатъчно време.

Тримата офицери вдигнаха глави и се заеха да наблюдават войника на вишката, който се готвеше да хвърли към оградата навитото въже с кука накрая. На третия опит куката издрънча и се

залови за един от коловете. Войникът опъна въжето и здраво го завърза.

— Тръгвам — рече Малик и стисна протегнатата ръка на майора. После се обърна към Смирнов и добави: — С Гърланд е свършено! Предупредих го, че срещнем ли се отново, той ще бъде убит!

— Защо проявяваш прекалена амбиция? — понижи глас Смирнов, обръщайки гръб на майора. — Моя работа е да ликвидирам Гърланд и отгатък би трябвало да се прехвърля аз, а не ти!

— Не — поклати глава Малик. — Имам си лични сметки с него. — Хвърли фаса и подаде ръка на помощника си: — Не забравяй за минното поле.

— Успех! — въздъхна Смирнов и стисна протегнатата му ръка.

Малик се насочи към вишката и започна да се изкачва. Не след дълго беше горе, махна с ръка и без колебание се хвана за въжето. Започна опасното спускане, като контролираше скоростта си с крака, здраво преплетени около въжето. То се изпъна до скъсване под тежестта на едрото му тяло и Смирнов неволно потръпна. В следващата секунда Малик вече беше над оградата, изпъна се напред и скочи на австрийска територия.

Отново махна с ръка, после се приведе и тръгна покрай оградата. Не искаше да закъснее за срещата с Гърланд.

Капитан Хуго фон Райтенау, командир на австрийската гранична застава, вдигна слушалката и поиска връзка с американското посолство във Виена.

Докато чакаше, ръката му нетърпеливо почукваше с върха на добре подострен молив върху планшета на бюрото. Фон Райтенау беше висок и рус аристократ на трийсет и осем години, който ненавиждаше комунизма от дъното на душата си, обожаваше американския начин на живот и с почти фанатична решителност помагаше на всеки, който правеше опит да се изтръгне от лапите на комунистите.

В слушалката се появи далечен глас и го предупреди, че насреща е американското посолство.

Вчера резидентът на ЦРУ във Виена Франк Хауърд го беше предупредил, че се очаква прехвърлянето на американски агент през чехословашката граница. Очакваше от него всякаква информация и

макар да не му бе предал подробности, фон Райтенау усети, че става въпрос за нещо важно. Двамата с Хауърд бяха добри приятели.

— Отсреща бе направен опит за прехвърляне — каза австриецът, когато се увери, че на телефона е Хауърд. — Но се страхувам, че е бил безуспешен. Докладваха ми за интензивна стрелба и избухване на мини. Сега тръгвам за мястото, ще ти се обадя, ако науча нещо ново. Но това няма да стане, преди да минат два-три часа.

— Благодаря ти, Хуго — отвърна Хауърд. — Няма да мърдам от телефона. Ще те помоля да ми дадеш точните координати на мястото, тъй като работата става напечена.

— Сектор 15, квадрант две — отвърна фон Райтенау.

— Добре. Чакам.

През последните трийсет и шест часа американското посолство в Париж приличаше на разбунен кошер.

Свързката на Дори в Прага изпрати кодирана телеграма, в която съобщаваше за смъртта на Брукмън. Беше съвсем лаконична — Брукмън е бил застрелян, а Гърланд, Уъртингтън и Мейла Рейд са се насочили към австрийската граница. По петите им с положителност са Малик и Смирнов.

Блед и с тъмни кръгове под уморените очи, Дори подхвърли телеграмата към О'Халоран. Капитанът я прочете и я пусна върху масата.

— Не знаем дали Гърланд все още държи секретния документ — каза той и замислено прехапа устни. — Иначе съм спокоен за него. Готов съм да се обзаложа, че ще се измъкне на Малик и Смирнов!

Дори свали очилата си и се зае да ги почиства. Това беше знак, че е особено притеснен.

— Вече изминаха три дни, Тим... — промърмори той. — Не мислиш ли, че е време да докладвам за изчезването на документа?

— Не. И тъй, и тъй е изчезнал. По-добре да изчакаме да видим какво ще стане с Гърланд. Не бързай да си прережеш гърлото!

Дори помисли малко, после колебливо кимна с глава.

— Прав си. Добре поне, че Латимър успя да се внедри... — Срещнал учудения поглед на помощника си, той поясни: — Това беше целта на операцията, Тим. Вчера, след като се уверих, че Малик е

изцяло ангажиран с преследването на Гърланд, аз изпратих Латимър в Прага. Вече имам доказателства, че всичко е преминало успешно. Така че все пак не успях да объркам всичко, какво ще кажеш?

О'Халоран само изсумтя.

— Гърланд обаче ще ме продаде като нищо! — горчиво добави Дори. — Ако документът е в него и Малик го притисне до стената, той несъмнено ще го изтъргува срещу живота си! У него няма нито принципи, нито особени скрупули...

— А защо да не го стори? — тихо попита О'Халоран. — Ние направихме ли нещо, за да си осигурим неговата лоялност?

Дори замръзна на място и смутено го погледна. О'Халоран, видял, че шефът му няма какво да каже, делово продължи:

— Тръгвам веднага за Виена. Хауърд вече е в течение и докладва, че негов добър приятел на граничната застава ще ни окаже всякаква възможна помощ.

— Добре, Тим — въздъхна Дори. — Не е необходимо да ти казвам колко много искам да си върна този документ... Разчитам изцяло на теб!

— Ще направя всичко възможно — отвърна О'Халоран и напусна кабинета.

След по-малко от час той вече беше на борда на бърз военен самолет и се насочваше към Виена.

Гърланд се изправи, избърса потта от челото си и огледа трите варела, свързани с въжето. Не беше особено доволен. Въжето беше старо и просъхнало, силно се съмняваше дали ще остане цяло, след като се напои с вода. Спести на Мейла съмненията си, отправи й една бодра усмивка и попита:

— Какво ще кажеш, майстор ли съм?

— Ще се задържат ли на повърхността? — отвърна с въпрос момичето и погледна със страх мазната вода.

— Разбира се — отвърна той, клекна и отвори раницата. Изсипа съдържанието й на земята и отдели пластмасово пликче, в което имаше бучка сирене, един кренвирш и парче сух хляб. — Гладна си, нали?

— Не бих могла да хапна нито зальк! — потръпна Мейла.

— Добре, ще опитаме по-късно.

На него също му приляваше от вонята на застоялата вода. Преглътна и върна храната в раницата. После бръкна в задния си джоб, извади плика с надпис „строго секретно“ и го сложи в найлоновата торбичка. Същата операция повтори и с дебелия пачка банкноти, които съставляваха дяловете на трима души — на нещастното семейство Браун и неговия собствен. — Дай и твоите — подхвърли през рамо той. — Торбичката ще ги запази, в случай че се наложи да се мокрим...

Мейла започна да настръхва от студа, който излъчваше вонящата вода. Облече набързо джинсите и пуловера, измъкна от джоба парите и ги подаде на Гърланд.

Той направи непромокаем пакет от найлоновата торбичка и внимателно я пхна в раницата, а после разкопча презрамките и ги уви около единия от варелите.

— А сега е време да спуснем кораба на вода! — усмихна се лъчезарно Гърланд и обви с ръка рамото на момичето: — От теб искам да помниш само едно — ние двамата на всяка цена ще се измъкнем оттук! Ясно ли е? Ако нещо се случи, не бива да изпадаш в паника. Всичко ще оставиш на мен. Точно след три дни ще бъдем в Париж и ще се наслаждаваме на най-скъпата и изтънчена вечеря на света!

Тя се притисна до него и прошепна:

— Няма да изпадам в паника... Обещавам!

— Тогава да тръгваме! — целуна я Гърланд и започна да тика импровизирания плавателен съд към водата. Той с лекота се задържа на повърхността. Гърланд взе автомата и раницата, пристъпи напред и го задържа. — Качвай се и лягай по корем в далечния край.

Мейла се подчини и варелите потънаха с няколко пръста. Водата се разплиска. Гърланд я изчака да се успокои и зае място до момичето. Под тежестта на едрото му тяло варелите почти се скриха под повърхността.

— Все пак не потъна — въздъхна той, грабна автомата и насочи сала във вътрешността на галерията, използвайки приклада като весло. Това чудо тежи и кой знае докога ще мога да гребя с него, рече си той. Четири километра, беше казал Ян. Е, поне тръгнаха и варелите се държат! Скоро обаче гърбът му се схвана и той си даде сметка, че ако продължава да гребя с автомата, силите бързо ще го напуснат.

— Така няма да стане — каза на глас той и приближи сала до стената. — Ще гребем с ръце.

Мейла потисна погнусата си и потопаи ръка в мазната течност. Салът пое напред, макар и бавно. Измина половин час. Мейла продължаваше да гребе, въпреки изтръпналата си ръка. Гърланд забеляза, че таванът на галерията е съвсем ниско над главите им, което означаваше, че тунелът е почти пълен. Въздухът стана още по-лош и Мейла се задъха.

— Почивка — обяви Гърланд.

Мейла въздъхна с облекчение и понечи да извади ръката си от водата. В същия миг пред очите ѝ проблеснаха две ярки въгленчета, тя изпищя и се дръпна назад. Салът почти се преобърна.

— Спокойно! — извика Гърланд. — Какво има?

— Във водата има нещо! — прошепна тя и внимателно погледна напред. Не видя нищо, мракът беше абсолютно непрогледен. Гърланд видя горящите очи на сантиметри от себе си и дръпна ръка миг преди едър воден плъх да я захапне. Мокрото тяло се блъсна във варела и бързо изчезна. Мейла с мъка сподави писъка си, тъй като около тях изведнъж загъмжа от противни животни.

— Не изпадай в паника, скъпа — предупреди я Гърланд и сложи ръка на рамото ѝ. — Ще се промъкнем!

В същото време си даде сметка, че салът спря, на мъждукащата светлина на свещите, закрепени върху първия варел, съвсем ясно се виждаше, че положението е сериозно. Плъховете бяха безброй и изглеждаха доста обезпокоително. Той грабна автомата и започна да гребе с приклада му. Салът заби нос и бавно потегли напред, скоростта му постепенно се увеличаваше.

Огромна плъх с блестяща козина и светещи като фенери очи направи смел скок и се закрепил на дулото. Острите му зъби се стрелнаха към ръката на Гърланд, но той светкавично се дръпна, замахна с левия си юмрук и изпрати нападателя във водата. После насочи автомата към скупчилите се наоколо гризачи и натисна спусъка.

В тясното пространство изстрелът прозвуча като оръдеен гръм. Миг по-късно водата закипя от изпадналите в паника плъхове, после настъпи тишина.

— Гребете! — изкрещя Гърланд.

Спуснаха ръце във водата и енергично започнаха да гребат. Наложиха бясно темпо и варелите се стрелнаха в мрака. Разбира се, дори Гърланд не беше в състояние да го поддържа дълго, да не говорим за Мейла. Тя скоро почувства как силите я напускат, стисна зъби, но ръката ѝ просто отказа да се движи.

— Не мога повече! — изпъшка момичето и безсилно се отпусна по очи. — Не мога!

— Добре, мила, почини си — меко каза Гърланд. — Извади ръката си от водата!

Известно време лежах мълчаливо и напразно се опитвах да успокоят дишането си. После Гърланд усети, как нещо леко го докосва по раменете. Замръзна на място, и с мъка потисна импулсивното си желание да се извърти по гръб. Просто защото си даде сметка, че подобно движение би преобърнало нестабилния сал. Отново усети докосването и бавно вдигна глава. Веднага разбра какво е — таванът на галерията опираше в раменете му, тъй като салът продължаваше лекото си движение напред.

Нима наистина ще се окаже, че тунелът пред тях е пълен догоре с вода? Бавно и внимателно се обърна по гръб, вдигна ръце и започна леко да ги отблъсква от плъзгавия свод.

— Обърни се! — прошепна на Мейла той. — Но внимавай да не се удариш в свода!

Мейла се подчини. Очите ѝ се спряха на плъзгавия таван, от устата ѝ се откъсна рязко изхълцване.

— Не можем да се промъкнем! — отново изпадна в паника тя и Гърланд взе ръцете ѝ в своите.

— Стига, скъпа — нежно подхвърли той. — Тук можеш да бъдеш полезна... Обещавам ти, че ще се промъкнем!

После започна да се оттласква от свода и Мейла го последва, успяла да преодолее отчаянието си. Салът започна да се движи напред доста по-бързо.

Въздухът почти не ставаше за дишане, от време на време Гърланд успяваше да промъкне варелите покрай някой стърчащ от свода скален отломък с цената на неимоверни усилия. Никой от двамата нямаше представа колко време се промъкват в тази галерия. Времето беше престанало да съществува.

Мейла едва си поемаше дъх, от тялото ѝ струеше пот. Въпреки това продължаваше, просто защото имаше пълно доверие в Гърланд. След като каза, че ще се промъкнат, значи наистина ще го сторят!

После почувства как ръцете ѝ отмаляват, сърцето ѝ бясно блъска. Съзнанието ѝ се замъгли, дланите ѝ безсилно се отпуснаха край тялото и тя припадна.

Гърланд видя това, но продължи да тласка сала във вонящата тъмнина. Той също дишаше с мъка, движенията му ставаха все по-слаби и по-некоординирани. После изведнъж откри, че се налага да се протяга все повече, за да достигне свода. Това можеше да означава само едно — нивото на водата се снижаваше. Удвои усилията си и продължи напред. След няколко минути вече не можеше да стигне свода с протегнати ръце, дишането му стана значително по-леко. После сводът изчезна нагоре и салът започна да забавя движението си. Той се изправи на колене и отново го достигна. Салът се наклони и той бързо предприе необходимите маневри, за да предотврати преобръщането. Продължи известно време така, после се наложи да се изправи, за да докосва тавана. Изведнъж усети силен световъртеж, в дробовете го удари чист като кристал планински въздух. Клекна и бясно загреба с ръце.

Чистият въздух оказа благотворното си влияние и над Мейла, която се размърда и вдигна глава.

— Минахме! — почти беззвучно изрева Гърланд. — Успяхме! Хайде, скъпа, започвай да гребеш!

Военият самолет кацна на летище Вайн-Швехат и О'Халоран стъпи на твърда земя.

Резидентът на ЦРУ Франк Хауърд изтича да го посрещне. Висок, слаб и младолик, въпреки оредялата си коса, той енергично каза:

— Хеликоптерът е готов, незабавно заминаваме при фон Райтенау. По пътя ще ви запозная с подробностите.

О'Халоран кимна и двамата прекосиха пистата по посока на военния хеликоптер в дъното. Едва се настаниха зад пилота и машината се вдигна във въздуха.

— Гърланд е заклещен в някакъв изоставен рудник — започна Хауърд. — От него има само два изхода. — Описа накратко смъртта на

Ян и Бланка Браун, после добави: — Сигурен съм, че Гърланд ще поеме по втория тунел, но трябва да има наистина дяволски късмет, за да успее! Фон Райтенау твърди, че вътре гъмжи от водни плъхове човекоядци, но аз все пак не изключвам възможността да се промъкне. Малик и Смирнов ръководят операцията от страна на противника. Това допълнително усложнява нещата.

— Познавам Гърланд от доста време — усмихна се спокойно О'Халоран. — Готов съм да се обзаложа на стотачка, че ще успее да се промъкне!

— Не приемам облога — поклати глава Хауърд и се усмихна. — Аз също съм чувал това-онова за този тип!

Двамата мъже млъкнаха и отправиха погледи към тъмната земя, която се плъзгаше под тях. Скоро щяха да бъдат на границата.

Малик започна сериозно да се безпокои. Вървя повече от час, за да се отдалечи от рудника, но сега изведнъж откри, че отсам съвсем не е толкова спокойно.

На три пъти му се наложи да се просва по очи във високата трева, за да избегне срещата с австрийски граничен патрул. Времето безмилостно течеше. Вече минаваше четири сутринта и небето на изток започна да просветлява.

Гората беше тиха. Уверил се, че патрулът го е отминал, Малик се изправи и енергично закричи напред. В далечината видя силуета на изоставена сонда и разбра, че най-сетне ще се добере до вентилационната шахта на рудника. Но гората свърши и пред него се разстла голо поле с хилава трева и храсталаци чак в далечния му край. Спря на място и наостри слух. Някъде вдясно от него се движеха хора, чуваше приглушените им гласове. Вече виждаше шахтата, обрасла с храсталаци и трева. Оттам трябваше да се появи Гърланд. Пресметна наум разстоянието и скоро стигна до заключението, че е твърде голямо за точен изстрел с пистолет. Трябва да се приближи още, но това означаваше да напусне прикритието на дърветата. Отново напрегна слух. Гласовете бяха изчезнали. Той се поколеба за миг, после хукна през поляната. Стовари се в корените на хилав храст и зачака. Нищо не се случи, никой не вдигна тревога. Надигна глава и се огледа. Вляво от него имаше гъсти храсталаци, обрасли около малко възвишение. Точно

това е мястото за един точен изстрел по американеца, ако той, разбира се, се появи на повърхността. Надигна се и на прибежки затича натам. Просна се върху песъчливата почва и извади тежкия автоматичен пистолет. Провери пълнителя, свали предпазителя и го постави до себе си.

Колко ли ще трябва да чака? Смирнов май ще излезе прав, че постъпката му е истинска лудост. По всичко личи, че Гърланд ще си остане в капана на рудника и ще бъде заловен, когато войниците разминират полосата. До слуха му отново достигнаха далечни гласове. Погледна към гората, но не видя нищо. Изведнъж му хрумна, че ако австрийските войници останат в гората, той не може да стреля по Гърланд. Дори да го убие, няма да успее да се измъкне. Изстрелът ще привлече вниманието на граничарите и те ще бъдат тук далеч преди Малик да успее да се върне обратно в Чехословакия.

Значи ще чака. Изобщо не се съмняваше, че ще може да убие Гърланд и с голи ръце, особено при своята огромна физическа сила. Но дали позицията му е добра за подобно начинание? Огледа с опитно око околността и веднага прецени, че не е добра. Ще трябва да се промъкне до възвишението, което се намира точно зад отвора на шахтата. Оттам вече ще може да скочи върху Гърланд в мига, в който се появи.

Първите лъчи на слънцето докоснаха върховете на дърветата и Малик предпазливо запълзя към новата си позиция.

Салът меко се блъсна в брега. Пред Гърланд проблесна дневна светлина, свежият въздух охлади изтощеното му тяло.

— Стигнахме, скъпа — каза той. — Вече сме в Австрия.

Мейла лежеше по гръб, твърде изтощена, за да може да се зарадва. Цялата беше изпоцапана, джинсите ѝ бяха впити в тялото, а косата ѝ беше мокра и сплъстена.

— Хайде, мила, пристигнахме — повтори Гърланд, плъзна се в мръсната вода и изтика варелите на песъчливия бряг на галерията. Цялото тяло го болеше, усещаше, че е на ръба на припадък от изтощение. Но не обръщаше внимание — те бяха победили!

Мейла с усилие се помръдна, улови протегнатата му ръка и слезе от сала. Двамата се проснаха по гръб на сухия пясък и поеха въздух с

пълни гърди. След известно време Гърланд се надигна и отиде да развърже раницата от варелите. Мъките едва ли са свършили, помисли си мрачно той. Кой знае как ще бъдат посрещнати от австрийските граничари! Нямаше никаква представа на какво разстояние се намират от най-близкото населено място.

— Можеш ли да вървиш? — надвеси се той над Мейла, която продължаваше да лежи по гръб с притворени очи.

На лицето ѝ се появи бледа измъчена усмивка.

— Ти си прекрасен човек — прошепна тя. — Толкова съм ти благодарна!

— Официалностите после — рече той. — Хайде, ставай.

Тя протегна ръка и той я изправи на крака.

— Сигурно изглеждам ужасно! — промърмори тя.

— Натъквал съм се и на по-тежки случаи — засмя се той, взе автомата и раницата и добави: — Хайде, тръгваме.

Бавно се насочиха към края на тунела. Кръгчето синьо небе в далечината постепенно се увеличаваше. Когато стигнаха близо до повърхността, Гърланд докосна ръката на Мейла и спря.

— Почакай тук, докато огледам обстановката — каза той и остави багажа на земята. — Не искам да ни гръмне някой нервен австрийски граничар. Веднага се връщам.

— Не ме оставяй сама! — разшириха се от страх очите на Мейла. — Нека дойда с теб!

— Прави каквото ти казвам! — леко повиши тон Гърланд. — Първо трябва да се уверя, че всичко е спокойно.

— Добре, ще чакам... — покорно кимна Мейла, успокоена от уверения му глас.

Той одобрително я огледа. Макар да бе мръсна, раздърпана и тъжна, тази жена вече значеше много за него. Пристъпи крачка напред и я прегърна.

— Веднага се връщам.

После се обърна и внимателно се насочи към изхода. Застана на ръба и огледа тревата и храсталаците около него. Тишината беше пълна, лъчите на слънцето издължаваха сенките на дърветата в насрещната гора. Бели облачета лениво плуваха по синьото небе. Всичко изглеждаше мирно и спокойно, но Гърланд отдавна се беше научил да се съмнява най-много именно в подобна обстановка.

Продължи да се ослушва, закован неподвижно на мястото си. Май всичко е наред, помисли си той и понечи да извика Мейла. Но изведнъж замръзна и напрегна сетивата си. Само на няколко крачки от себе си видя отпечатък от стъпка в мекия пясък. Внимателно го огледа, после потърси други, но такива липсваха. Някой очевидно беше се подхлъзнал при прескачането от един тревен чим на друг и резултатът беше тази самотна стъпка в пясъка.

Гърланд се дръпна навътре. Човекът, който бе оставил тази стъпка, очевидно не желаше да бъде забелязано неговото присъствие. Очите му отново се спряха на отпечатъка — дълбок и доста голям. Оставен от крака на едър и тежък мъж. Може би Малик, мерна се в разтревоженото му съзнание. Отново огледа околността и отново не откри нищо обезпокоително.

Възможно ли е руснакът да се е прехвърлил през границата, след като е разбрал, че единственият изход от рудника е тук? Гърланд бавно кимна с глава. Да, Малик е в състояние да поеме подобен риск.

Обърна се и приближи до Мейла.

— Мисля, че навън ни дебне опасност — прошепна ѝ той. — Не мога да бъда стопроцентово сигурен, но имам чувството, че Малик е някъде наоколо и ни дебне.

Мейла се вкопчи в ръката му.

— Спокойно, ще се справим — рече Гърланд и се наведе да вземе автомата. — Някога да си използвала подобно оръжие?

— Не — прошепна тя и го погледна с потъмнели от страх очи.

— Много е просто. Дръж, вземи го... — Той натика оръжието в треперещите ѝ ръце. — Само го насочваш и здраво натискаш спусъка. От дулото му ще излетят двайсет куршума един след друг само за секунда. Разбра ли?

Тя бавно кимна с глава.

— Сега слушай какво ще направим — аз ще изляза на повърхността, а ти ще застанеш на входа на тунела. В момента, в който изчезна от погледа ти, натискаш спусъка и веднага го пускаш. Внимавай, защото автоматът ще подскочи в ръцете ти, трябва да го държиш здраво. Идеята ми е да отвлечеш вниманието на Малик, докато успея да засека точното му местонахождение, а едновременно с това да вдигнем тревога в австрийската гранична заграда.

Междувременно Малик успя да зърне сянката на Гърланд на изхода на шахтата, миг по-късно долови тихия му шепот. Реши да действа пръв.

— Схвана ли всичко? — попита Гърланд. — Добре, няма от какво да се страхуваш. Всичко, което трябва...

— Не мърдайте! — дрезгаво извика Малик, изскочил на входа с пистолет в ръка.

Мейла изпищя и изпусна автомата. Гърланд мрачно се усмихна.

— Така си и помислих — промърмори той. — Не ти ли се струва, че е доста опасно да протягаш дебелия си врат чак дотук?

— Излизай! — размаха пистолета си Малик и започна да отстъпва към повърхността. — Момичето да остане на място! Ти ми трябваш, Гърланд!

Умът на Гърланд бясно работеше. Малик би могъл да ги застреля веднага, но не го стори. Защо? Очевидно, защото не искаше да привлече вниманието на австрийските граничари. Значи пистолетът му е блъф, той няма да посмее да натисне спусъка.

— По-добре изчезвай — погледна го в лицето той. — С малко късмет може би ще успееш да се върнеш обратно отатък... Хайде, другарче, дим да те няма!

Малик отвърна на погледа му и веднага си даде сметка за хода на мислите му.

— Предупредих те, че следващата ни среща ще бъде последната! — изръмжа той. — Излизай!

Макар и да очакваше нападението на гиганта, Гърланд се оказа неподготвен за бързината, с която бе извършено то. Малик захвърли пистолета и се стрелна към него с пъргавината на рис. В негова полза беше по-добрата му позиция на възвишението пред изхода, а и Гърланд беше застанал на лошо място. Тялото му с тътен се сблъска с Гърланд и американецът се просна по гръб. В момента, в който ръката му посегна към гърлото на Гърланд, десният му крак се стрелна встрани и отпрати Мейла по гръб във вонящата вода. Момичето успя да издаде само един кратък, уплашен вик.

Огромните пръсти се стегнаха около гърлото на Гърланд, железният палец бързо напипа трахеята. Малик беше поне с десет килограма по-тежък и просто смазваше Гърланд върху пода на галерията. Последният си даде сметка, че може да противодейства

само в рамките на онези няколко секунди, в които дробовете му все още имаха въздух. Вдигна ръка и нанесе силен удар с дланта си в дебелия врат на руснака. Насочен по всички правила на карате, ударът беше точен. Малик разхлаби хватката си и политна назад, в следващия миг огромният му юмрук се стрелна към лицето на Гърланд. Но американецът, успял да напълни дробовете си с въздух, светкавично отмести глава и юмрукът се заби в каменния под на галерията. Малик изрева и отдръпна смазаните си кокалчета, в същия миг дланта на Гърланд отново се заби във врата му. Тялото на руснака политна встрани, но Гърланд беше прекалено изтощен, за да успее да скочи на крака. Успя само да се претърколи встрани и двамата за миг останаха проснати на сантиметри един от друг. Пръв се размърда Малик. Бавно и с видимо усилие той се изправи на крака и отправи тежък поглед към противника си. Лявата му ръка висеше надолу като пречупена.

Гърланд лежеше, без да помръдва, напълно изтощен от продължителното подземно пътешествие и току-що приключилата борба.

Малик пристъпи крачка напред и вдигна крак. Миг преди тежкият му ботуш да се забие в лицето на Гърланд, той се поколеба. Защо трябва да се цапа? По-добре да използва някой остър камък. Обърна се и се озова очи в очи с Мейла, която беше успяла да се измъкне от мръсната локва и беше насочила автомата в гърдите на руснака. Очите ѝ бяха изцъклени, пръстът ѝ вече обираше луфта на спусъка.

Гърланд видя изражението на лицето ѝ и изкрещя:

— Недей!

— Ще го убия! — изхълца истерично тя.

— Мейла!

Нещо в гласа му я накара да се подчини, автоматът в ръцете ѝ безсилно се люшна. Гърланд скочи на крака да я подкрепи и взе оръжието.

Малик безмълвно ги наблюдаваше. Беше сигурен, че Гърланд ще го застреля, счупената му ръка бързо отичаше. Въпреки това лицето му си остана безизразно, очите му спокойно гледаха в дулото на автомата.

Гърланд го изгледа продължително, после тръсна глава.

— Спокойно, другарче — рече той. — Няма да те гръмна. И ти си като мен — наумиш ли си нещо, никой не може да те спре! —

Ръката му махна по посока на импровизирания сал: — Ето ти превозното средство, не можеш да се измъкнеш по друг начин. Хайде, мятай се отгоре и потеглай. Внимавай с плъховете... След като аз се справих, ще се справиш и ти!

В зелените очи на Малик бавно изплува недоумението.

— Готвех се да ти видя сметката — промълви той. — Какви ги вършиш?

— Проблемът ти е, че вземаш прекалено присърце задачите си — отвърна Гърланд. — След като си искал да ме убиеш, и аз трябва да те убия, така ли?

Малик мълчаливо го наблюдаваше.

— Хайде, пътувай — махна с ръка Гърланд.

— Все някога ще се срещнем пак — тихо промълви руснакът. — И тогава ще пиеш едно от мен, нали?

Гърланд се усмихна на начина, по който му благодареше Малик.

— Дадено! — рече той, после се обърна към Мейла. — Иди да донесеш пистолета му.

Тя смаяно го погледна.

— Хайде, скъпа, донеси онзи пистолет!

Тя се поколеба, после притича до входа на тунела и намери захвърленото от Малик оръжие.

Гърланд го взе от ръката ѝ и пристъпи към водата.

— Без пистолет си за никъде — съобщи на Малик той и му го подаде с ръкохватката напред. — Плъховете хич не понасят стрелбата!

Малик остана неподвижен, очите му не слизаха от лицето на Гърланд.

— Винаги съм подозирал, че ти хлопа дъската, но сега вече съм абсолютно сигурен! — рече накрая той.

— Станахме двама — засмя се Гърланд. — Само откачени могат да харесват професия като нашата! — После отново му подаде пистолета.

— Зареден е! — предупреди го Малик.

— Ами как иначе? — учуди се Гърланд. — Каква ще ти е ползата от празен пищов?

— Даваш ми зареден пистолет, така ли? — Учудването на Малик беше съвсем искрено.

— Хайде, стига! — нетърпеливо тръсна глава Гърланд. — Без него няма да се оправиш! Ние с теб сме професионалисти и работим в област, която доста смърди, нали? Но идва момент, в който трябва да забравим за ония гадняри, дето дърпат конците... Хайде, вземай го!

Малик протегна ръка и пое оръжието.

Мейла гледаше сцената безмълвно, в гърлото ѝ застина писък. Сега този отвратителен рус великан ще го застреля, отчаяно помисли тя и неволно се огледа за автомата.

Гърланд обърна гръб на руснака, приближи се до нея и я прегърна през раменете.

— Не се напрягай толкова, скъпа — рече той. — Ние с него си приличаме, но просто сме се оказали от двете страни на това, което лицемерните политици наричат Желязна завеса. — Хвърли поглед през рамо и махна с ръка на вцепенения Малик, който го наблюдаваше с пистолет в ръка. — Сбогом, приятелю. Желая ти късмет.

После се наведе да вземе раницата и побутна Мейла към свежото утро, което ги очакваше навън. Автоматът остана забравен на пода на галерията.

Мейвис Пол подшиваше документи в някаква папка, когато вратата се отвори и на прага се изправи Гърланд.

Лицето ѝ порозовя, очите ѝ бързо пробягаха по бюрото за някакво оръжие. Познаваше Гърланд отдавна и знаеше, че от него всичко може да се очаква.

Американецът изглеждаше великолепно. Беше облечен в лек кремав костюм, кървавочервена вратовръзка и меки велурени боти.

— Ето те и теб! — усмихна се той, сложи големите си лапи върху бюрото и се взря в очите на младата жена. — Броях часовете до нашата среща, а снощи дори те сънувах!

Пръстите на Мейвис конвулсивно се свиха около дълга металическа линийка.

— Господин Дори те очаква — рече тя. — Влизай направо.

— Тъжно е когато момиче като теб вехне покрай типове като Дори — въздъхна Гърланд и внимателно погледна линийката в ръцете ѝ. Веднъж вече беше получил плесник от нея и знаеше, че е надарена с изненадваща сила. — Ние двамата можем да се забавляваме чудесно!

Какво ще кажеш за вдругиден вечерта? Ще отидем да хапнем нещо вкусно, а после ще ти покажа новата си електрическа самобърсначка...

— Ако не побързаш да влезеш, ще ти ударя един! — заплашително отвърна Мейвис и бутна стола си назад.

Гърланд отстъпи крачка назад.

— Добре, ще го оставим за друг път — въздъхна той. — Но неизбежното си е неизбежно, така че няма смисъл да пропиляваш най-хубавите си години, скъпа!

— Влизай! — скръцна със зъби Мейвис и вдигна металната линийка.

Гърланд се приближи до вратата на кабинета и подхвърли:

— Докато си приказвам със стария козел, ти можеш да направиш оценка на обстановката, скъпа. Представи си за миг какво изпускаш... Ние двамата с теб можем да постигнем такъв синхрон, че дори и наркоманите да ни завиждат!

Мейвис придърпа пишещата си машина и яростно заблъска по клавишите. Лицето ѝ беше червено почти колкото вратовръзката на Гърланд.

Дори седеше зад бюрото си. Гърланд изпита съжаление, като видя бледото му отслабнало лице с тъмни кръгове под очите.

— Здравсти — небрежно подхвърли той и се настани в стола за посетители, като внимаваше да не издава чувствата си. — Как е старата ти язва?

— Можех да те арестувам, Гърланд — отвърна Дори. — И сега щеше да събираш прах в някой австрийски затвор. Проявих снизходителност към теб и очаквам да уважиш жеста ми... Затова те моля да не дрънкаш глупости!

Гърланд изненадано го погледна и избухна в смях.

— Дори! Ще ме убиеш! С тоя блъф няма да изплашиш дори петгодишно хлапе, бе човек! Знаеш не по-зле от мен, че не посмя да ме арестуващ по една-единствена причина — щеше да изхвърчиш от този кабинет само при една дума от моя страна! А ти си харесваш кабинетчето, обичаш си работата. Понякога дори я вършиш както трябва — това мога да ти го призная. От време на време обаче фантазията ти се развихря и ставаш направо непредвидим. Така стана и в нашия случай — реши да ме направиш на глупак и аз налапах въдицата. Пет пари не даваше какво ще стане с мен... — Направи

пауза и отправи тежък поглед към домакина, който се размърда и отмести очи. После се пресегна към златната кутия на бюрото и си избра една от ръчно правените цигари на Дори. Запали я с тежката златна запалка и се облегна назад. — Искаше да си разчистим сметките, защото при последната ни съвместна операция ти беше глупакът... Съвсем логично желание. Когато открих глупавата ти грешка с онзи свръхсекретен документ, доста се позамислих. Накрая реших да ти го върна, макар че беше далеч по-лесно да го скъсам и да го пусна в тоалетната. Предполагам, че и сега не постъпвам особено умно, но просто не мога да забравя, че ние двамата с теб доста години работихме заедно... Винаги съм те считал за един съвестен мухльо и нищо повече. Който, въпреки всичко, върши добра работа... Не искам да ти изстине мястото по простата причина, че този след тебе със сигурност ще бъде още по-голям мухльо, а това вече ще бъде истинско нещастие! — Извади от портфейла изпоцапания плик с надписа „строго секретно“ и небрежно го пусна на бюрото. — Ето ти скъпоценното документче. Няма да те отегчавам с подробности за начина, по който успях да го измъкна от Прага. Преживях доста премеждия, но реших, че трябва да ти го върна... Ето, връщам ти го.

Дори отвори плика и прегледа смачканите листове. Лицето му светна, в очите му най-сетне се завърна познатият блясък. Пъхна плика в чекмеджето си и превъртя ключа.

— Благодаря — вдървено рече той, облегна се назад и добави: — Хайде, казвай си условията!

— Какво ти става, Дори? — попита Гърланд и натисна фаса си в пепелника. — Остаряваш ли? Нима допускаш, че ако исках да сключа някаква сделка, щях да ти върна документа?

— Не съм богаташ — отвърна Дори и опря лакти на бюрото. — Зная в каква посока работи мозъкът ти, Гърланд. Предложението ми е двайсет хиляди долара в брой.

Гърланд внимателно го изгледа и поклати глава.

— Значи още се страхуваш да не проговоря, а? — попита той, после леко се усмихна: — Слушай какво ще ти кажа, козел такъв! Нима не разбираш, че ти си солта и пиперът на моя живот? Не мога да си представя какво ще правя в град като Париж, без да очаквам поредния ти номер, поредната ти глупост и поредната ти молба за помощ! Париж без теб ще ми се струва като Париж без Айфеловата

кула! — Изправи се на крака и добави: — Както и да е. Позабавлявах се добре, намерих си мадама, дори ще пия едно от Малик, като се срещнем пак... — Насочи се към вратата и спря да погледне Дори. Очите зад дебелия стъкла на очилата ярко блестяха. — Искам да запомниш само едно — ако още веднъж се опиташ да ме направиш на глупак, то ще ти е за последно!

— Няма да има „още веднъж“... — тихо промълви Дори. — И... благодаря.

Гърланд отвори вратата.

— Почакай! — спря го Дори.

— Сега пък какво има? — учудено се обърна американецът.

— Какво стана с онези трийсет бона? — любопитно го погледна Дори и се облегна напред. — Успя ли да ги докопаш?

— Все същият Дори! — избухна в смях Гърланд. — Сега ясно ли ти е какво казах преди малко? Никога няма да се промениш... Също като Айфеловата кула! — После тихо затвори вратата зад гърба си.

Мейвис продължаваше да трака на машината. Гърланд спря пред бюрото ѝ, но тя не вдигна глава. Хубава жена, рече си той. Най-много харесваше чипото ѝ носле и вълнистата коса, която се стелеше по раменете ѝ.

— Промени ли решението си, скъпа? — попита той. — Какво ще кажеш за вдругиден вечерта?

Тя нито спря да пише, нито вдигна глава да го погледне.

— Знаеш къде е изходът! — процедиха свитите ѝ устни.

— Ще те питам нещо, ама искам честно да ми отговориш — наведе се към нея Гърланд: — Да не би да си падаш по мадами?

Плесникът на Мейвис изтреця като изстрел върху гладко избръснатата му буза, но той вече беше успял да я вземе в прегръдката си и устните му се впиха в нейните. Тя окаменя, после бавно започна да омеква, ръцете ѝ се заключиха около широките му рамене.

Дори, току-що появил се на прага на кабинета си, зяпна от смайване. Поколеба се за миг, после се върна обратно и тихо затвори вратата.

Таксито спря пред входа на „Гран Вефур“ — един от единайсетте най-добри ресторанта на Франция, който се гушеше под колонадите на

Пале Роял.

Гърланд бутна стъклената врата и отстъпи встрани да пропусне Мейла пред себе си. Към тях се насочи висок мъж с черна брада. Казваше се Реймон Оливие и беше собственик на заведението. Очите му с одобрение пробягаха по стройната фигура на Мейла, облечена в проста, но елегантна бяла вечерна рокля, ръката му топло плесна дланта на Гърланд.

— Много се радвам да те видя пак, mon ami — извика весело той. — Всичко е готово, запазили сме ти масата на Колет!

Мейла го последва през салона, обзаведен в тъмночервен плюш и кристални огледала, очите ѝ блестяха от възхищение. Главата ѝ се въртеше от живота в Париж след толкова години, прекарани отвъд Желязната завеса.

Настаниха ги на масата, наоколо беше пълно с американци във вечерно облекло. Оливие се зае да им обяснява какво предлагат тази вечер, а Хенок — възрастният келнер, който отговаряше за напитките, безшумно постави пред тях високи кристални чаши с водка-мартини.

— Кавалерът ви вече направи избора — обърна се Оливие към Мейла. — Тост със скариди „Ротшилд“, яребица, сирене. Виното е „Шабли“, реколта 1959, а за дивеча — „Петрус“ — 1945.

Мейла сложи ръка върху китката на Гърланд и се усмихна:

— Звучи като в приказките!

— И вкусът му ще бъде приказен — увери я Гърланд.

Изминаха още няколко минути, преди да останат сами. Мейла си даваше сметка, че изглежда много добре, тъй като цял следобед се беше занимавала с тоалета си. Вдигна очи към Гърланд и прочете одобрението в погледа му.

Той я беше настанил в хотел „Нормандия“, на две крачки от Пале Роял. Когато влезе в стаята си, завари там огромни кошници със свежи цветя. Никога не беше изпитвала такова щастие и дори си поплака от радост. После Гърланд я качи в едно такси и я доведе тук. Беше ѝ обещал най-скъпата и най-вкусната вечеря в Париж, а тя, въпреки безграничното си доверие към него, някак още не можеше да повярва, че наистина седи в този разкошен ресторант, сред скъп плюш и искрящи кристали.

Когато приключиха с тоста „Ротшилд“, Гърланд ѝ каза за последното желание на Уъртингтън.

— Достатъчно е да отидеш в Женева и да се легитимираш в местния клон на „Креди Сюиз“ — поясни той. — И ще станеш собственик на шейсет хиляди долара... доста пари.

— Нима наистина ги е завещал на мен? — широко отвори очи Мейла.

— Да — кимна Гърланд, отпи глътка вино и се запита какви ли мисли минават в момента през главата ѝ.

— Той ме обичаше — промълви тя. — Беше странен човек... Едва ли бих могла, да се влюбя в него... — Пръстите ѝ докосваха финия порцеланов пепелник, част от колекцията на прочутата Колет. — Какво ще правя с толкова много пари?

— Накарай банката да ги вложи някъде — посъветва я Гърланд. — Няма цял живот да си сама...

Тя се поколеба, после попита:

— Ти едва ли би дошъл с мен в Женева, нали?... Бихме могли да бъдем щастливи... заедно.

— Не, скъпа — поклати глава Гърланд. — Аз съм вълк единак. Не мога да живея с никого...

Пристигна яребицата, съблазнително препечена върху канапе от специален хляб, потопен обилно в пикантен сос. В чашите се появи специалното вино „Петрус“, реколта 1945-та.

Гърланд изпита чувството, че вечерта за него е приключена. Чувстваше, че Мейла всеки миг ще се разплаче.

Господи, все едно и също с тези жени, въздъхна вътрешно той. Не би трябвало да се захващам с тая история! Трябваше да предвидя, че тя ще се влюби в мен. Както и да е... Тя е млада и хубава, разполага с пари. В Женева положително ще съумее да започне нов живот.

След известно време си тръгнаха. Въпреки великолепната вечеря и вълшебното вино настроението им беше помръкнало. Качиха се мълчаливо в едно такси и тръгнаха към хотела.

— Ще се качиш ли? — попита Мейла и покри дланта му с топлатата си ръка.

Сега е моментът всичко да свърши, помисли си Гърланд. Аз се нуждаю от свободата си, освен това искам да бъда честен с нея.

— Не — поклати глава той. — Утре отлиташ за Женева и ставаш богата! — извади от портфейла си един билет на „Ер Франс“ и го пусна в скута ѝ. — Надявам се, че ще съумееш да изградиш нов живот,

скъпа. Красавица като теб няма да остане дълго сама, особено с онази банкова сметка! — Приведе се през нея и отвори вратичката на таксито: — А мен ме забрави! Аз не ставам за гадже!

Тя прибра билета в чантичката си и слезе. После се наведе към прозорчето и каза:

— Благодаря за прекрасната вечеря. Когато отново се видим, аз ще те черпя едно питие.

— Така те искам, момичето ми — засмя се Гърланд. — Сбогом и успех!

Тя му отправи един продължителен поглед, после се обърна и се насочи към входа на хотела. Гърланд гледаше гъвкавата ѝ фигура и в сърцето му нахлу някакво непонятно съжаление.

— Накъде? — обърна се да го погледне шофьорът.

Очите на Гърланд продължаваха да следят стройната фигура на Мейла, която вече се промъкваше през въртящата се врата на хотела. В съзнанието му изведнъж се появи споменът за кратката им любов в мрачната пещера, ушите му отново чуха тихия вик, изтръгнал се от устата ѝ при първия интимен допир на изтощените им тела. Страшно му се прииска отново да преживее всичко това.

— Накъде ли? — бавно повтори той. — Наникъде! — Пусна банкнота от десет франка на предната седалка, изскочи от колата и забърза към входа на хотела.

Настигна Мейла, точно когато тя вадеше ключа от чантичката си. Усетила присъствието му, тя стреснато се обърна. Миг по-късно на лицето ѝ се появи щастлива усмивка, ръката ѝ се плъзна в неговата и двамата се отправиха към асансьора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.